DEEPAK CHOPRA

CALEA MAGULUI

DESPRE LIBERTATEA SPIRITUALĂ

Deepak Chopra ne propune o provocare uimitoare – aceea de a păşi pe calea magului, o călătorie în imaginaţie, în speranţa, în creativitate. Este provocarea de a ne transforma în persoane libere şi iubitoare, de a ne preschimba calităţile inferioare, precum frica, ignoranţa, ruşinea, în cele mai preţioase sentimente care există: iubire şi împlinire.

Avem nevoie de calea magului pentru a ne ridica din lucrurile comune şi din banalitate către un mod mai profund de înţelegere a vieţii. A începe să trăieşti înseamnă să-ţi cucereşti dreptul de a spune orice doreşti, de a fi ceea ce vrei să fii şi de a face ceea ce vrei să faci.

Cele 20 de lecţii spirituale din această carte ne ajută să depăşim percepţia realităţii imediate şi să ne deschidem mintea la transformările care pot apărea în viaţa noastră. Cu toţii vrem să fim mai iubitori şi mai creativi, vrem să descoperim natura spirituală şi totuşi eşuăm deseori. Scopul învăţăturilor acestei cărţi este acela de a ne afla călăuza interioară, vocea înţelepciunii noastre adormite.

Urmând calea magului, vom putea descoperi acele aptitudini care să ne ajute să ne clădim viaţa mult dorită.

ISBN 973-8356-14-8

Colecţia Cărţi Cheie

29. John C. Maxwell Cum să devii popular
30. M. Scott Peck Drumul către tine însuţi
31. Jinny S. Ditzler Cel mai bun an
32. Og Mandino Alegerea
33. Zig Ziglar Motive pentru a zâmbi
34. Spencer Johnson Da sau Nu
35. John C. Maxwell Realizează-te pe deplin
36. Bill Quain
10 reguli de încălcat & 10 reguli de urmat
37. Jacques Salomé Dacă m-aş asculta, m-aş înţelege
38. Dale Carnegie & Associates, Inc. Liderul poţi fi tu
39. Ron Hoff Regulile unei prezentări de succes
40. S.C. Lundin, H. Paul, J. Christensen
Fish! Trăieşte-ţi piaţa!
41. Marian Stan E rândul tău
42. Michael Beer Bucuria de a învinge
43. Robert T. Kiyosaki Copil bogat, copil isteţ
44. Scott W. Ventrella Forţa gândirii pozitive în afaceri

Deepak Chopra a scris 25 de cărţi, traduse în 35 de limbi. Este de asemenea autorul a mai mult de 100 de casete video şi audio; printre acestea se numără cinci programe foarte bine primite de publicul de televiziune. În 1999, dr. Deepak Chopra a fost selectat de revista *Time* în topul

celor „100 de modele şi eroi ai secolului", fiind descris drept „poetul profet al medicinii alternative".

Este preşedinte şi fondator al The Chopra Center for Well Being, din La Jolla, California.

DEEPAK CHOPRA
Calea magului
Despre libertatea spirituală

Traducere de LUCIAN POPESCU

BUCUREŞTI 2002

Arielle Ford, pentru credinţa neclintită în autocunoaştere, pentru entuziasmul ei contagios şi pentru angajamentul ei de a transforma vieţile a atât de mulţi oameni.

Şi Lynn Franklin, Janet Stein, Linda Grey, Linda Guber, Suzanne Todd şi Charles Weingarten, pentru căldura lor autentică şi prietenia lor plină de iubire.

PARTEA I
Introducere în lumea magului

Oamenii vor să ştie de ce eu, care vin din India, sunt atât de interesat de magi. Răspunsul meu este următorul: în India, încă se mai crede în existenţa magilor. Ce este un mag? Nu este doar

cel ce ştie să facă vrăji, ci şi cel care poate provoca transformări.

Magul poate preschimba frica în bucurie şi zădărnicia în împlinire.

Magul poate preschimba timpul mărginit în eternitate.

Magul te poate purta dincolo de limite, spre nemărginire.

Crescând în India, ştiam că toate acestea sunt adevărate. Uneori, pe la casa noastră treceau bărbaţi în haine albe, cu sandale în picioare; chiar şi pentru un băiat încrezător ei păreau fiinţe foarte speciale. Erau oameni ce trăiau într-o pace deplină; emanau bucurie şi iubire; urcuşurile şi coborâşurile vieţii de zi cu zi păreau să nu-i atingă deloc. Noi îi numeam *guru* sau îndrumători spirituali. Dar mi-a luat mult timp până să-mi dau seama că un guru şi un mag sunt acelaşi lucru. Fiecare societate îşi are învăţătorii, profeţii şi vindecătorii săi; *guru* era cuvântul cu care noi îi numeam pe cei ce posedau cunoaşterea spirituală.

În Occident, magul este văzut în primul rând ca un vrăjitor ce practică alchimia, transformând metalele inferioare în aur. Alchimia există şi în India (de fapt, acolo a fost inventată), dar cuvântul *alchimie* este în realitate un nume încifrat. El semnifică transformarea fiinţelor umane în aur şi transformarea calităţilor noastre inferioare, precum frica, ignoranţa, vrăjmăşia şi ruşinea, în cele mai preţioase lucruri care există: iubire şi

împlinire. Aşadar, învăţătorul care îţi poate arăta cum să te transformi într-o persoană liberă şi iubitoare este un alchimist – şi aşa a fost dintotdeauna.

Când am intrat la liceu, la New Delhi, ştiam deja multe despre cel mai faimos mag din tradiţia occidentală, Merlin. La fel ca oricine, l-am îndrăgit imediat. Mai târziu, mi s-a deschis întreaga lui lume. Încă mai ţin minte zeci de strofe din poemul epic al lui Tennyson, *Idylls of the King* (*Idilele regelui*), pe care eram puşi să-l învăţăm pe de rost în zilele fierbinţi de şcoală de pe atunci. Am citit pe nerăsuflate orice altă lucrare care mi-a căzut în mâini despre regele Arthur. Nu mi se părea nefiresc să ştiu totul despre seninul şi verdele Camelot, chiar dacă trăiam sub insuportabilul soare tropical, sau să îmi doresc să călăresc precum Lancelot, chiar dacă m-aş fi sufocat în armură, sau să cred că peştera de cleştar a lui Merlin a existat cu adevărat, în ciuda asigurărilor date de toţi autorii că magii există doar în mitologie.

Eu ştiam altceva, pentru că eram un băiat din India şi îi întâlnisem.

DE CE AVEM NEVOIE DE MAGI

Timp de 30 de ani am reflectat asupra cunoaşterii pe care o deţinea magul. Am călătorit la Glastonbury şi în West Country, am urcat pe Tor

şi am văzut dealul unde se presupune că dorm Arthur şi cavalerii săi. Dar ceva mai misterios, nevoia de transformare, mă tot atrăgea spre arta magiei. An după an, am simţit că timpurile noastre au nevoie de această cunoaştere mai mult ca oricând. Acum, matur fiind, îmi petrec timpul de lucru vorbind şi scriind despre cum pot fi atinse libertatea şi împlinirea deplină. Doar de curînd mi-am dat seama că lucrurile despre care vorbesc se numesc alchimie.

În cele din urmă, m-am gândit că aş putea aborda acest subiect într-o manieră interesantă, prin intermediul celei mai minunate relaţii povestite vreodată, şi anume aceea dintre Merlin şi băiatul Arthur, din vremea când ei trăiau în peştera

De cleştar. Aşa cum e prezentată în această carte, peştera de cleştar este un loc privilegiat în interiorul inimii omului. Este refugiul sigur, în care există o voce înţeleaptă ce nu cunoaşte teama, unde frământările lumii exterioare nu pot pătrunde. În peştera de cleştar a existat dintotdeauna un mag şi va fi mereu acolo – nu trebuie decât să intri şi să asculţi.

Oamenii moderni trăiesc în lumea magului în aceeaşi măsură ca şi generaţiile trecute. Joseph Campbell, marele profesor de mitologie, spunea că orice om care stă la un colţ de stradă aşteptând ca semaforul să indice verde aşteaptă de fapt să păşească într-o lume a faptelor eroice şi a acţiunii

mitice. Insă noi nu sesizăm ocazia. Traversăm fără a observa sabia înfiptă-n piatră ce se află după colţul străzii.

Călătoria în miraculos începe aici. Acum este cel mai bun moment pentru a începe. Calea magului nu există în timp – este pretutindeni şi niciunde. Este a oricui şi a nimănui. Aşa că această carte vorbeşte despre a pretinde ceea ce este deja al tău. După cum spune cea dintâi învăţătură a primei lecţii:

În fiecare dintre noi există un mag.

El vede şi cunoaşte totul.

Este singura afirmaţie din carte ce trebuie acceptată pe încredere. Odată ce descoperi magul din interior, învăţăturile se succed de la sine. De mulţi ani, acest mod de învăţare spontană s-a aflat în centrul vieţii mele de fiecare zi; am privit şi am aşteptat să aud ce are de spus călăuza interioară. Nici o altă modalitate de învăţare nu este mai fascinantă. L-am auzit pe Merlin vorbind prin zgomotul asurzitor al aeroportului, prin copacii foşnind de pe aleea spre plajă şi chiar prin televizorul meu. O staţie de autobuz se poate transforma într-o peşteră de cleştar atunci când eşti deschis la o asemenea experienţă.

De ce avem nevoie de calea magului? Avem nevoie de ea pentru a ne ridica din lucrurile comune şi din banalitate către un anume mod de înţelegere, pe care suntem înclinaţi să îl atribuim mitului, dar care de fapt ne este la îndemână, aici

şi acum. A începe să trăieşti înseamnă să-ţi cucereşti dreptul de a spune orice doreşti, de a fi ceea ce vrei să fii şi de a face ceea ce vrei să faci. Camelot reprezintă simbolul unei astfel de eliberări. De aceea privim în urmă, la Camelot cu atâta nostalgie şi admiraţie. Viaţa a fost mereu dificilă de atunci încoace.

Un discipol a mers odată la marele maestru şi i-a spus: „De ce mă simt atât de apăsat înlăuntrul meu, încât îmi vine să ţip?” Maestrul l-a privit şi i-a răspuns: „Pentru că toată lumea simte la fel.”

Cu toţii vrem să fim mai iubitori şi mai creativi, vrem să ne explorăm natura spirituală şi totuşi eşuăm deseori. Ne încuiem în propriile noastre închisori. Unii oameni însă au spart carcera care face viaţa atât de limitată. Ascultaţi ce spune poetul persan Rumi: „Eşti un spirit necondiţionat prins în capcana condiţiilor, ca soarele în eclipsă.”

Aceasta este vocea magului, care nu va accepta faptul că omul este limitat în timp şi în spaţiu. Suntem eclipsaţi doar temporar. Ţelul învăţăturilor magului este acela de a-ţi descoperi magul lăuntric. Când îţi găseşti călăuza interioară, te găseşti pe tine însuţi. Sinele este soarele meu strălucitor – el poate fi eclipsat, dar odată ce umbră a trecut, rămâne doar astrul, în toată gloria lui.

CUM SĂ ÎNVEŢI DE LA UN MAG

Există 20 de lecţii în această carte, fiecare fiind povestită din perspectiva magului. La începutul fiecărei lecţii, există câteva aforisme – fragmente din înţelepciunea magului, un ajutor pentru a trece dincolo de realitatea comună. Citeşte fiecare aforism şi lasă-l să te absoarbă. Nu aştepta un rezultat, ci lasă-te purtat de experienţă. Nu trebuie să te osteneşti sau să faci vreun efort. Efortul este asemeni zbaterii de a ieşi din nisipurile mişcătoare – nu face decât să te tragă în străfunduri.

Magul interior vrea să vorbească, iar acest fapt este adevărat în cazul tuturor. Dar el are nevoie de o şansă, de o deschidere. Ca şi proverbele Zen, aforismele acestea oferă o deschidere prin aceea că realizează o deplasare a percepţiei, care la rândul ei poate declanşa o deplasare în realitatea personală.

Vocea magului trebuie adusă înapoi, în viaţa de zi cu zi. Am citat deja prima învăţătură a primei lecţii: *În fiecare dintre noi există un mag*. *El vede şi ştie totul*. Restul lecţiei decurge după cum urmează:

Magul este dincolo de contrarii precum lumina şi întunericul, binele şi răul, plăcerea şi durerea.

Tot ceea ce vede magul îşi are rădăcinile în lumea nevăzută.

Natura reflectă dispoziţia magului.

Trupul şi mintea pot adormi, dar magul este mereu treaz. Magul posedă secretul nemuririi.

Dacă aceste cuvinte v-au dat un mic semnal, un fior de recunoaştere, atunci şi-au atins menirea. Este într-adevăr uluitor să descoperim că nu suntem fiinţe subjugate, ci copii ai miracolului. Acesta este adevărul, faptul profund ce se poate spune despre fiecare dintre noi, cei care suntem în eclipsă de prea multă vreme.

Am adunat cam 100 de astfel de aforisme, care sunt ilustrate cu povestiri din lumea lui Merlin şi a lui Arthur. Nu sunt fragmente din vechi legende, ci parabole pe care eu le-am transpus în acea vreme. Uneori, povestea ilustrativă pare să nu se potrivească exact cu aforismul sau pare să nu se afle într-o perfectă concordanţă logică cu acesta. Am făcut acest lucru în mod deliberat, pentru că mintea liniară, care are nevoie să ordoneze, nu este singura parte din tine ce va străbate calea magului. Vei călători în imaginaţie, în speranţă, în creativitate, în iubire.

Pe scurt, calea magului este calea spiritului. Dar spiritualitatea nu se opune raţionalităţii; ea este un cadru mai larg, pentru care raţiunea este doar o piesă printre altele. Pentru a mă adresa minţii liniare, la fiecare lecţie am alcătuit câte o secţiune intitulată „Tălmăcirea lecţiei”, ce vine în sprijinul aforismelor şi al povestirilor. La sfârşitul fiecărei lecţii, există secţiunea „Aplicarea lecţiei”, care te ajută să laşi înţelepciunea magului să

pătrundă în propria ta experienţă.

„Aplicarea lecţiei” este partea activă a căii magului. Sugestiile mele nu reprezintă decât un început, sunt modalităţi de incitare a dorinţei tale de a participa. În cele din urmă, înţelegerea este cea care îţi va schimba realitatea. „Aplicarea lecţiei” include unele exerciţii care pot părea pasive, pentru că multe dintre ele sunt experimente ale gândirii.

Ce este un experiment al gândirii? Este o modalitate de a-ţi conduce mintea în locuri noi şi de a vedea lucrurile diferit. Magul ştie ceva profund şi important – dacă vrei să schimbi lumea, este nevoie să-ţi schimbi atitudinea faţă de ea. Odată, Einstein s-a întins pe o canapea, a închis ochii şi a văzut un om călătorind cu viteza luminii. Urmărind această imagine ce-i stârnise curiozitatea, el a început să facă diferite experimente de gândire; era o stare asemănătoare cu aceea a unui om căzut pe gânduri. În câţiva ani însă, atitudinea întregii lumi ştiinţifice s-a transformat; natura a confirmat viziunile transcendente ale lui Einstein.

Dacă o fantezie apărută stând pe o canapea poate schimba lumea, atunci trebuie să existe puteri extraordinare în experimentele gândirii. Nimic nu este cu adevărat învăţat până când nu este trăit. Raţiune, experienţă, spirit – odată ce acestea se unesc, calea magului se deschide, iar scena este pregătită pentru alchimie.

Înţelepciunea din interiorul tău este ca o scânteie care, odată aprinsă, nu mai poate fi stinsă.

Pentru a reuni ceea ce am spus, sugerez următoarea abordare:

1. Stai liniştit un moment, înainte de a citi o lecţie anume.

2. Citeşte aforismele, iar apoi stai câteva momente pentru a le lăsa să-ţi pătrundă în minte. Reciteşte-le de câte ori vrei. Dă frâu liber propriilor reacţii şi intuiţii – deseori, acestea sunt cele mai valoroase lucruri pe care le vei primi.

3. Continuă să citeşti restul materialului de la lecţia respectivă: povestea lui Merlin şi a lui Arthur, secţiunea intitulată „Tălmăcirea lecţiei” şi secţiunea intitulată „Aplicarea lecţiei”.

4. Când „Aplicarea lecţiei” conţine un exerciţiu practic – şi cele mai multe conţin – rezervă-ţi câteva minute pentru a face exerciţiul. Iţi va fi de folos să repeţi exerciţiul de-a lungul zilei, dacă doreşti să duci întreaga experienţă până la capăt.

Reciteşte fiecare lecţie de câte ori vrei, o dată sau de mai multe ori; trăieşte o zi sau o săptămână prin prisma acelei lecţii. Nu există un program fix pentru acest proces. Te previn doar că trebuie să trăieşti fiecare lecţie cel puţin o zi şi că nu este nevoie să te grăbeşti să absorbi prea mult odată.

CEI ŞAPTE PAŞI AI ALCHIMIEI

Partea a treia a acestei cărţi tratează despre stadiile transformării, pe care discipolul le parcurge sub îndrumarea magului. Eu le numesc cei şapte paşi ai alchimiei, care încep de la naştere şi duc în cele din urmă la transformarea totală. Alchimia este ştiinţa transformării lucrurilor în aur, în această substanţă perfectă, incoruptibilă. În gândirea oamenilor, aurul este un simbol pentru spiritul pur. Spunem că cei şapte paşi au fost parcurşi atunci când o persoană a trecut dincolo de limitări, a aruncat toată teama şi a descoperit spiritul pur în interiorul său.

Nu există călătorie mai minunată. Pe vremea regelui Arthur, această călătorie ar fi fost numită aventură cavalerească; ţelul suprem al unei astfel de aventuri a fost dintotdeauna Sfântul Graal, care este în mintea oamenilor cel mai puternic simbol pentru spiritul pur. Aşa că pentru mine alchimia şi Graalul sunt unul şi acelaşi lucru. În amândouă cazurile, este vorba despre o căutare profundă a aspectului etern al vieţii, ce aduce fiecăruia lucrurile la care visează – iubire pură, bucurie pură, împlinire pură în spirit.

Este indiferent dacă mai întâi citeşti partea a doua sau partea a treia a cărţii. Fiecare are propriul ei stil şi o abordare proprie, dar amândouă provin din lumea magului. Merlin trăieşte în amândouă, iar scopul său este mereu acelaşi – a ne învăţa pe fiecare dintre noi cum să atingem perfecţiunea, pe care şi trupul ar trebui

să o moştenească.

În ultimă instanţă, această carte vorbeşte despre o aventură ce te va purta de la o viaţă dominată de ego şi de zbaterile lui către o nouă viaţă, dominată de miracole. Nu există doi oameni care să înveţe în acelaşi ritm, dar foamea de miracol este atât de puternică în fiecare, încât mi-aş dori să-ţi fiu alături în ziua în care cunoaşterea magului va începe cu adevărat să răsară în tine – şi, odată cu ea, noua ta viaţă. Dezvăluirea până la capăt a întregului tău potenţial spiritual este ceea ce te aşteaptă – nimic mai puţin.

Notă: Fiind un profet, magul nu are gen, şi doar stângăcia limbii îl face pe Merlin să fie un „el” (aşa cum se întâmpla şi cu *Dumnezeu*, *prooroc*, *profet* şi cu multe alte cuvinte, ce depăşesc cu mult distincţia masculin-feminin). *Magiciană* este un cuvânt stângaci, aşa că vă rog să luaţi aminte că *mag* se aplică tot atât de bine femeilor ca şi bărbaţilor. Putem spune chiar că întoarcerea artei magiei a fost întâmpinată de către femeile din societatea noastră mai repede decât de oricine altcineva.

PARTEA A II-A
Calea magului

— Există o învăţătură numită calea magului, spuse Merlin. Ai auzit de ea?

Arthur, băiat fiind, se căznea să facă focul şi

nu se descurca prea bine. A face focul în dimineţile umede de la începutul primăverii din West Country rareori este o treabă uşoară.

— Nu, n-am auzit niciodată de ea, spuse Arthur, după o clipă de gândire. Magi? Adică vrei să spui că ei fac lucrurile în alt fel?

— Nu, le fac aşa cum le facem şi noi, răspunse Merlin.

Apoi, pocnind din degete, aprinse grămada udă de cărbuni, pe care-o adunase Arthur, pentru că devenise cam nerăbdător după încercările stângace de a face focul ale băiatului. Imediat ţâşni o flacără. După aceea, Merlin îşi desfăcu mâinile şi făcu să apară ceva de mâncare din văzduh – doi cartofi roşietici şi o grămăjoară de ciuperci de pădure.

— Înfige-le în frigare şi frige-le, dacă vrei, spuse el.

Arthur dădu din cap în semn că e de la sine înţeles. Avea

Cam 10 ani. Singurul om pe care-l cunoscuse vreodată era Merlin. Erau împreună de mai multă vreme decât îşi putea el aminti. Trebuie să fi avut o mamă, dar chipul ei nu se găsea printre amintirile lui, nici măcar ca o imagine înceţoşată.

Bătrânul, cu barba lui albă fluturând, îşi ceruse dreptul la copilul de viţă regească doar la câteva ore după ce acesta se născuse.

— Sunt ultimul care mai urmează calea magului, spuse Merlin. Şi s-ar putea ca tu să fii

ultimul care o învaţă.

Aşezând frigăruile pe foc, Arthur privi peste umăr. Acum era nedumerit. Să fie Merlin un mag? Nu i se păruse niciodată că ar fi aşa ceva. Ei doi trăiseră singuri în peştera de cleştar din pădure. Strălucirea peşterii le dădea lumină. Arthur învăţase să înoate transformându-se în peşte. Când dorea să mănânce, mâncarea apărea de la sine sau i-o dădea Merlin. Oare nu aşa se întâmplă pentru oricine altcineva?

— Vreau să ştii că o să pleci de aici în curînd, continuă Merlin. Fii atent să nu-ţi cadă cartoful în cenuşă!

Bineînţeles că băiatul deja îl scăpase. Pentru că Merlin trăia invers în timp, atenţionările lui veneau inevitabil prea târziu, după ce unele dezastre minore deja se produseseră.

Arthur curăţă de cenuşă coaja cartofului şi îl puse înapoi în frigarea făcută din lemn verde de tei.

— Nu-i nimic, spuse Merlin. Cartoful acela poţi să-l iei tu.

— Ce vrei să spui cu plecarea? întrebă Arthur. El nu fusese decât de câteva ori în satul din apropiere, atunci când Merlin voise să meargă la piaţă; şi de fiecare dată magul avusese grijă să fie amândoi deghizaţi în pelerine grele cu glugă. Totuşi, băiatul fusese un observator atent şi ceea ce văzuse la ceilalţi oameni îi dăduse de gândit.

Merlin aruncă o privire ciudată cu coada

ochiului către discipolul său:

— Te trimit în mlaştină – sau, după cum o numesc muritorii, în lume. Te-am ţinut departe de mlaştină în toţi aceşti ani, învăţându-te ceva ce nu vei uita.

Făcu o pauză, astfel încât cuvintele lui să fie mai bine auzite, apoi zise:

— Calea magului.

După ce rosti aceste vorbe, nici unul dintre ei nu mai scoase vreun cuvânt, după cum se întâmpla de multe ori între vechii tovarăşi. Bătrânul şi băiatul aproape că respirau amândoi acelaşi aer, aşa că Merlin trebuie să-şi fi dat seama de neliniştea care dădea târcoale minţii lui Arthur, ca o panteră în cuşcă.

După ce mâncară, băiatul se duse să se spele în fântână de azur de la intrarea în peşteră. Când se întoarse, Merlin stătea la soare, pe stânca lui preferată (stătea *la soare* este mult spus – norii pufoşi se depărtaseră doar cât să lase o rază de soare să străpungă coroanele copacilor şi să se anine în părul alb al magului). Primele cuvinte care ieşiră din gura băiatului au fost:

— Ce se va întâmpla cu tine?

— Cu mine? Nu te umfla în pene! O să mă descurc perfect fără ajutorul tău, mulţumesc.

Imediat ce sfârşi replica nepoliticoasă, Merlin îşi dădu seama că rănise sentimentele băiatului. Dar magii nu prea sunt dispuşi să-şi ceară scuze. Un arc lung, arătos, făcut din lemn de frasin alb

apăru pe pământ, lingă Arthur, care-l ridică ager şi începu să-i ciupească coarda. Pentru că între ei se stabilise un cod tacit, băiatul ştia că pentru bătrân aceasta era o formă de a-şi cere scuze.

— Nu soarta mea mă îngrijorează, continuă Merlin, ci pierderea acestei cunoaşteri. Aşa cum am mai spus, tu s-ar putea să fii ultimul care învaţă calea magului.

— Atunci o să mă asigur că nu va fi pierdută, promise Arthur.

Merlin dădu din cap aprobator. Apoi, tot restul zilei şi multe zile după aceea nu mai vorbi despre calea magului. Într-o dimineaţă de iunie însă, când se trezi, Arthur îşi găsi patul lui din crengi de pin acoperit de zăpadă. Se ridică tremurând şi-şi scutură învelitoarea din blană de cerb, stârnind un nor de fulgi albi în aer.

— Credeam că faci acest lucru doar în decembrie, spuse el, dar Merlin nu-i răspunse. Stătea nemişcat în mijlocul cercului de zăpadă care acoperea locul. În faţa lui, se afla o stranie apariţie – o lespede mare de piatră, cu o sabie înfiptă în ea. În ciuda gerului, nici un fulg de zăpadă nu căzuse pe piatră, iar lama se înălţa curată în aer, un metru şi jumătate de oţel strălucitor de Damasc.

— Ce e asta? întrebă Arthur. Vederea acelei pietre îi dăduse fiori, deşi nu ştia din ce cauză.

— Nimic! Răspunse Merlin. Îţi aminteşti de ea?

După o clipă, sabia înfiptă în piatră începu să dispară; după ce Arthur se spălă de dimineaţă, poiana lui Merlin era iarăşi caldă, toţi fulgii de zăpadă se topiseră de la soarele de vară, iar lespedea se năruise ca un vis. Băiatului aproape că îi dădură lacrimile, fiindcă ştiu că acesta fusese gestul de adio al lui Merlin sau gestul de adio şi de amintire.

Ce s-a întâmplat cu Arthur după ce a ieşit în lumea largă ţine acum de legendă. În cele din urmă, s-a găsit pe sine într-o dimineaţă înzăpezită de Crăciun în Londra, în curtea catedralei, unde misterioasa sabie înfiptă-n piatră reapăruse în mod tainic. Spre uluirea mulţimii de oameni ce ieşiseră din biserică, el a scos sabia din stânca şi şi-a cerut dreptul său de a fi rege. A luptat în lungi şi mari războaie pentru a înfrânge cete de rivali la tron, apoi şi-a stabilit reşedinţa în Camelot. În toate zilele sale, a trăit secretele căii magului. A murit apoi şi a intrat în istorie. Generaţiilor următoare le-a rămas să se întrebe ce l-a învăţat oare Merlin pe elevul său în acei ani trăiţi în pădure, înainte ca băiatul Arthur să se fi îndreptat către sabia înfiptă-n piatră şi să-şi fi luat în stăpânire destinul, cu mâna pe mânerul ei încrustat cu diamante.

După ce Camelotul s-a prăbuşit, lumea lui Arthur a fost şi ea măturată. Ţara a recăzut în vrajbă şi ignoranţă, iar Merlin s-a dovedit a fi fost ultimul dintre cei de rangul său, aşa cum

prezisese. După el, nu a mai apărut nici un mag în istoria Apusului.

Dar Merlin nu a crezut niciodată că întorsăturile istoriei ar avea vreo influenţă asupra căii magului. „Ceea ce ştiu eu este în aer”, îi plăcea lui să spună. „Respiră şi va fi acolo”. Magii cunoşteau lucrurile eterne şi, prin urmare, visteria ştiinţei lor trebuie să se afle în afara curgerii timpului. Drumul e deschis. El începe oriunde şi nu merge spre un loc anume, însă ajunge într-un loc real. Toate acestea se deapănă pe măsură ce ascultăm cuvintele lui Merlin.

LECŢIA 1

În noi toţi există un mag. El vede şi ştie totul.

Magul este dincolo de contrarii precum lumina şi întunericul, binele şi răul, plăcerea şi durerea.

Tot ceea ce vede magul îşi are rădăcinile în lumea nevăzută.

Natura reflectă dispoziţia magului.

Trupul şi mintea pot adormi, dar magul este mereu treaz. Magul posedă secretul nemuririi.

— Uite! Spuse Merlin într-o zi, împingându-i lui Arthur o strachină cu supă. Gustă!

Şovăitor, Arthur gustă. Era o delicioasă fiertură de vânat cu rădăcini de plante, amestecate tainic de Merlin atunci când Arthur fusese întors cu spatele. De fapt, supa era atât de

bună, încât Arthur mai luă repede o lingură, înainte ca strachina să-i fie smulsă din mâini.

— Stai, mai vreau, molfăi el cu gura plină.

Merlin scutură din cap:

— Tot banchetul stă în prima lingură, zise el dojenitor.

La început, Arthur simţi un fior de nemulţumire şi de dezamăgire, dar apoi observă că se simţea la fel de satisfăcut că şi cum ar fi mâncat tot ce se afla în strachină.

Mai târziu, în timp ce Arthur moţăia sub un copac, Merlin se apropie pe nesimţite şi îi puse o strachină mare cu supă alături. Îndepărtându-se, magul murmură:

— Ţine minte ce-ţi spun, oare rât de buni ar fi toţi anii aceştia de învăţătură magică, dacă nu ţi-aş fi putut arăta totul încă din prima lecţie?

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

E nevoie de toată viaţa pentru a învăţa ce are magul să ne înveţe, dar tot ce se va depăna de-a lungul anilor şi deceniilor e conţinut în prima lecţie a lui Merlin. Aici, Merlin se prezintă pe sine. El descrie modul în care abordează viaţa, şi anume modul de soluţionare a celor mai profunde enigme ale morţii şi nemuririi. Şi toate acestea se întâmpla într-un chip magic. Există un motiv pentru care Merlin nu apare de fapt într-o formă fizică. Pentru Merlin, formele sunt irelevante. El a

văzut lumi venind şi pierind, a supravieţuit perindărilor eonilor, iar reacţia lui la toate a fost una singură: el vede.

Magii sunt clarvăzători. Ce văd ei? Realitatea ca întreg, nu împărţită.

— Ai fost dintotdeauna mag? a întrebat odată Arthur.

— Cum să fi fost? A răspuns Merlin. Odată, mă plimbam pe aici, cum faci şi tu, şi privind la un om, nu am văzut decât o alcătuire de carne şi oase. Dar după o vreme, am observat că oamenii trăiesc în case, care sunt prelungiri ale trupului – oamenii nefericiţi, cu emoţii mizere trăiesc în case mizere; oamenii fericiţi şi mulţumiţi trăiesc în case curate. A fost o simplă observaţie, dar după o vreme, m-am gândit: când văd casa cuiva, de fapt văd ceva din acea persoană.

Atunci viziunea mea s-a lărgit. Când văd o persoană nu mă pot stăpâni să nu-i văd familia şi prietenii. Acestea sunt prelungiri ale persoanei, care-mi spun multe despre ceea ce este ea în realitate. Iar viziunea mea s-a tot lărgit. Am început să văd dincolo de aparenţele fizice. Am văzut emoţii, pofte, temeri, dorinţe şi visuri. Fără îndoială că şi acestea fac parte din persoană aceea, dacă ai ochi să vezi.

Am început să observ energia pe care fiecare persoană o emană. În acest timp, alcătuirea de carne şi oase a devenit aproape insignifiantă şi curînd am văzut lumi înlăuntrul lumilor, în orice

om pe care îl întâlneam. Apoi mi-am dat seama că în orice făptură vie se află întreg universul, doar că poartă măşti diferite.

— Aşa să fie oare? a întrebat Arthur.

— Va veni ziua când îţi vei da seama că întreg universul poate fi găsit în interiorul tău, iar atunci vei fi şi tu mag. Când eşti mag, nu tu trăieşti în lume, ci lumea trăieşte în interiorul tău.

Veac după veac, magul a fost căutat în locurile în care trăia – în pădurile întunecate, în peşteri, turnuri sau temple. Magul a fost cunoscut sub diferite nume – filozof, mag, clarvăzător, şaman, guru. „Spune-ne din ce cauză suferim. Spune-ne de ce îmbătrânim şi murim. Spune-ne de ce suntem prea slabi pentru a ne face viaţa mai bună”. Doar în faţa unui mag îşi puteau descărca muritorii povara unor întrebări atât de grele.

După ce au ascultat cu atenţie, toţi magii, maeştrii şi guru au spus acelaşi lucru. „Eu pot să găsesc soluţia întregii ignoranţe şi dureri dacă înţelegeţi un singur lucru. Eu sunt înlăuntrul vostru. Această persoană distinctă cu care păreţi a vorbi nu este separată de voi. Noi suntem una, iar acolo unde noi suntem unul şi acelaşi lucru, nici una dintre problemele voastre nu există.”

Când Arthur s-a plâns odată că Merlin îl ţine în pădure şi nu-l lasă să arunce decât priviri fugare asupra lumii, Merlin a mormăit:

— Lumea? Cum crezi tu că trăiesc acei oameni pe care i-ai văzut în sat? Pe ei îi preocupă

plăcerea şi durerea, pe una căutând-o, pe cealaltă încercând cu disperare să o evite. Îşi irosesc viaţa ducând grija morţii. Bogăţia şi sărăcia îi obsedează şi le alimentează cele mai adânci temeri.

Din fericire, magul dinlăuntru nu are parte de nici unul dintre aceste lucruri. Deoarece vede adevărul, nu poate vedea neadevărul, iar jocul contrariilor – plăcere şi durere, bogăţie şi sărăcie, bine şi rău – pare real doar până când înveţi să vezi din perspectivă mai largă a magului. Nu e vorba însă câtuşi de puţin despre negarea dramei de zi cu zi pe care o trăiesc oamenii obişnuiţi. Spectacolul exterior al vieţii *reprezintă* viaţa atunci când crezi doar în ceea ce spun simţurile, în ceea ce vezi şi în ceea ce simţi.

Muritorii se adresează magilor pentru a găsi o soluţie la această obsesie a aparenţelor şi la această tânjire după înţeles. Trebuie să existe ceva mai mult decât faptul că trăim, gândesc muritorii, însă muritori fiind, nu ştiu exact ce ar putea fi acel ceva.

— Petrece-ţi timpul meditând nu la *ceea ce vezi*, l-a sfătuit Merlin pe Arthur, ci la *motivul pentru care* vezi acel ceva.

Prima lecţie ajunge astfel la acest lucru: priveşte dincolo de sinele tău limitat pentru a vedea sinele tău nelimitat. Pătrunde dincolo de mască ta de muritor şi descoperă magul. El se află înlăuntrul tău şi numai acolo. Odată ce-l vei găsi,

vei fi şi tu un clarvăzător. Dar ceea ce poţi vedea apare când îi vine vremea, pas cu pas. Înainte de a vedea, apare sentimentul că în viaţă există ceva mai mult decât ceea ce trăieşti. Este ca o voce slabă care şopteşte: „Găseşte-mă”. Vocea care cheamă este lipsită de emoţie, plină de pace, mulţumită cu sine – şi ocolită. Este vocea magului, dar este de asemenea şi vocea ta.

APLICAREA LECŢIEI

Spusele lui Merlin funcţionează într-un mod subtil, precum apa ce se infiltrează adânc în sol. Apa care astăzi ţâşneşte din pământ a fost ploaia ce a căzut acum mii, poate milioane de ani. Nimeni nu ştie prea multe despre viaţa acestei ape ascunse – unde se duce, ce se întâmpla cu ea în timp ce curge printre pietrele adânc ascunse. Dar într-o zi, eliberată de forţa gravitaţiei, se ridică din întuneric şi ţişneşte în mod uimitor, absolut pură şi proaspătă.

Aşa se întâmpla şi cu Merlin. Dacă stai în linişte şi asculţi vreme de câteva minute, cuvintele vor începe să te pătrundă. Lasă să se întâmple acest lucru, iar apoi lasă înţelepciunea să-şi facă treaba. Nu aştepta şi nu anticipa vreun rezultat; dar fii atent la tot ceea ce se întâmpla. Tot ce se întâmplă este bun.

Această primă lecţie este despre descoperirea magului şi vorbeşte despre punctul său de vedere,

care este foarte diferit de punctul de vedere adoptat de minte – sau de partea emoţională. Prin emoţii, simţi şi reacţionezi. Ele sunt imediate, la fel ca braţele contractile ale unei anemone de mare, ce răspund instantaneu la senzaţii. Durerea cauzează contracţii emoţionale; plăcerea te face să te destinzi şi să te simţi eliberat.

Mintea, pe de altă parte, nu funcţionează cu repeziciune. Ea are un vast depozit cu amintiri şi îl trece în revistă permanent. Compară ceea ce este nou cu ceea ce este vechi şi ajunge la o concluzie: acest lucru e bun, acesta este rău, acest lucru merită repetat, acesta nu. Astfel, emoţiile răspund imediat la orice situaţie, ca un copil ce zâmbeşte sau plânge instantaneu. Mintea consultă registrul de amintiri şi are o reacţie întârziată.

Magul nu are astfel de reacţii, imediate sau întârziate – Merlin este pur şi simplu. El vede lumea şi o lasă să fie aşa cum este. Totuşi, acesta nu este un act pasiv. În lumea magului, totul se bizuie pe ideea următoare: „Toate acestea sunt eu însumi”. Prin urmare, acceptând lumea aşa cum este, magul vede totul în lumina acceptării de sine, care este lumina iubirii.

Pare straniu că definiţia pe care magul o dă iubirii este învăluită în tăcere. Din perspectiva emoţiilor, iubirea este impulsul de a simţi, o atracţie foarte activă faţă de unii stimuli copleşitori. Mintea are propriile ei căi, dar acestea nu sunt prea diferite între ele: mintea iubeşte

orice repetă o experienţă plăcută din trecut. „Iubesc aceasta” înseamnă în mod fundamental: „Iubesc să repet ceea ce am simţit că era atât de bun înainte”. Atât mintea, cât şi emoţiile sunt selective. A selecta şi a alege nu sunt lucruri rele în sine, dar necesită efort. Deşi am fost învăţaţi că efortul este bun şi că nimic nu poate fi dobândit fără muncă, lucrurile nu stau aşa. Faptul de a fi nu se dobândeşte prin efort; iubirea nu se dobândeşte prin efort.

La un nivel mai subtil, a selecta şi a alege implică şi faptul de a respinge. Mintea se concentrează asupra unui singur lucru odată. Înainte de a putea spune „iubesc asta” va trebui să respingem toate celelalte alegeri pe care le-am putea face. Lucrurile pe care le respingem tind să fie colorate de teamă. Mintea şi partea emoţională nu tratează ca neutre durerea şi suferinţa; se tem de ele şi le resping. Acest obicei de a selecta şi de a alege consumă multă energie, deoarece mintea ta este permanent vigilentă, permanent la pândă pentru a se asigura că rănirea, dezamăgirea, singurătatea şi multe alte experienţe dureroase nu se vor repeta. Ce loc să mai rămână pentru linişte?

Fără linişte, nu este loc pentru mag. Fără linişte, nu poate exista o apreciere adevărată a vieţii, care este la fel de delicată în construcţia sa interioară ca un boboc de trandafir. Când muritorii vin să ceară sfat de la magi, o fac pentru că au

observat că magii nu trăiesc cu teamă. Magul acceptă şi chiar îmbrăţişează orice i se întâmpla. „Cum de poţi dobândi o astfel de pace a minţii?”, întreabă muritorii. Iar răspunsul magului este: „Priveşte în interiorul tău, unde nu există decât linişte.”

Prin urmare, primul pas în lumea lui Merlin este acela de a-ţi da seama de faptul că el există – este de ajuns. Gândindu-te la această lecţie, mintea s-ar putea răzvrăti, spunând „nu” ideii că există şi un alt punct de vedere valabil în afară de al ei. Emoţiile ar putea să o însoţească şi ele în acest val de neîncredere, anxietate, plictiseală, scepticism, dispreţ – şi de orice altceva ar putea apărea. Nu te opune acestor sentimente. Ele sunt simple căi vechi, obişnuite cu alegerea şi selecţia. Mintea îşi dă importanţă când respinge ceva. Timp de mulţi ani te-a servit cu credinţă, ţinând lucrurile neplăcute la distanţă. Problema este dacă această tactică a minţii funcţionează. Mintea poate reuşi să te facă inteligent, dar e slab înzestrată pentru a te face fericit, împlinit şi pentru a te aduce la pacea cu tine însuţi.

Merlin nu se ceartă cu mintea. Toate dezbaterile sunt generate de gândire, iar magul nu gândeşte. El vede. Şi aceasta este cheia miraculosului, pentru că orice vei vedea în lumea ta interioară vei aduce la existenţă în lumea din afară. Trăieşte cu această primă lecţie, lasă apa înţelepciunii să se infiltreze în pasajele secrete din

interiorul fiinţei tale şi observă. Magul este în interiorul tău şi nu doreşte decât un singur lucru: să se nască.

LECŢIA *2*

Întoarcerea magicului nu poate avea loc decât odată cu întoarcerea inocenţei.

Esenţa magului este transformarea.

În fiecare dimineaţă, tânărul Arthur mergea să se spele la un lac din pădure. Fiind un băiat ca toţi băieţii, nu era prea nerăbdător să îndeplinească această sarcină. Deseori, se lăsa distrat de gureşele rândunele roşii, de coţofene sau de oricare alt lucru ce putea fi mai interesant decât apa şi săpunul.

Pe Merlin nu-l supăra prea tare murdăria ce se adunase în mod vizibil pe toată faţa băiatului, pe gât şi peste tot. Dar sosi şi ziua când izbucni:

— Pot să plantez fasole pe după urechile tale! Nu contează că petreci doar o clipă la lac, dar baremi fă ceva acolo.

Arthur a clătinat din cap:

— Mi-a fost frică să-ţi mărturisesc, Merlin, dar când mă aplec deasupra apei nu mă pot vedea reflectat în ea. Nu pot să văd unde să mă spăl şi nici măcar cum arăt.

Băiatul rămase uluit când, privind spre Merlin, văzu că acesta nu mai putea de bucurie.

— Iată, spuse el, trântindu-i în palmă drept răsplată un smarald mare. (Mai târziu, Arthur l-a folosit ca să sară peste apă.) Am crezut că nesupunerea ta era semnul unei pierderi a inocenţei, dar văd că m-am înşelat. Întrucât nu te reflecţi, înseamnă că nu ai ajuns la o imagine de sine. Când nu eşti distras de imaginea de sine nu poţi fi decât într-o stare de inocenţă.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Inocenţa este starea noastră naturală, până când ea este acoperită. Imaginea de sine e & te ceea ce o acoperă. Când ne privim pe noi înşine, chiar şi atunci când încercăm să fim cu totul oneşti, vedem o imagine construită de-a lungul multor ani, în straturi ce sunt îmbinate laolaltă într-un mod foarte complex. Liniile şi ridurile ce apar pe faţa cuiva spun povestea trecutelor fericiri şi tristeţi, a triumfurilor şi a înfrângerilor, a idealurilor şi a experienţelor de care a avut parte. Este aproape imposibil să vezi altceva.

Magul se vede pe sine pretutindeni unde caută, pentru că ochii săi sunt inocenţi. Nu sunt umbriţi de judecăţi, de etichete şi de definiţii. Magul ştie că are un ego şi o imagine de sine, însă nu se lasă distras de astfel de lucruri. El le vede proiectate pe fundalul totalităţii, al întregului context al vieţii.

Ego-ul este „Eu”; este punctul tău de vedere

singular. În starea de inocenţă, acest punct de vedere este pur ca o lentilă clară. Dar fără inocenţă, ego-ul vede extrem de distorsionat. Dacă te gândeşti că ştii ceva – inclusiv despre tine – de fapt, nu vezi altceva decât propriile judecăţi şi etichete. Cele mai simple cuvinte pe care le folosim pentru a ne descrie unul pe celălalt – precum *prieten*, *familie*, *străin* – sunt împovărate de judecăţi. Prăpastia enormă ce se cască între înţelesul cuvintelor *prieten* şi *străin*, de pildă, este plină de interpretări. Prietenul este tratat într-un fel, inamicul în alt fel. Chiar dacă nu aducem aceste judecăţi la suprafaţă, ele ne umbresc vederea precum praful ce întunecă lentilele.

Pentru că nu are etichete pentru lucruri, magul le vede ca fiind mereu proaspete. Pentru el nu există praf pe lentile, aşa că lumea sclipeşte de noutăţi. Acelaşi cântec vag se aude în toate: „Priveşte-te pe tine însuţi". Dumnezeu poate fi definit ca acel cineva care, uitându-se împrejur, se vede doar pe El însuşi – sau pe Ea însăşi – în toate direcţiile; pentru că suntem creaţi după imaginea Lui/Ei, lumea noastră este de asemenea o lentilă.

Muritorii găsesc că punctul de vedere al magului este foarte straniu, pentru că interesul lor este atras într-o direcţie complet diferită. Ei privesc în afară fascinaţi de lucruri, râvnind să pună un nume oricărui lucru pe care îl văd şi apoi să-l folosească. Pentru ei, toate păsările şi animalele trebuie să poarte un nume. Plantele

trebuie crescute pentru a fi mâncate sau pentru propria plăcere. Pământul există pentru a fi explorat şi cucerit.

Merlin nu arată aproape nici un interes faţă de aceste chestiuni. Deseori, magii nu ştiu numele celor mai comune lucruri, precum acela al stejarilor, al cerbilor lopătari sau al constelaţiilor. Totuşi, magul poate privi la un stejar noduros, la ciuta ce paşte sau la cerul nopţii şi în fiecare moment al contemplaţiei sale va fi absorbit cu totul.

Muritorii vor să împărtăşească această atenţie fascinată, întrebat fiind despre secretul acestui fel de a vedea lumea mereu proaspătă cu ochii încântaţi, Merlin a spus:

— Îţi lipseşte inocenţa. Dacă pui o etichetă pe un lucru, nu vei mai vedea acel lucru, ci eticheta pe care i-ai pus-o.

E destul de uşor să dăm exemple. Dacă doi cavaleri străini unul de altul se întâlnesc în pădure, imediat vor căuta din ochi emblemă sau blazonul care să le spună dacă celălalt le e prieten sau duşman. Imediat ce acest semn a fost zărit, cavalerii pot trece la acţiune – dar numai atunci. Dacă e un prieten, poate că va fi îmbrăţişat, i se va ura bun-venit la ospăţ, va fi invitat să spună poveşti. Cu duşmanul trebuie să lupţi.

Despre această obsesie de a eticheta lucrurile Merlin spunea că este activitatea minţii pure şi simple. Mintea nu poate reacţiona în lipsa

etichetelor. Cărăm în capetele noastre milioane de etichete, iar minţile noastre pot trece printre aceste etichete cu viteza luminii. Viteza minţii este năucitoare, dar ea nu ne salvează de la pierderea prospeţimii. La orice te-ai gândi, deja ai avut experienţa acelui lucru şi te vei plictisi de orice vei fi experimentat.

— Vă miraţi că nu vă puteţi uita la un stejar, la un cerb sau la o stea mai mult de un minut? întrebă Merlin. Eu pot auzi minţile voastre plângându-se: „Iar acel lucru vechi?” Şi astfel vă depărtaţi în goană nebună, căutând ceva nou.

— Nu văd de ce ar fi o problemă aici, spuse un sătean tânăr. Lumea este mare, iar natură este plină de aspecte fascinante şi transformări.

— Este destul de adevărat, recunoscu Merlin, dar conform argumentului tău, nimic n-ar trebui să fie perimat şi plictisitor. Infinitatea lucrurilor *de afară* nu poate fi negată. Dar plictiseala este ceva de care muritorii se plâng mereu, nu-i aşa?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Totuşi, ai rostit cuvântul corect, continuă Merlin. *Transformare*. Numai că sinele tău este cel ce trebuie să se transforme permanent. Nu poţi aduce acelaşi vechi sine în faţa lumii şi să te aştepţi ca lumea să fie nouă pentru tine.

Magul nu vede un lucru de două ori în acelaşi fel. Stând în pădure cu ochii aţintiţi, el nu este atât de absorbit de vederea cerbului pe cât este de fascinat de unele noi faţete ale fiinţei sale:

blândeţe, graţie, modestie sau delicateţe. Când ochiul e proaspăt, oricine poate vedea aceste calităţi. Ele se desfac precum petalele unui trandafir. Trebuie să fii răbdător şi ele vor merita aşteptarea ta. Propria ta inocenţă este singura floare care există. Ea nu se ofileşte niciodată, iar datorită acestui fapt nici lumea nu se ofileşte vreodată.

APLICAREA LECŢIEI

După ce ai citit această lecţie, opreşte-te preţ de o clipă pentru a încerca să regăseşti o urmă de inocenţă. Este mai uşor decât îşi pot imagina oamenii. Primul lucru pe care trebuie să-l ştii este ce să *nu* faci. Nu judeca starea în care te afli acum. S-ar putea să fii absorbit sau deprimat. S-ar putea să ascunzi multă furie, frică sau vinovăţie. Uită de acestea un moment, pentru că inocenţa, aşa cum ne arată Merlin, este dincolo de minte.

Priveşte doar această listă de cuvinte:

Greu
Uşor
Negru
Alb
Soare
Lună

Luându-le fiecare la rând, trăieşte aceste calităţi. Nu contează dacă eşti acel gen de persoană care face apel la imagini în loc de

sentimente sau la concepte în loc de obiecte concrete. Orice abordare funcţionează. Ai observat că minţii îi este imposibil să evite unele senzaţii cum ar fi cele de greutate, uşurime, negru, alb ş.a.m.d.? De fapt, nici nu poţi citi cuvintele fără să faci apel măcar la o vagă senzaţie a calităţilor respective.

E nevoie de participarea ta pentru ca aceste calităţi să existe. Dacă participarea ta e inocentă, atunci ele vor exista într-un mod nou, proaspăt. Aşa vede pictorul. El se uită la un coş cu fructe, la o barcă, la un nor, dar în loc să fie un receptor pasiv al acestora, el le creează prin intermediul vederii. Le imprimă cu spiritul său.

Şi aşa facem toţi, chiar prin simplul fapt de a vedea un lucru obişnuit. Această experienţă demonstrează faptul că inocenţa nu poate fi pierdută, ci doar acoperită. Secretul faptului de a privi lucrurile cu inocenţă este acela de a vedea totul dintr-o perspectivă nouă, *care nu e condiţionată de ceea ce ne aşteptăm să vedem*.

— Dacă ai putea vedea cu adevărat pomul de acolo, a spus Merlin, ai fi atât de uluit, încât ai cădea din picioare.

— Oare? Dar de ce? a întrebat Arthur. E doar un pom.

— Nu, a spus Merlin. Este un pom doar în mintea ta. Pentru o altă minte el este expresia unui spirit şi a unei frumuseţi infinite. În mintea lui Dumnezeu el este un copil drag, mai îndrăgit

decât ţi-ai putea imagina.

Atâta vreme cât mintea poate înregistra culoarea, greutatea, densitatea şi orice simţire a lumii, ea se *percepe pe sine*. Cuvântul *greu* sau *alb* îţi dă o senzaţie interioară ce-ţi aparţine doar ţie. Faptul de a fi greu sau faptul de a fi alb nu există „în afară” în absenţa percepţiei tale; nici o privelişte, sunet, atingere, gust sau miros nu există altfel decât ca o scurtă licărire a conştiinţei tale. Trimite o cameră de luat vederi pe Lună, care să înregistreze toate craterele şi văile şi adu filmul înapoi pe Pământ. Dacă nu există nici un om care să vadă imaginile, atunci nu există nici o imagine, ci doar substanţe chimice care au reacţionat la o aranjare de moment a fotonilor. Filmul este la fel de mort ca şi Luna însăşi. Merlin ar spune că dacă nimeni nu se uită la Lună, nici Luna nu există.

Prin urmare, este extrem de important să priveşti lumea cu inocenţă, deoarece acesta este singurul fel în care lumea prinde viaţă. Ochiul tău este cel ce dă viaţă la tot ceea ce vede.

În spatele fiecărei molecule din existenţă trebuie să se afle conştientizare şi inteligenţă; altfel, universul ar fi un vârtej aleator de gaze inerte şi stele moarte, un loc pustiu, chinuit de dorinţa de a primi sămânţa naşterii. Fără inteligenţă, nu există viaţă, ci doar activitate. Orice privire aruncată afară face să rodească seminţele vieţii în creaţie. De aceea Merlin îşi îndeplineşte misiunea de a privi stejarii, cerbii şi

stelele în mod foarte serios. El nu vrea ca acestea să moară; el iubeşte viaţa.

Lecţia conchide: „Priveşte cu inocenţă şi vei da viaţă”. Acesta este crezul magic după care trăieşte Merlin. Muritorii găsesc că e greu să priceapă un lucru atât de simplu, pentru că acesta merge contra celei mai profunde prejudecăţi a lor, conform căreia: „Lumea este mai întâi, iar eu mai apoi”. Dar nici noi înşine nu am fi vii dacă nu ar exista o Fiinţă inocentă care să ne fi privit la început. Acesta a fost actul care a sădit sămânţa întregului univers, iar acest act a fost unul de iubire. Vei cunoaşte din nou inocenţa când vei putea vedea iubirea ce respiră în fiecare părticică de creaţie.

LECŢIA 3

Magul priveşte lumea în continuă ei mişcare, dar sufletul său sălăşluieşte în ţinuturile luminii.

Decorul se schimbă, însă clarvăzătorul rămâne la fel.

Trupul tău este doar locul pe care amintirile tale îl numesc acasă.

Merlin prefera să evite privirea muritorilor, dar pe la sfârşitul verii putea fi văzut stând într-un picior la marginea câte unui câmp. Ţăranii curioşi se apropiau de el, dar Merlin stătea ca o statuie, fără a scoate vreun sunet şi fără a fi conştient de prezenţa lor.

În astfel de ocazii, Arthur se gândea că maestrul lui arăta ca un cocor bătrân stând în echilibru pentru a prinde peşti în lac. Într-o zi, după ce Merlin şi-a fixat privirea asupra unui punct timp de câteva ore, băiatul nu s-a putut abţine să nu-l întrebe la ce se uită.

— Nu pot să-ţi spun exact, răspunse Merlin. Am zărit o libelulă şi am vrut să mă uit la ea mai atent. Mi-a trecut prin faţa ochilor că un vis fugar şi după o clipă am uitat dacă eu am visat libelula sau ea m-a visat pe mine.

— Nu ţi-e clar răspunsul? a întrebat Arthur.

Merlin i-a dat un bobârnac în cap.

— Tu crezi că visul există aici, în interior. Dar eu mă aflu pretutindeni, aşa că cine ştie care parte din mine visează la cealaltă parte?

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Magul dinlăuntrul fiecăruia dintre noi mai poate fi numit şi martor. Rolul martorului nu este de a se amesteca în lumea schimbătoare, ci de a vedea şi de a înţelege. Martorul nu se odihneşte – el rămâne treaz chiar şi atunci când visezi sau dormi fără vise. Prin urmare, el nu are nevoie să vadă prin ochii tăi, iar acest fapt pare magic. Ochiul nu este oare organul vederii?

Energia şi informaţia sunt fundamentul a tot ce vedem, auzim sau atingem în lumea relativă – orice atom poate fi împărţit în aceste două

elemente. Însă în starea lor primordială, cele două elemente sunt lipsite de formă. Un fascicul de energie poate fi purtat de un vârtej haotic ca un fir de fum; informaţia poate fi divizată în mulţimi aleatorii de date. E nevoie de o altă forţă pentru a organiza minunata ordine a vieţii – aceasta este inteligenţa. Inteligenţa este liantul universului.

Pentru mag, ea nu este doar o noţiune teoretică, deoarece el poate vedea cu ochiul său interior că *el însuşi este acea inteligenţă*. Muritorii sunt încurcaţi de o astfel de înţelegere a lucrurilor, pentru că ea nu se găseşte în minte. Ei sunt obişnuiţi să cunoască lucrurile, nu sunt obişnuiţi cu *cunoaşterea* însăşi. „Cel mai inteligent muritor, a spus Merlin, nu este mai bun decât cel mai mare neghiob în clipa când amândoi merg la culcare. Ei visează aceleaşi coşmaruri înfricoşătoare şi se tem de moarte. Frica se naşte odată cu ei şi nu se pot bucura nici de cea mai mică plăcere fără a şti că ea se va ofili."

Cunoaşterea magului rămâne prezentă chiar şi în somn. Conştientizarea permanentă, atot-cunoaşterea, inteligenţa universală nu sunt pentru mag forţe creatoare aflate undeva departe. Ele trăiesc în tăcere în atom. Sunt ochiul din spatele ochiului, urechea din spatele urechii, mintea din spatele minţii.

Aşa că pentru mag nu este necesar să fie treaz, cu ochii deschişi pentru a vedea. Vederea este cel mai profund simţ, care funcţionează şi

când visăm sau dormim, deoarece a vedea înseamnă a conştientiza inteligenţa universală. Când martorul este prezent întru totul, orice lucru este înţeles.

Cunoaşterea magului este un fapt pur de cunoaştere, fără vreo legătură cu faptele exterioare. Este apa vieţii, băută direct de la sursă. Nu contează ce fel de schimbări iau cu asalt universul, deoarece pentru mag faptul pur de a cunoaşte nu se poate schimba – decorurile vin şi se duc, clarvăzătorul rămâne acelaşi. Înainte de a întâlni magul dinlăuntru! Nostru, cu toţii ne bazăm pe simţurile şi pe mintea noastră pentru a şti ceea ce ştim. Avem parte de o cunoaştere învăţată. Ea este depozitată în memorie şi catalogată în funcţie de ceea ce ne interesează; prin urmare, este o cunoaştere relativă. Cunoaşterea magului este înnăscută.

Odată, Arthur s-a speriat de moarte când Merlin s-a apucat să fugă ca un nebun, agitând un uriaş cuţit de măcelărie.

— Ce faci? L-a întrebat băiatul înfricoşat.

— Gândesc, a răspuns Merlin. Nu aşa gândiţi voi?

— Nu, a spus Arthur.

Merlin s-a oprit brusc:

— Ah! Atunci trebuie să fie o greşeală. Impresia mea era că toţi muritorii îşi folosesc simţurile ca pe nişte cuţite, tăind şi disecând. Am vrut să văd cum e. Pot să spun că există multă

violenţă ascunsă în ceea ce muritorii numesc raţionalitate.

Mintea magului este ca o lentilă care lasă tot ce vede să treacă prin ea fără distorsiuni. Avantajul acestui mod de conştientizare este acela că unifică tot ce mintea raţională separă. Mintea raţională priveşte „în afară”, la o lume de obiecte aflate în timp şi spaţiu, pe când magul vede totul ca făcând parte din sine. În loc de „afară” şi „înăuntru”, există o singură curgere neîmpărţită.

De aceea pretindea Merlin că nu ar putea spune dacă el visează libelula sau libelula îl visează pe el. Doar atunci când sunt privite separat, aşa cum le vede mintea, cele două lucruri sunt diferite. În ochiul magului, amândouă sunt una.

APLICAREA LECŢIEI

Nu este uşor să explici ce înseamnă a fi martor. Într-o stare obişnuită de trezie, noi toţi vedem obiecte, dar martorul vede *lumină*. El se vede pe sine ca pe o concentrare de lumină, un obiect ca oricare altul, şi totul în contextul unui vast şi mereu în schimbare ţinut de lumină şi nimic altceva.

Lumină este metaforă pentru o stare mai înaltă a fiinţei. Când cineva are o experienţă pe pragul dintre viaţă şi moarte şi spune: „Am mers spre o lumină”, el vrea să spună că a experimentat un grad mai subtil al fiinţei lui. Lumina poate lua imaginea raiului sau a unei alte lumi, dar pentru

mag lumea noastră obişnuită este de asemenea doar o imagine. Ea este tot o proiecţie a conştiinţei.

„Orice conştientizare este lumină, a spus Merlin, toată lumină este conştientizare”. Graniţele pe care le clădim pentru a despărţi cerul de pământ, mintea de materie, realul de ireal sunt simple convenţii. Odată ce am clădit aceste graniţe, nu le mai putem dărâma la fel de uşor.

Priviţi această pagină cu atenţie. O vedeţi ca pe un obiect. Este solidă, pentru că este făcută din fibră de lemn transformată în hârtie, şi este abstractă prin aceea că ea cuprinde idei. Pagina este, aşadar, un lucru din hârtie, ceva din domeniul ideilor sau şi una şi alta. Observaţi cât de uşor o puteţi vedea ca fiind şi una şi alta. Cu alte cuvinte, realităţile diferite pot coexista, dar fiecare îşi respectă propriul nivel de fiinţă. Un cuvânt este doar o pată de cerneală, dar este şi cheia pentru o anumită idee.

Orice stare a fiinţei, de la cea mai subtilă şi imaterială la cea mai grosieră şi mai solidă, depinde de observator. Dacă dorim, putem dizolva pagina solidă până nu mai rămâne nimic, după cum urmează: o pagină este făcută din hârtie, hârtia e făcută din molecule, moleculele sunt făcute din atomi, atomii sunt concentrări de energie, iar concentrările de energie constau în 99,99999% spaţiu gol. Pentru că şi distanţa dintre un atom şi un altul este destul de mare –

proporţională cu distanţa dintre pământ şi soare –, poţi să spui despre această pagină că este solidă doar dacă afirmi şi despre spaţiul dintre pământ şi soare că e solid.

Această experienţă a transformării lucrurilor aparent solide în nimic poate fi inversată. Începând de la spaţiul „gol”, poţi construi concentrări de energie, atomi, molecule şi aşa mai departe pe lanţul creaţiei, până când ajungi la orice obiect vrei, inclusiv la corpul tău. Mina care întoarce această pagină este un nor de energie şi singurul mod în care îţi simţi mâna sau singurul mod în care ea simte pagina este un act de conştientizare. Alte concentrări de energie, cum ar fi radiaţiile ultraviolete ce te înconjoară, scapă cu totul observaţiei tale. Astfel, modificările lumii sunt dependente în întregime de puterea percepţiei. Tu ai fost creat ca un clarvăzător pentru ca lumea să existe ca un obiect care să fie văzut. Fără ochi, lumea ar fi invizibilă.

Acum, având această înţelegere, putem face un pas înainte. Orice există pe pământ este hrănit de soare, care este doar o stea. Mâncarea pe care o mănânci a fost convertită din lumină stelelor şi atunci când o mănânci creezi un trup care are aceeaşi sursă. Cu alte cuvinte, a mânca este doar un act de încorporare a luminii stelelor în lumina stelelor. Această lumină, deşi presupune multe forme, este una singură, de la vârtejurile de gaze şi quasari la trifoiul pe care-l rod iepurii. Nu are

un loc anume al ei, ci este pretutindeni. Tu ai un loc în care te afli, dar acest lucru este adevărat doar pentru că, în chiar acest moment, eşti angajat în actul creator suprem de a preschimba universul luminii într-o singură concentrare, care este corpul şi mintea ta.

— Mi-ar plăcea să fac minuni, s-a rugat Arthur într-o zi.

— Această lume există datorită ţie, a răspuns Merlin. Nu este acest fapt o minune îndeajuns de mare?

Magul consideră absolut acest raţionament. Dacă vederea este cea care face lumea vizibilă, întreabă el, cine sau ce este creatorul vederii? Cine a văzut ochiul înainte că ochiul să fi văzut ceva? Răspunsul este: conştiinţa. Clarvăzătorul din spatele ochiului este doar conştiinţa dând naştere simţurilor noastre astfel încât ele să poată da naştere la tot ce ne înconjoară.

Acesta este misterul metafizic. În pântecul mamei, embrionul se naşte ca o celulă unică fără simţuri, apoi evoluează într-o multitudine de celule care evoluează sub diferite aspecte, concentrând diferite funcţii; în cele din urmă, aceste funcţii se manifestă prin organele de simţ – ochi, urechi, limbă, nas şi aşa mai departe. Ochiul nu arată deloc ca o ureche, dar faptul că ochiul şi urechea au forme diferite este înşelător. Toate simţurile noastre sunt conţinute sub forma unor informaţii codate în acea primă celulă fecundată.

Informaţia este doar conştientizare transpusă într-o formă care să poată fi depozitată – precum această carte. Dacă nu ştii ce este o carte, ai putea spune că este o simplă colecţie de semne într-o aranjare neobişnuită, când de fapt este vorba de un canal prin care o conştiinţă comunică cu alta.

Din perspectiva lui Merlin, întreaga lume era o cale prin care el putea să vorbească cu sine.

— Dacă uiţi vreodată ceva, l-a sfătuit el pe Arthur, pădurea îţi va reaminti acel lucru.

— Am uitat multe lucruri pe care pădurea nu mi le-a reamintit, a protestat băiatul.

— Nu e adevărat, a răspuns Merlin. Singurul lucru pe care-l poţi uita eşti tu însuţi, iar acesta poate fi găsit sub fiece copac.

De ce există lumea? Pentru că o imensă conştiinţă a dorit să scrie codul vieţii şi să-i desfăşoare firele peste pagina timpului. Nu este de mirare că magul nu poate spune unde i se termină trupul şi unde începe lumea. Visezi această carte sau ea te visează pe tine?

LECŢIA 4

„Cine sunt eu?” este singura întrebare ce merită să fie pusă şi singura la care răspunsul nu e niciodată găsit.

Ţine de destinul tău să joci o infinitate de roluri, dar nici unul dintre ele tiu eşti tu însuţi.

Spiritul n-are un loc al său, dar trăieşte în umbra unei aparenţe pe care o numim trup.

Magul nu crede că el este un eveniment local ce visează la lumea largă. Magul este lumea ce visează la evenimente locale.

Merlin dispăruse din lumea lui Arthur de mulţi ani; apoi, într-o zi, a reapărut pe neaşteptate, ieşind din pădure şi îndreptându-se spre Camelot. Bucuros peste măsură să-şi vadă maestrul, Regele Arthur a ordonat un banchet regal în cinstea lui. Dar Merlin era uluit şi îl privea pe vechiul său discipol ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Poate că te-aş putea întovărăşi, dacă tu eşti cel ce cred eu că eşti, a spus Merlin. Dar spune-mi adevărul, cine eşti tu?

Arthur era consternat, dar înainte de a putea protesta, Merlin s-a adresat întregii curţi, spunând cu voce tare:

— Am să dăruiesc această pungă cu pulbere de aur oricui poate să-mi spună cine este această persoană.

Şi pe dată în mâinile sale a apărut o pungă plină cu pulbere de aur.

Nedumeriţi şi mâhniţi, nici unul dintre Cavalerii Mesei Rotunde nu a ieşit în faţă. Atunci, un tânăr paj şi-a luat inima în dinţi şi a zis:

— Cu toţii ştim că este regele.

Merlin a dat din cap dezaprobator şi cu un semn l-a alungat pe dată din sală pe acest paj.

— Nici unul dintre voi nu ştie cine este acesta? A repetat el.

— Este Arthur, s-a auzit o altă voce. Chiar şi-un neghiob ştie acest lucru.

Merlin a privit ţintă spre locul de unde venea vocea – dintr-un colţ, de la o servitoare bătrână, şi i-a făcut şi ei semn să iasă din încăpere. Întreaga curte fremăta din pricina acestei încurcături, dar curînd provocarea magului s-a transformat într-un joc.

Au început să vină diferite răspunsuri: fiul lui Uther Pendragon; conducătorul Camelotului; suveranul Angliei.

Merlin nu a acceptat nici unul dintre ele, nici chiar pe cele mai ingenioase, precum fiul lui Adam, floarea Albionului, un bărbat între bărbaţi şi aşa mai departe. În cele din urmă, Guinevere se lăsă şi ea atrasă în joc.

— Acesta este soţul meu prea iubit, murmură ea.

Merlin răspunse doar scuturându-şi capul. Una după alta,

Fiecare persoană a fost alungată, până când în marea sală n-a mai rămas nimeni în afară de rege şi mag.

— Merlin, ne-ai *gonit* pe toţi, recunoscu Arthur. „Dar eu sunt sigur că ştiu cine sunt. Prin urmare, răspunsul meu este acesta: sunt vechiul tău prieten şi discipol.

După o foarte scurtă ezitare, Merlin refuză şi

acest ultim răspuns, aşa cum făcuse şi cu celelalte, iar regele nu avu încotro şi trebui să plece şi el. Curiozitatea însă l-a condus spre o uşă deschisă, de unde putea să vadă înăuntrul marii săli. Spre surprinderea lui, l-a văzut pe Merlin îndreptându-se către o fereastră, deschizând pungă şi golind pulberea de aur afară.

— De ce ai aruncat aurul acela de preţ? Strigă Arthur, fără să se poată abţine.

Merlin îl privi ţintă.

— A fost nevoie, răspunse el. Vântul mi-a spus cine eşti.

— Vântul? Dar el n-a spus nimic!

— Exact.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Magii şi cei de felul lor sunt deseori mulţumiţi să rămână fără nume şi fără loc. Nu le place să stea nicăieri unde ar putea deveni prea familiari cu muritorii. „Oricine îmi spune pe nume este un străin”, a spus Merlin. „Dacă îmi recunoaşteţi forţa nu înseamnă că mă cunoaşteţi.”

Magii se văd pe ei înşişi ca fiind cetăţeni ai cosmosului. Prin urmare, orice loc în care s-ar putea găsi este irelevant.

În viaţa muritorilor, ceea ce ne limitează de la un capăt la altul sunt numele, etichetele şi definiţiile. A avea un nume este ceva folositor – poţi şti astfel care certificat de naştere este al tău –, dar acest fapt se transformă curînd într-o limitare. Numele tău e o etichetă. El te defineşte

ca fiind născut în cutare timp, în cutare loc, din cutare părinţi. După câţiva ani, numele tău te defineşte că mergând la cutare şcoală, iar mai apoi exercitând cutare profesie. Când ajungi pe la 30 de ani, numele tău este încorsetat într-o cutie de cuvinte. Pereţii cutiei ar putea arăta, de exemplu, astfel: „catolic, avocat, facultatea la Cornell, căsătorit, cu trei copii şi ipotecă pe casă”.

Aceste lucruri poate că nu sunt greşite, dar sunt înşelătoare. Ele prind în capcana condiţionărilor un spirit necondiţionat.

Multe dintre aceste limitări par să fie caracteristice pentru *tine*, când de fapt sunt caracteristice trupului tău – iar tu eşti cu mult mai mult decât un trup. Magul are o relaţie particulară cu trupul său. El îl vede ca pe o fărâmă de conştiinţă care ia formă în lume, la fel cum şi pietrele, copacii, munţii, cuvintele, dorinţele şi visele devin şi iau formă. Un mag nu este perturbat de faptul că dorinţa sau visul nu sunt materiale, în timp ce trupul este un lucru solid. Magilor le lipseşte prejudecata comună, conform căreia „solid” este echivalent cu „real”.

Magul nu crede despre sine că este un eveniment local ce visează la lumea largă. Magul este lumea ce visează la un eveniment local. Nu este constrâns de nici o graniţă. Muritorii nu pot exista fără graniţe. Trupurile lor definesc locul în care se află – fără trup, nimeni n-ar putea şti unde îi este casa, deoarece casa este locul unde trupul

se duce pentru a găsi adăpost şi odihnă.

Totuşi, Merlin nu consideră despre sine că nu are casă. El spune: „Trupul este ca un cuib, unde gândurile mele vin acasă, dar ele zboară încoace şi încolo atât de repede, încât ai putea spune la fel de bine că trăiesc în aer”. Presupunem că gândurile trăiesc în interiorul minţii noastre, dar nu putem dovedi acest lucru. Cine poate vedea un gând înainte ca el să apară? Cine poate spune cum se va modifica un gând?

Merlin nu poate înţelege de ce muritorii vor să se agaţe de trupurile lor. „E îndeajuns de corect să spunem că această închegare de carne şi oase sunt «eu», spunea el, însă numai dacă dealul acela, poiana aceea şi castelul acela sunt de asemenea tot «eu»”. în ochii lui Merlin, trupul unui muritor nu este altceva decât un cuier în care vatămă credinţe, temeri, prejudecăţi şi vise. Dacă atârni prea multe haine pe un cuier, nu vei mai vedea deloc cuierul. Acesta este lucrul pe care muritorii l-au făcut cu trupurile lor, a spus Merlin. Este imposibil să vezi adevărul despre trupul omenesc – care este un râu de conştiinţă curgând prin timp – pentru că peste el s-a adunat prea multă greutate din trecut.

APLICAREA LECŢIEI

Pentru a experimenta această lecţie trebuie să-ţi uiţi numele pentru o vreme. Să zicem că îţi pui întrebarea: „Cine sunt eu?” A scăpa de nume şi de formă înseamnă a descoperi ceea ce suntem

cu adevărat. Cea mai mare parte a timpului, ne vedem pe noi înşine prin intermediul acestor limitări. A juca un rol înseamnă o limitare, totuşi orice persoană joacă tot timpul diferite roluri. Aminteşte-ţi de vremea când erai copil şi tot ce conta era mama. Ea nu părea să aibă alt mod de existenţă în afara aceluia de „mămică”; identitatea ei era fixată în mintea ta. Dar după ce ai crescut, ai văzut că ea juca şi alte roluri, era soţie, soră, fiică, femeie cu o carieră şi aşa mai departe. Copiilor le este dificil să accepte că mamele lor duc o viaţă ce nu este centrată în întregime asupra faptului de a fi mamă – e vorba de egoismul natural al tuturor copiilor mici. Dar, odată cu timpul, învăţăm să intrăm în propriile noastre roluri, urmând exemplul părinţilor noştri.

A juca mai multe roluri pare a fi o cale de a ne lărgi experienţa. O persoană care ar fi doar mamă ar găsi că propria ei viaţă este sufocantă. A fi un om „complet” în societatea noastră înseamnă a purta cât mai multe pălării.

Dar magul nu vede situaţia în felul acesta. Pentru el, a fi complet înseamnă a fi liber de toate rolurile posibile. „Sunt un spirit liber redus la aparenţa acestui mic trup”, ar spune Merlin. „Poţi să-ţi acoperi ochii pentru a nu vedea soarele, dar aceasta înseamnă oare că soarele nu va mai umple cerul cu lumină?”

A ieşi din rol este o treabă spinoasă, însă nu poţi intra în lumea magului dacă te defineşti prin

rolurile pe care le joci. Deci, ce înseamnă experienţa de a fi liber de orice rol? Este destul de simplu. Atunci când te trezeşti dimineaţa, înainte de a începe să te gândeşti la ziua ce urmează, există un moment în care te simţi treaz fără a avea în minte un gând anume. Eşti doar tu însuţi, în stare de trezie. Această experienţă a simplităţii se repetă uneori în timpul zilei, dar puţini o observă, deoarece suntem obişnuiţi să ne identificăm cu procesul gândirii pe care îl desfăşurăm de-a lungul întregii zile. În realitate însă *nu eşti ceea ce gândeşti*.

Poate că nu-ţi va veni să crezi acest lucru, dar gândurile din mintea ta nu-ţi aparţin – ele aparţin numelui tău, rolurilor în care ai intrat. Dacă eşti o femeie care se gândeşte la copilul său – cum se descurcă la şcoală, ce să-i faci de mâncare la cină şi aşa mai departe, nu *tu* ai aceste gânduri. *Mama* le are. Dacă eu, în practica mea medicală, mă gândesc la diagnostice, prescripţii şi aşa mai departe, *doctorul* este cel ce are aceste gânduri. Bineînţeles că rolurile de mamă şi de doctor sunt foarte folositoare, dar ele au un capăt şi într-o zi fiecare dintre noi se va confrunta cu ghicitoarea: „Cine sunt eu?”, care nu va primi niciodată un răspuns, oricât de bine ne-am juca rolurile.

Poţi trece însă dincolo de roluri, într-o clipă, dacă vrei. Acum, când citeşti această pagină, îndreaptă-ţi atenţia către cel ce citeşte, sau atunci când asculţi muzică, întoarce-te către cel ce

ascultă. Sau dacă ţi se întâmpla să vezi curcubeul, surprinde vederea celui ce priveşte. În toate aceste cazuri, vei simţi imediat o stare de conştiinţă atentă, trează, neimplicată, tăcută şi totuşi foarte activă. Ce ai făcut de fapt? Ai întrerupt actul observării pentru a arunca o privire asupra observatorului. Acest truc îţi dă o intuiţie asupra absolutei certitudini a existenţei tale, pentru că dincolo de orice observaţie, există un observator care nu se schimbă. Acest clarvăzător reprezintă factorul etern în orice experienţă petrecută între marginile timpului, iar acest clarvăzător eşti tu.

Absenţa timpului poate fi o perspectivă înfricoşătoare dacă te identifici foarte tare cu rolul pe care-l joci. Nenumăraţi oameni sunt devastaţi atunci când îşi pierd slujbele, când copiii cresc şi pleacă de acasă, când partenerul lor de viaţă moare. Felul lor de a se simţi „eu" este atât de strâns legat de numele lor, de etichete şi de valori, încât n-au avut timp să descopere cine sunt în realitate.

A fi fiinţe umane întregi este ceea ce ne face să fim reali. Realitatea nu poate fi definită, ea poate fi doar trăită. Fii foarte atent la acele scurte momente din cursul zilei când experimentezi sinele tău fundamental, aflat în spatele respiraţiei, al sentimentelor, al senzaţiilor. Înainte de a sări din pat mâine dimineaţă, vezi dacă poţi prinde acea trecătoare urmă a fiinţei pure şi simple,

înainte ca mintea să înceapă să trăncănească. Această stare liniştită, tăcută, fără nume este foarte plăcută. Ea nu poate fi atinsă prin gândire, vorbire sau acţiune. Este precum castelul ale cărui ziduri nu vor fi escaladate vreodată de vreo armată şi care apără tezaurul unde sunt depozitate adevăratele bogăţii ale vieţii.

LECŢIA 5

Magii nu cred în moarte. *În lumina conştiinţei, totul este viaţă*.

Nu există început şi sfârşit. *Pentru mag, acestea sunt doar construcţii mentale*.

Pentru a fi în întregime viu, trebuie să mori faţă de trecut.

Moleculele se dizolvă şi dispar, dar starea de a fi conştient supravieţuieşte morţii materiei.

Toate poveştile despre Merlin, chiar şi cele mai confuze, dau ca sigur faptul că el trăia invers în timp. În vremea lui, acest lucru a cauzat multă consternare printre muritori. Bătrânul mag striga „Fii atent!” imediat *după ce* Arthur răsturna apă fierbinte pe el. Se ivea pe neaşteptate la înmormântări şi apucă cadavrul de sub bărbie ca şi cum ar fi fost un nou-născut. Şi dacă aceste lucruri nu sunt îndeajuns de stranii, umbla vorba printre săteni că Merlin fusese văzut în cimitire, punând cadouri de botez lângă pietrele funerare.

— Poţi să-mi explici de ce trăieşti invers în timp? a întrebat odată băiatul Arthur.

— Pentru că aşa fac toţi magii, răspunse

Merlin.

— Şi de ce faceţi aşa?

— Pentru că am ales să facem aşa. Sunt multe avantaje.

— Nu văd nici unul, a continuat Arthur, gândindu-se la straniile obiceiuri ale lui Merlin, cum ar fi acela de a mânca micul dejun înainte de a merge la culcare.

— Iată, am să-ţi arăt, a spus Merlin, ducându-le Arthur afară din peştera de cleştar.

Era o zi fierbinte de vară, soarele era chiar deasupra capului şi trandafirii sălbatici erau culcaţi aproape la pământ.

— Acum, spuse Merlin, dându-i băiatului o lopată, începe să sapi o groapă de aici până acolo şi nu te opri până nu-ţi spun eu.

Arthur se apucă de treabă, săpând din toate puterile, dar după o oră era extenuat, iar Merlin nu îi spusese să se oprească.

— Nu ajunge? a întrebat.

Merlin privi groapa, care era cam de trei metri lungime şi de vreo jumătate de metru adâncime.

— Ba e suficient, a spus el. Acum acoper-o la loc.

Chiar dacă era obişnuit să se supună, lui Arthur nu prea i-a plăcut această poruncă. Năduşind şi stăpânindu-şi supărarea, îşi continuă munca sub soarele dogorâtor până când umplu la loc groapa.

— Acum vino şi stai lângă mine, a spus Merlin. Ce părere ai despre munca pe care ai făcut-o?

— A fost fără nici un rost, zise răstit Arthur.

— Exact! Şi aşa sunt cele mai multe dintre eforturile oamenilor. Dar faptul că ele nu-şi află rostul este descoperit doar prea târziu, după ce muncă a fost deja făcută. Dacă trăieşti decalat în timp, vezi de la început că nu are rost să sapi groapă şi nu te mai apuci de treabă.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Legendele despre regele Arthur, ce pretind că Merlin trăia invers în timp sunt doar o simplificare. Povestitorilor vechiului mit le place să trezească uimirea şi orice cititor care nu a încercat să deslușească ce înseamnă a trăi invers în timp s-a minunat ce stranie creatură era Merlin. Ca urmare, mulţi l-au considerat profet sau prezicător. Despre orice profet se poate spune că trăieşte invers în timp, deoarece profeţii par să aibă experienţa a ceea ce nu s-a întâmplat încă.

Dar la nivelul profund al gândirii medievale, a trăi invers în timp însemna a înfrânge ciclul natural al naşterii şi al morţii. Cineva care întinereşte în fiece zi a scăpat de legea imuabilă ce face ca toate fiinţele vii să decadă şi apoi să moară.

Ziua de naştere a magului s-ar părea că este ziua în care el dispare din lume, dacă presupunem că poate să moară.

Pentru a desluşi acest paradox, trebuie să înţelegem timpul aşa cum îl trăieşte un mag.

— Voi, muritorii, vă luaţi numele acesta de la moarte, a spus Merlin în peştera de cleştar. V-aţi numi nemuritori dacă aţi crede în voi ca fiind creaturi ale vieţi.

— Nu e cinstit, a protestat Arthur. Nu noi alegem moartea. Ea este cea care ne înjunghie.

— Nu, doar că v-aţi obişnuit aşa. Toţi îmbătrâniţi şi muriţi pentru că îi vedeţi pe ceilalţi îmbătrânind şi murind. Renunţaţi la acest obicei perimat şi nu veţi mai fi prinşi în această capcană a timpului.

— Să renunţăm la moarte? Cine n-ar face aşa ceva? A vrut să ştie Arthur.

— Pentru a începe, mergi înapoi la sursa obiceiului tău. Acolo vei descoperi o fărâmă de raţionament fals, care te-a convins că înainte de toate eşti un muritor. La rădăcina oricărei credinţe false stă un raţionament fals. Găseşte apoi greşeala din logica ta şi elimin-o. Este foarte simplu.

Arthur a trecut în legendă drept „cel ce a fost şi va fi rege”, ceea ce implică faptul că a scăpat de vraja morţii. Ce a descoperit el? Care este raţionamentul fals despre care magii consideră că se află în spatele faptului de a muri? Este vorba în special de identificarea noastră cu trupul. Trupurile oamenilor se nasc, îmbătrânesc şi mor. Identificarea cu acest proces constituie un

raţionament fals, iar odată îmbrăţişat, el ne conduce spre moarte. Cădem sub vraja morţii şi nu avem altceva de făcut decât să acceptăm moartea.

Pentru a rupe vraja e nevoie de deplasarea identităţii aflate între graniţele timpului într-o identitate eternă. Prin urmare, magul pleacă în călătoria descoperirii adevărului despre timp – acesta este înţelesul adevărat din spatele poveştii cum că Merlin trăia timpul invers. El vrea să parcurgă timpul spre izvoare.

APLICAREA LECŢIEI

Pentru mag, experienţa timpului este doar eternitate determinată cantitativ. „Noi toţi suntem înconjuraţi de etern”, pretindea Merlin. „întrebarea este ce te faci cu acest lucru?”

Tăierea eternităţii în bucăţi mici creează timpul, şi aceasta este încă tendinţa noastră. Pentru noi timpul curge într-un mod linear. Orologiile marchează secunde, minute şi ore, înregistrând lungul drum de la trecut la prezent şi apoi la viitor. Concepţia lineară despre timp a fost înlocuită de Einstein atunci când a descoperit că timpul e relativ, având capacitatea de a se accelera sau de a se încetini.

Pe lângă faptul că semăna puţin la înfăţişare cu Merlin, Einstein trebuie să fi pătruns în lumea magului pentru a veni de acolo cu această uluitoare concepţie. Einstein spunea că putea *simţi* teoria relativităţii cu mult înainte de a o fi

putut demonstra matematic. Cu toţii simţim timpul ca pe ceva relativ, fluid – orice experienţă plăcută îl face să se accelereze, orice experienţă dureroasă îl face să se încetinească. O zi în care eşti îndrăgostit pare o secundă, o dimineaţă în scaunul dentistului pare o eternitate.

Dar această nouă percepţie a timpului poate să ne facă să trecem peste moarte? Pentru mag, moartea este o simplă credinţă. Relativitatea ne permite să ne înfrângem credinţa în timpul linear. Nu este greu să găsim alte exemple care să ne facă să credem în nemurire. De pildă, dacă priveşti universul ca pe un depozit de energie, atunci din punctul de vedere al energiei, nimic nu se pierde vreodată, pentru că energia nu poate fi distrusă. Ca energie, vei exista mereu.

— Dar eu nu vreau să fiu energie, a protestat Arthur atunci când a fost pus în faţa acestei teorii.

— Aceasta este greşeala ta fatală, a subliniat Merlin. Deoarece te identifici cu acest trup, crezi că ai nevoie de o formă. Energia este lipsită de formă, aşa că te gândeşti că tu nu poţi fi energie. Eu am vrut doar să arăt că energia nu poate fi născută; ea nu are început său sfârşit. Până când nu te opreşti din a crede că ai un început nu vei găsi niciodată partea nemuritoare din tine, care trebuie să fie nenăscută ca să nu moară niciodată.

Văzând faţa posomorită a băiatului, Merlin spuse mult mai liniştitor:

— Eu nu îţi fur trupul pentru a stabili că eşti

lipsit de formă. Trebuie doar să vezi ceea ce nu are formă în ceea ce are formă, astfel încât să poţi afla nemurirea în trupul tău muritor.

Moleculele se formează şi se dizolvă, se reîntorc în supă primordială a atomilor. Dar conştiinţa supravieţuieşte morţii moleculelor pe care le conduce. Ceea ce era odată un fascicul de energie într-o rază de soare se transformă în frunză, care cade şi se preschimbă în pământ. Această schimbare de stare trece peste multe graniţe. O rază de soare este invizibilă, în timp ce frunzele şi solul sunt vizibile. Frunza este vie şi se dezvoltă, în timp ce rază de soare nu. Culorile luminii, ale frunzei şi ale pământului sunt diferite şi aşa mai departe.

Dar toate aceste transformări există ca şi construcţii ale minţii. Energia prezentă acum în raza de soare nu suferă nici o schimbare – este numai o parte a unui joc de fotoni şi electroni, care se găsesc pretutindeni, fie că-i percepem ca pe ceva mort sau viu. Ştiinţa modernă ne-a condus deja minţile spre o nouă perspectivă valabilă; acum trebuie să învăţăm să *o trăim*. Gânditori vizionari precum Einstein te pot ajuta să depăşeşti barierele mentale; trebuie să spargem de asemenea barierele noastre emoţionale şi instinctuale.

Frica emoţională de moarte este o astfel de barieră. În felul în care vede magul lucrurile, întregul fenomen al morţii este legat de frică, deşi

această frică este atât de profund înrădăcinată, încât efectele ei nu sunt imediat evidente.

Există un exerciţiu simplu care îţi va dezvălui acest lucru. Aşează-te cu câteva foi de hârtie în faţa ta. Alege o cameră liniştită, unde să nu existe lucruri care să-ţi distragă atenţia. Acum aşază vârful stiloului pe coală de hârtie şi promite că nu-l vei ridica timp de cinci minute. Începe să scrii propoziţia „îmi e frică de...” şi termin-o cum vrei.

Nu ridica stiloul, scrie aceeaşi propoziţie care începe cu/, Mi-e frică de...” şi iarăşi sfârşeşte-o cum îţi trece prin minte, în timp ce faci acest lucru, respiră încet, măsurat, fără pauze între inspiraţie şi expiraţie. Aceasta se numeşte respiraţia circulară, în care inspiraţia şi expiraţia sunt legate între ele. Din vremuri străvechi, modul acesta voluntar de a respira a fost considerat o cale de a traversa inhibiţiile minţii conştiente. Fără această tehnică, îţi va fi mult mai greu să atingi nivelul inconştient al fricii.

Continuând să respiri în felul acesta – inspiraţie şi expiraţie fără pauză – completează propoziţia: „Mi-e frică...” iarăşi şi iarăşi, fără a ridica stiloul de pe hârtie. Odată ce ai găsit libertatea de a aşterne pe hârtie cele mai ascunse frici ale tale, s-ar putea să-ţi fie greu să te mai opreşti.

Dacă faci acest exerciţiu în mod liber, lăsând gândurile să se dezvolte singure, fără a încerca să le controlezi, vei descoperi multe asocieri stranii şi

neaşteptate cu frica. Iar aceste temeri neaşteptate vor aduce cu ele emoţii – nu doar frică, ci şi furie, suferinţă şi o mare eliberare. Ar putea începe să curgă lacrimi nestăpânite.

Lasă totul să iasă la iveală, dar întoarce-te totdeauna la respiraţie şi nu ridica stiloul de pe hârtie până când nu termini.

Atenţie însă: dacă începi să te simţi prea inconfortabil, opreşte-te. La sfârşitul acestui exerciţiu, o idee bună ar fi să te întinzi şi să te odihneşti, încercând să-ţi recâştigi echilibrul natural. Acest exerciţiu are cea mai mare eficienţă prima oară, dar poate fi repetat de câte ori doreşti.

Ce au de-a face toate acestea cu felul în care magul vede nemurirea? Am putea spune că dedicând o şedinţă de cinci minute fricii este ca şi cum ai îndepărta un înveliş al sistemului de credinţe. Nemurirea este miezul vieţii umane, dar este acoperită cu învelişuri de credinţe contrarii. Aceste credinţe se actualizează în viaţa de zi cu zi – ne trăim temerile, dorinţele, vinovăţiile, asociaţiile inconştiente şi mai ales credinţa noastră profundă că trebuie să murim. Mintea raţională probabil că va înfrânge aceste afirmaţii pretinzând că totul din natură piere.

Însă Merlin ar spune: „Priveşte-ţi mai îndeaproape îndoielile raţionale. În spatele îndoielii, stă cel ce se îndoieşte, în spatele celui ce se îndoieşte, stă cel ce gândeşte, în spatele celui

ce gândeşte, stă un grăunte de conştiinţă pură, care este conştiinţa dinaintea apariţiei oricărui gând. Eu sunt acel grăunte de conştiinţă. Sunt nemuritor şi imun la curgerea timpului. Nu face doar raţionamente cu privire la mine, judecind ce să accepţi şi ce să respingi. Sapă înăuntru, dă la o parte învelişurile îndoielii. Când mă vei fi întâlnit, vei şti cine sunt. Iar atunci nemurirea mea nu va fi doar o simplă idee, ci o realitate trăită.”

LECŢIA 6

Conştiinţa magului este un câmp care există pretutindeni.

Râurile cunoaşterii ce străbat acest câmp sunt eterne şi curg totdeauna.

Secole de cunoaştere sunt comprimate în momente de revelaţie.

Trăim ca un val mic de energie în marele ocean de energie.

Când ego-ul este abandonat, ai acces la totalitatea memoriei.

Într-o dimineaţă, Arthur se trezi foarte devreme, tremurând în patul său de paie, şi dădu cu ochii de Merlin, care-l privea din cealaltă parte a peşterii.

— Am avut un vis urât, murmură Arthur. Eram ultima persoană de pe pământ, rătăceam prin păduri şi pe străzi, şi nu era nimeni nicăieri în afară de mine.

— Vis? Spuse Merlin. Nu a fost nici un vis. Tu eşti ultima persoană de pe pământ.

— Cum se poate? întrebă Arthur.

— Eşti oare de acord că dacă există o singură persoană pe pământ, ea trebuie să fie atunci şi ultima persoană?

— Da.

— Ei bine, din punctul de vedere al imaginii tale de sine, imagine pe care în viitor oamenii o vor numi ego, tu eşti singura persoană care există.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Tu şi cu mine suntem aici împreună, nu-i aşa? Am vizitat sate şi oraşe, în care trebuie să trăiască mii de oameni.

Merlin clătină din cap.

— Uită-te cu adevărat la tine însuţi, cine eşti tu? O fiinţă care are parte de experienţe ce se transformă în amintiri. Atunci când spui „eu”, tu arăţi spre acest morman de experienţe, cu toată istoria lor personală, pe care nimeni altul nu o poate împărtăşi.

Nimic nu pare mai personal decât amintirile. Tu şi cu mine am păşit pe căi separate, chiar dacă am mers împreună. Nu mă pot uita la o floare fără a avea o experienţă pe care tu nu o poţi împărtăşi.

Când Merlin şi-a terminat discursul, Arthur l-a privit supărat.

— După cum spui tu, orice om este absolut singur, a spus băiatul.

— Nu eu, răspunse Merlin. Felul cum funcţionează ego-ul este ceea ce te face să fii singur, închizându-te într-o lume în care nimeni altcineva nu poate intra.

Văzând cât de mohorât îl privea discipolul lui, Merlin şi-a îmblânzit vocea.

— Şi totuşi, ego-ul poate fi abandonat. Vino cu mine.

S-a ridicat şi l-a condus pe Arthur afară din peşteră, în întunericul de dinaintea zorilor, prin care puteau fi încă zărite o mulţime de stele.

— Cât de departe crezi tu că se află steaua aceea? întrebă el, arătând spre Sirius.

Fiind în toiul verii, Sirius strălucea apunând la orizont.

— Nu ştiu. Cred că e mai departe decât pot eu măsura sau decât îmi pot imagina, răspunse Arthur.

Merlin clătină din cap.

— Nu este nici o distanţă. Gândeşte-te puţin: pentru ca tu să vezi steaua aceea, lumina ei trebuie să ajungă la ochii tăi, corect? Raza de lumină se îndreaptă continuu de acolo înspre aici, formând un fel de pod invizibil. Ce altceva decât lumină este steaua aceea? Prin urmare, dacă este lumină şi aici, şi acolo, iar podul e din lumină, nu există nici o separare între tine şi stea. Tu eşti parte din acelaşi câmp continuu de lumină.

— Dar ea pare să fie foarte departe. De fapt, nu pot să pun nuna pe ea şi să o iau de pe cer, obiectă Arthur.

Merlin ridică din umeri:

— Separarea este doar o iluzie. Tu pari a fi separat de mine şi de ceilalţi oameni pentru că

ego-ul tău vede lucrurile ca şi cum am fi separaţi şi singuri. Dar te asigur că dacă îţi laşi ego-ul la o parte, ne vei vedea pe toţi înconjuraţi de acelaşi câmp nesfârşit de lumină, care este conştiinţa. Fiecare gând al tău se naşte în acest vast ocean de lumină şi se reîntoarce aici, odată cu fiecare celulă a trupului tău. Acest câmp de conştiinţă este pretutindeni, un pod invizibil între tine şi tot ceea ce există.

Deci nu există nimic în tine care să nu fie parte din oricare altul – în afară de felul în care ego-ul vede lucrurile. Ceea ce trebuie să faci este să mergi dincolo de ego şi să te afunzi în oceanul universal al conştiinţei.

Arthur avea pe chip o expresie meditativă:

— Trebuie să mă gândesc la ceea ce ai spus.

— Tu te gândeşti, mie încă mi-e somn, chicoti Merlin.

Intră iarăşi în peştera călduroasă şi tihnită.

— A, şi pentru că veni vorba, înainte de a merge din nou la culcare, vrei să pui lucrul ăla înapoi sus?

— Lucrul?

Arthur privi în jos şi, spre surpriza lui, văzu că steaua Sirius fusese luată de pe cer şi aşezată la picioarele lui.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Ceea ce trebuie să facă ego-ul este să aleagă şi să respingă diferitele experienţe, aşa cum am văzut. Ca rezultat, ego-ul creează izolare, pentru

că orice selectează şi alege creează un gol. Între tine şi un lucru pe care-l respingi există un gol. Între tine şi mine de asemenea există un gol, pentru că noi am ales să nu avem aceleaşi experienţe – ego-urile noastre sunt separate.

De fapt, cu toţii luăm ca sigur faptul că nu am putea să ne împărtăşim experienţele sau nu pe de-a-ntregul. Nu pot să am acces la toate emoţiile, temerile, dorinţele şi visele tale şi nici tu la ale mele. În cel mai bun caz, de obicei încercăm să construim punţi de comunicare, care adesea se dovedesc prea slabe ca să ţină. Lucrurile cele mai personale începând de când te-ai născut – amintirile şi experienţele – te conduc spre singurătate şi izolare.

Dar magul nu este niciodată izolat, pentru că ego-ul nu intervine în felul în care vede lucrurile. Prin *ego* se înţelege simţul unui „eu” personal, cu neputinţă de împărtăşit cu cineva.

Odată, Merlin i-a spus băiatului Arthur:

— Încearcă să mă uiţi, dacă poţi.

— Ce? A spus Arthur surprins. Nu aş putea să te uit vreodată – şi nu vreau. Presupunând că Merlin îl respingea într-un fel, se simţea cuprins de anxietate. Tu vrei să mă uiţi? a întrebat el.

— Oh, bineînţeles, a răspuns Merlin calm. Vezi tu, vreau să fim prieteni, dar dacă doar îmi amintesc de tine, ce am atunci? Nu pe tine, cel real, ci o imagine moartă a ta. Amintirea nu e nimic mai mult decât atât; un lucru care a fost viu

odată se transformă într-o imagine moartă. Dar atâta vreme cât pot să te uit în fiecare zi, pot să mă trezesc mâine şi să te văd ca fiind nou. Am să te văd pe tine cel real, despuiat de imagini înşelătoare.

A abandona ego-ul înseamnă a abandona amintirile. Când acest lucru se întâmpla, oamenii nu mai sunt izolaţi. Mintea individuală ne restrânge conştiinţa, ca şi cum am privi lumea printr-o gaură de cheie. În lumea magului, toată lumea împărtăşeşte aceeaşi conştiinţă universală. Ea curge pretutindeni şi îmbrăţişează toate gândurile, toate emoţiile, toate experienţele.

— Atâta vreme cât eşti o singură persoană, l-a învăţat Merlin, eşti ca o picătură într-un ocean. Atunci când iei parte la conştiinţa universală, eşti oceanul întreg.

— Oare o picătură nu se poate topi şi pierde în ocean? a întrebat Arthur.

— Nu. Individul nu poate fi niciodată şters, nici prin experienţa oceanului de conştiinţă, l-a asigurat Merlin. Poţi fi tu însuţi şi poţi fi Totul în acelaşi timp. Poate părea un mister, dar aşa stau lucrurile.

APLICAREA LECŢIEI

Cu toţii ne agăţăm de memorie, pentru că ea ne defineşte. Dar pentru a sfârşi cu separarea şi izolarea, trebuie să fii dispus să vezi irealitatea memoriei. Gândeşte-te la o persoană pe care o cunoşti bine – soţul sau soţia, o rudă sau un

prieten. Adu-ţi în minte acea persoană, cu toate caracteristicile ei, şi întreabă-te ce ştii cu adevărat despre ea. Mergi dincolo de aspectele fizice, cum ar fi culoarea ochilor, greutatea, slujba sau adresa. În locul acestora, gândeşte-te la cele mai personale trăsături ale ei, la ce îţi place sau îţi displace, la amintiri vii şi interacţiuni.

Când termini acest exerciţiu, s-ar putea presupune că ai alcătuit un portret bun al acelei persoane. Totuşi, tot ce îţi aminteşti vine din memorie şi prin urmare ceea ce ai descris este punctul tău de vedere, individual. Aceeaşi persoană poate fi descrisă complet diferit din punctul de vedere al altcuiva. Ceea ce ţie îţi place altuia poate să nu-i placă, ceea ce pentru tine este memorabil s-ar putea să fie cu totul nesemnificativ în ochii altora.

Nu trebuie să mergi foarte departe pentru a-ţi da seama că *totul* în descrierea ta este complet relativ. Ideea ta despre ce este înalt este ideea altuia despre ce este scund său mediu, ceea ce e greu poate fi considerat uşor, ceea ce este blond ca fiind brunet, ceea ce este prietenos ca neprietenos şi aşa mai departe. Ceea ce descrii este perspectiva ta, nu persoana. Mai mult, experienţele pe care le-ai avut cu acea persoană sunt unice pentru tine, fapt care face că descrierea ta să fie încă şi mai subiectivă. Dacă tot ceea ce ai crezut că ştii despre cineva s-a transformat în ceea ce ştii în mod indirect despre

tine, atunci este evident că memoria serveşte pentru a te izola. Fragmentăm lumea prin modul nostru personal de a o vedea, creând cochilii în care ne izolăm şi în care nimeni altcineva nu poate pătrunde sau nu pe de-a-ntregul.

Pentru că este complet relativ, punctul tău de vedere nu poate fi numit real. Realitatea nu depinde de un punct de vedere – ea este pur şi simplu. Mulţi dintre noi, sălăşluind în lumile noastre închise, nu intrăm prea des în contact cu realitatea. Irealul este locuinţa simţurilor; realul este locuinţa magului. Trebuie să priveşti în spatele regatului memoriei pentru a începe să descoperi adevărata structură a realităţii.

LECŢIA 7

Când uşile percepţiei sunt curăţite, vei începe să vezi lumea nevăzută – lumea magului.

Există un izvor al vieţii unde poţi merge pentru a te purifica şi a te transforma.

Purificarea constă în a scăpa de toxinele din viaţa ta: *emoţiile toxice, gândurile toxice, relaţiile toxice*.

Toate corpurile care au viaţă, fizice şi subtile, sunt fascicule de energie care pot fi percepute în mod direct.

Într-o zi, în timp ce Merlin şi Arthur, toropiţi amândoi de căldura verii, stăteau lungiţi pe malul unui pârâu, Merlin a spus:

— Am citit un poem când eram băieţandru, acum multă vreme în viitor. Mă întreb dacă ţie ţi-

ar plăcea.

Arthur se prefăcuse că a adormit, acoperindu-şi faţa cu mâna pentru a se feri de soarele de iunie. Ori de câte ori Merlin vorbea despre trecutul său din viitor, băiatul trebuia să fie foarte atent ca să poată să-l urmărească.

— Nu e nevoie să încerci să mă ignori, continuă Merlin, pentru că acest poem e prea frumos ca să nu-l auzi:

Ce-ar fi dac-ai dormi Şi ce-ar fi dacă în somn ai visa?

Şi ce-ar fi dacă în visele tale

Ai merge în rai şi-ai culege

O stranie şi frumoasă floare?

Şi ce-ar fi

Dacă atunci când te-ai trezi ai avea floarea aceea în mina?

Ce-ar fi atunci?

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Când suntem treji, atenţia noastră e ţintuită de imaginile şi sunetele lumii materiale, aşa că ne este uşor să presupunem că singurul trup pe care-l avem este cel fizic. Ce este trupul? Cea mai largă definiţie ar fi aceea că trupul este o alcătuire de celule ce funcţionează împreună, formând o unitate.

Fiind mai mult decât suma părţilor sale, trupul poate acţiona, gândi şi simţi în moduri care i-ar fi imposibile unei singure celule.

Să aplicăm această definiţie într-un domeniu

neaşteptat – sentimentele. În fiecare zi, ai parte de sentimente izolate, care sunt asemeni unei singure celule; aşază-le împreună şi vei avea un *corp emoţional*. Corpul tău emoţional este, înainte de toate, o istorie vie a tuturor lucrurilor care-ţi plac sau îţi displac, şi la fel a temerilor, a speranţelor, a dorinţelor şi aşa mai departe. Dacă trupul tău emoţional intră într-o cameră, prietenii te vor recunoaşte imediat, pentru că trupul emoţional constituie o parte însemnată din identitatea noastră.

Există şi alte corpuri, de asemenea invizibile, care se adaugă unicităţii tale. Există corpul cunoaşterii, care a tot crescut de când te-ai născut – să-l numim *corpul mental*. Cunoaşterea este mai subtilă decât emoţiile, deoarece este constituită din concepte abstracte. Dar şi mai subtile sunt raţiunea ta de a trăi, credinţele tale profunde despre existenţă şi despre natura vieţii – depozitate toate înăuntrul *corpului tău cauzal*, acea parte din tine care-ţi permite să înţelegi existenţa. Aici rezidă cea mai profundă sămânţa a memoriei şi a dorinţei.

Toate aceste corpuri ale tale sunt unice. Încă o dată, în momentul în care corpul tău mental sau corpul tău cauzal ar intra într-o cameră, ai fi imediat identificabil. Astfel, *identitatea* sentimentul că eşti un „eu” – decurge din conştientizarea acestor corpuri. Un mag ştie că această vivacitate se transferă de la corpurile

subtile la cele grosiere. „Eul” cu care te identifici este constituit mai întâi din credinţele şi din raţiunea ta de a trăi (corpul cauzal), care dau naştere ideilor (corpul mental) şi sentimentelor (corpul emoţional). Doar la capătul acestei înlănţuiri corpul fizic primeşte impulsul vieţii. Aşa cum a spus Merlin: „Muritorii cred că ei sunt maşini fizice care învaţă să gândească. De fapt, sunt gânduri care învaţă să creeze o maşină fizică.”

APLICAREA LECŢIEI

În termeni practici, această învăţătură are implicaţii uriaşe. Dacă presupui că eşti în primul rând şi mai ales o fiinţă fizică, vei trăi viaţa într-un mod complet diferit faţă de cineva care presupune că este în primul rând şi mai ales o fiinţă subtilă.

Arthur şi Merlin mergeau odată acasă dintr-o călătorie făcută în Questing Wode, acea pădure adâncă în care se întindea ţinutul magului. Ca de obicei, pe Arthur efortul îl obosise mai mult decât pe Merlin, şi se întinsese sub un copac să tragă un pui de somn. La ceva vreme după ce închisese ochii, se simţi împuns în coaste.

Ce este? Murmură el adormit. Lasă-mă să dorm!

Împungându-l din nou cu o nuia de alun ascuţită, Merlin

A clătinat din cap:

Ai nevoie de putere pentru drumul înapoi spre casă.

Dacă tragi un pui de somn, vei fi extenuat.

— Extenuat? Ca să nu fiu extenuat, am încercat să trag un pui de somn, a răspuns Arthur.

— Ah, dar tu munceşti mult mai mult în somn decât te-am văzut muncind vreodată în stare de trezie, spuse Merlin.

Ştia că acest lucru îi va stârni curiozitatea lui Arthur. După ce şi-a întins oasele şi s-a răsucit de câteva ori pe iarba moale de sub copac, băiatul s-a ridicat:

— Ce fel de muncă fac în somn? De ce nu sunt conştient de ea? întrebă el.

— Oh, tot felul de munci, răspunse Merlin cu naturaleţe, în somn, corpul tău fizic se odihneşte şi se reface. În vise, corpul tău emoţional îţi rezolvă dorinţele, temerile, speranţele şi fantasmele. Corpul tău cauzal se va întoarce în lumea luminii, pe care unii oameni o percep ca fiind raiul. Alţii însă o văd ca pe o soluţie la o problemă sau la o intuiţie, soluţie care iese la iveală după ce s-au trezit. În toate aceste moduri, tu resimţi coordonarea complexă ce există între toate corpurile tale.

Cel mai creator act pe care-l vei face vreodată este acela de a te crea pe tine însuţi. El se petrece la nenumărate niveluri văzute şi nevăzute. Prin acest act rânduieşti întreaga inteligenţă a universului, comprimând milioane de ani de cunoaştere în fiecare secundă a vieţii.

— Nu îţi dai seama, i-a spus Merlin

discipolului său, că istoria universului ne-a adus aici, în această secundă? Suntem copiii privilegiaţi ai creaţiei, pentru care au fost făcute toate lucrurile.

Dacă adevărata ta sursă este lumea subtilă, nevăzută, mai degrabă decât lumea fizică, atunci, în realitate, corpul tău nu e alcătuit din celule. Nu ele sunt cărămizile din care e construită viaţa, tot aşa cum nu sunt nici moleculele şi atomii în care poate fi împărţită celula. Corpul este construit din invizibile abstracţii, pe care le numim informaţii şi energie – ambele conţinute în ADN.

Dar magul pătrunde chiar mai adânc în lumea nevăzută, ştiind că cele mai profunde credinţe ale tale sunt forţele tale cele mai creatoare. Corpul tău fizic se dezvoltă din acel impuls uriaş al vieţii conţinut în ADN. Fără acest impuls, informaţia şi energia sunt inerte. Tot aşa, gândurile şi emoţiile tale circulă în lume datorită unor impulsuri nevăzute de inteligenţă, ce construiesc corpul tău subtil – corpul cauzal.

După cum spune magul, motivul pentru care toţi mergem la culcare noaptea este acela de a pune toate aceste corpuri în ordine, după osteneala faptului de a fi treaz şi activ.

Dar cea mai subtilă lucrare a tuturor acestora se face în linişte desăvârşită. Data viitoare când veţi observa un moment trecător de linişte, când nu aveţi nici un gând, dorinţă său sentiment, nu îl luaţi ca pe un moment de inconştienţă. Conştiinţa

dvs. a alunecat în fisura dintre corpurile fizic, emoţional, mental şi cauzal. Ne reîntoarcem în linişte profundă la prima cauză, Fiinţa pură. Acolo ajungi faţă în faţă cu sămânţă creaţiei, sursa a tot ceea ce a fost, este şi va fi, care nu e altceva decât tu însuţi.

LECŢIA 8

Puterea este o sabie cu două tăişuri. Puterea ego-ului caută să controleze şi să domine. Puterea magului este puterea iubirii.

Sediul puterii este în sinele tău profund.

Ego-ul ne urmăreşte ca o umbră întunecată. Puterea lui ne intoxică şi ne face dependenţi de ea, iar în ultimă instanţă, ne distruge.

Eterna încleştare a puterii sfârşeşte în unitate.

Chiar înainte de a ieşi de sub îndrumarea lui Merlin, Arthur devenise foarte trist. Avea aproape 15 ani şi rareori văzuse alţi oameni.

— Eşti trist din cauză că vei merge între *ei*? întrebă Merlin. În fond, eşti ca şi ei.

Arthur privi într-o parte:

— Sunt trist, dar nu acesta-i motivul.

— Atunci care e?

— Vreau să te întreb ceva, dar nu ştiu cum sau dacă ar trebui să o fac.

— Dă-i drumul!

Arthur îl privi bănuitor:

— Nu este vorba de vreuna dintre lecţiile pe care mi le-ai dat. Mai mult decât orice, dacă o să

vrei să-mi spui – vreau să ştiu… şi aici făcu o pauză, fiindcă-i pierise vocea.

— Vrei să ştii poate cum e să fii îndrăgostit?

Arthur aprobă din cap, fericit că fusese salvat de intuiţia lui Merlin. Bătrânul mag se gândi un moment şi spuse:

— Mai întâi, lasă sfiala la o parte, pentru că ai întrebat despre ceva cu adevărat important. În faptul de a fi îndrăgostit există ceva care nu poate fi prins în cuvinte. Vino cu mine.

Merlin îl conduse pe Arthur într-un luminiş în care strălucea soarele. În mâna lui apăru o făclie aprinsă, pe care o îndreptă spre soare.

— Poţi vedea acum dacă e aprinsă sau nu?

— Nu, spuse Arthur.

Soarele era atât de strălucitor, încât făcea flacăra invizibilă.

— Dar, priveşte! Spuse Merlin.

Lângă făclie, el ţinea un ghemotoc de vată de bumbac, care luă foc imediat şi arse.

— Ce are de-a face aceasta cu dragostea? întrebă băiatul.

Însă Merlin nu-i răspunse. Luă doar o floare de genţiană

Şi stoarse două picături de suc pe degetele lui Arthur.

— Gustă! Îi porunci.

Arthur se strâmba:

— E foarte amară!

Apoi Merlin îl conduse într-un loc şi îi spuse

să se spele pe mâini.

— Acum gustă apa, i-a poruncit. E amară vreun pic?

— Nu, recunoscu Arthur. Dar ce legătură are aceasta cu dragostea?

Încă o dată, Merlin nu îi răspunse şi îl duse pe băiat în inima pădurii.

— Stai liniştit, îi spuse în şoaptă.

Arthur făcu ce i se spusese. Într-o clipă, un şoarece ţâşni în câmp, la câţiva paşi de ei. O umbră trecu pe deasupra lor şi înainte ca şoarecele să facă vreo mişcare, fu înhăţat de un şoim, care zbură cu prada la cuibul său aflat pe nişte stânci înalte.

Încurcat, Arthur spuse:

— Dar ai spus că ai să mă înveţi despre dragoste. Ce legătură au toate lucrurile pe care mi le-ai arătat cu dragostea?

— Ascultă, îi spuse magul. Aşa cum făclia devine invizibilă când este ţinută în faţa soarelui, ego-ul tău se va dizolva în copleşitoarea forţă a dragostei. Aşa cum gustul amar nu mai poate fi simţit atunci când se diluează în apa lacului,

Amarul vieţii tale va fi dulce precum apa cea mai proaspătă atunci când se va amesteca cu iubirea. Şi Ia fel că prada devorată de şoim, sinele tău va deveni un simplu amănunt în ochii iubirii care te va devora.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Puterea iubirii este puterea purităţii.

Cuvântul „iubire” este folosit cu multe înţelesuri, dar pentru mag este un cuvânt sfânt, pentru că înţelesul lui este: „ceea ce dizolvă toate impurităţile, lăsând doar ceea ce e adevărat şi real.”

— Atâta vreme cât ţi-e frică, nu poţi iubi cu adevărat, a avertizat Merlin. Atâta vreme cât porţi mânie, nu poţi iubi cu adevărat. Atâta timp cât simţi egoism, nu poţi iubi cu adevărat.

— Atunci cum voi putea iubi cu adevărat? a întrebat Arthur, ştiind că frica, mândria şi egoismul le trăia destul de des.

— Ah! Aceasta-i o taină, a răspuns Merlin. Oricât de impur eşti, iubirea te va căuta şi va lucra asupra ta până când vei putea iubi.

Iubirea caută impurităţile şi le arde. Nu există persoană care să nu iubească – există doar persoane care nu pot simţi forţa iubirii. Fiind invizibilă şi mereu prezentă, iubirea este mai mult decât un sentiment sau o emoţie; este mai mult decât plăcerea şi chiar decât extazul. După felul în care o vede magul, iubirea este aerul pe care-l respirăm, este circulaţia în fiecare celulă. Izvorând din sursa ei universală, iubirea pătrunde în orice. Este puterea absolută, deoarece, fără a se folosi de vreo forţă, ea aduce totul la sine. Puterea iubirii îşi continuă lucrarea chiar şi în suferinţă, departe de privirea ego-ului şi a minţii. Comparate cu iubirea, toate celelalte forme de putere sunt neînsemnate.

— Eşti la fel de puternic ca un rege? L-a întrebat Arthur pe Merlin.

— De ce crezi că regii au vreo putere? I-a întors întrebarea Merlin. Puterea unui rege este dată de supuşii lui, care se pot revolta oricând şi i-o pot lua înapoi. De aceea toţi regii trăiesc cu frică – ei ştiu că tot ce au este de împrumut. Cel mai sărac supus din ţară este mai bogat decât un rege – şi aşa este până când regele renunţă la putere şi i se închină.

În viaţă, adevărata putere este puterea interioară. A fi capabil să vezi lumea în lumina iubirii, fapt ce nu poate veni decât din interior, înseamnă a trăi fără teamă, într-o pace neclintită.

Există multe secrete ale iubirii ce scapă atenţiei oamenilor. Pentru a primi iubire, trebuie mai întâi să o dăruieşti. Pentru a fi sigur că o altă persoană te iubeşte necondiţionat, nu trebuie să-i pui vreo condiţie. Pentru a învăţa să iubeşti pe altul, trebuie să te iubeşti mai întâi pe tine însuţi. Atât de multe lucruri par evidente! Atunci de ce nu acţionăm în funcţie de ele?

Răspunsul magului este acela că iubirea trebuie să fie scoasă la lumină, decojită de straturile de mânie, frică şi egoism care o întunecă precum un şelac[1]. Pentru a dobândi o viaţă plină de iubire, purificaţi-vă viaţa pe care o

1 Şelacul este o răşină naturală, secretată de o insectă din regiunile tropicale şi întrebuinţată la prepararea unor lacuri, a cerii roşii ş.a. (N. red.)

duceţi acum. Nu există o cale bună şi o cale rea de a vă apropia de iubire. „Un om care caută cu disperare iubirea”, spunea Merlin, „îmi aminteşte de un peşte care caută cu disperare apa”. Viaţa poate părea complet lipsită de iubire, însă ochiul celui ce priveşte şi nu lumea „din afară” este cel ce îl privează pe om de iubire.

Primul pas către dobândirea iubirii ca aspect complet, neclintit al vieţii tale constă în redefinirea a ceea ce acum numeşti iubire. Mulţi dintre noi cred că iubirea este o atracţie faţă de altcineva, o forţă hrănitoare, care ne face să simţim că ţinem la acea persoană, forţă ce ia forma unei plăceri, a unei desfătări sau a unui puternic sentiment sau emoţie. Deşi iubirea este un aspect al tuturor acestor definiţii, magul ar spune că ele sunt doar definiţii parţiale.

„Iubirea, aşa cum o definiţi voi, muritorii, trebuie să se ofilească şi să piară”, a spus Merlin. „Aşa-numita iubire a voastră vine şi pleacă. Se mută de la un obiect al dorinţei la altul. Se transformă repede în ură dacă dorinţele sunt zădărnicite. Adevărata iubire nu se schimbă, nu are de-a face cu un obiect şi nu se poate transforma într-o altă emoţie, deoarece nu există o emoţie cu care să înceapă.”

Daţi la o parte toate tipurile false şi superficiale de iubire şi ce rămâne? Răspunsul începe să se profileze de la sine. Fiind o forţă interioară, iubirea este mai întâi în interiorul tău,

îndreptată către tine însuţi.

— Muritorii trăiesc în agitaţie, nelinişte şi anxietate când iubesc, a spus Merlin. Dacă nu pot să aibă ceea ce iubesc, au senzaţia că or să moară. Dar iubirea nu te poate face neliniştit, nu iubirea adevărată, pentru că ea nu caută niciodată să iasă în exterior. Obiectul dorit şi iubit este doar o extensie a ta. Iubirea pe care crezi că o vei căpăta de la altul arată o limitare a conştiinţei tale. Pentru mag toate formele iubirii provin din sine.

— Pare incredibil de egoist, a obiectat Arthur.

— Confunzi sinele cu eul, sinele fiind în realitate spirit, i-a răspuns Merlin. Egoismul vine din ego, care totdeauna vrea să posede, să controleze şi să domine. Când ego-ul spune: „Te iubesc pentru că eşti a mea”, el face o afirmaţie despre dominare şi posesie, nu despre iubire. Cei care au învăţat cu adevărat să iubească au îndepărtat mai întâi egoismul. Atunci începe o cu totul altă experienţă.

— Şi cum este ea? a întrebat Arthur. Voi şti vreodată?

— Într-o zi, după ce vei fi trecut prin cele mai cumplite nelinişti, vei vedea o mică lumină în inima ta. La început, va fi cât o scânteie, apoi cât o torţă, ajungând până la urmă un foc imens. Atunci te vei trezi, iar focul va mistui soarele, luna şi stelele. În acel moment, în cosmos nu va mai exista nimic altceva decât iubire, dar ea, cu toate acestea, va fi în interiorul inimii tale.

APLICAREA LECŢIEI

Înveţi să te desparţi de ego în mai multe etape – există multe învelişuri izolatoare, frică, rutină, egoism şi mânie, care ne fac să nu trăim iubirea pe care o cunoaşte magul. În a învăţa cum să intri în legătură cu forţa universală a iubirii, rolul de conducător poate fi luat la început de mintea ta. Mintea este cea care poate avea o nouă perspectivă; urmează reeducarea emoţiilor şi a credinţelor.

Pe ce se bazează noul punct de vedere al minţii? Simplu, pe faptul că există o forţă a iubirii prezentă oriunde, în care te poţi încrede pentru a-ţi aduce viaţa în ordine şi pace. Încearcă următorul exerciţiu: ieşi afară noaptea şi priveşte cerul plin de stele. Timp de secole, oamenii au privit la această scenă şi au văzut incredibila ei structură şi frumuseţe. Ca o hartă a ordinii din natură, aceasta este exemplul perfect – uitându-ne la cerul nopţii, putem înţelege curgerea timpului de-a lungul milioanelor de ani, care a nutrit fiecare pas din viaţa universului, de la organizarea primului atom de hidrogen până la formarea stelelor şi apariţia ADN-ului. Nimic n-a fost aruncat în toată această imensă perioadă de timp; fiecare părticică de informaţie şi energie a evoluat astfel încât tu, observatorul, să poţi privi cosmosul, care e imaginea vie a trecutului tău întreg.

Forţele din univers sunt imense, dincolo de

priceperea minţii, iar procesul care a dat naştere atomilor de hidrogen şi ADN-ului a fost foarte delicat. Lucrurile ar fi putut urma un infinit număr de alte direcţii, fără a avea drept rezultat ceea ce recunoşti că eşti tu acum. Ceea ce a permis ca acest proces echilibrat să aibă loc a fost organizarea şi inteligenţa. Aşa cum vede magul lucrurile, ordinea nu poate izvorî din hazard; ea este înnăscută pentru creaţie. Astfel, forţele titanice, rotindu-se în univers, nu se războiesc unele cu altele; ele se lasă una pe cealaltă să existe şi evoluează ca parte a tendinţei naturale spre dezvoltare.

Acum, să privim aceste calităţi împreună: ordine, echilibru, evoluţie şi inteligenţă. Avem astfel o descriere a iubirii Nu este idealul popular de iubire, ci este iubirea magului – forţa care susţine viaţa şi o nutreşte. Aici începe mintea să realizeze că forţa iubirii este reală. În viaţa modernă, ne folosim de ideea de întâmplare pentru a arăta că viaţa este fragilă şi ameninţată la fiecare pas. Dar istoria vieţii ne arată că ea a supravieţuit milioane de ani; de fapt, ea pare să creeze condiţiile propriei supravieţuiri prin mijloacele unei inteligenţe profunde, nicicând ameninţate. Oricât de vitrege ar fi condiţiile, viaţa nu se poate stinge.

Poţi aplica această intuiţie la propria ta viaţă. Imaginează-ţi începutul ei, când din milioane de posibilităţi, un singur spermatozoid a fecundat un

ovul din pântecul mamei tale. Identitatea ta prezentă depinde în întregime de acel act. Numărul posibilităţilor era atât de mare, încât probabilitatea ca acest fapt unic să aibă loc era extraordinar de mică, aproape de imposibil, şi totuşi s-a întâmplat fără nici un efort. Tot aşa, au existat milioane de asalturi împotriva ta din partea mediului înconjurător, a poluării, a radiaţiilor; a existat chiar posibilitatea apariţiei unor mutaţii întâmplătoare în celulele tale; oricare dintre acestea ar fi putut pune capăt şansei tale de supravieţuire în orice moment, de la conceperea ta până în ziua de astăzi. Totuşi, inteligenţa şi puterea organizatoare dinlăuntrul tău au depăşit aceste obstacole într-o pace lipsită de efort, în ciuda întregii sforţări pe care mintea conştientă ar considera-o necesară pentru a continua viaţa. Într-adevăr, mintea ta conştientă nu poate anticipa sau concepe o schemă a vieţii, modalităţi de a o menţine sau de a o apăra de astfel de pericole îngrozitoare.

Dacă această pace lipsită de efort poate opera la nivel inconştient şi la nivelul celulelor, de ce nu ar putea opera şi la nivel conştient? Te poţi vedea călărind pe creasta valului vieţii? De fapt, acest lucru îl faci în orice clipă. Impulsurile tale de a gândi, de a simţi şi de a acţiona sunt precum creasta unui val, mereu prăvălindu-se înainte, în viitor şi mereu reînnoindu-se din străfunduri – impulsul iubirii care menţine viaţa este precum

impulsul oceanului care reînnoieşte fiecare val.

A-ţi da seama de acest lucru înseamnă a începe să cunoşti adevărul. Dacă forţe titanice precum gravitaţia şi imensele energii care alimentează stelele pot coexista fără a se distruge una pe alta, atunci şi viaţa ta va fi susţinută. Teama şi îndoiala spun că acest lucru nu poate fi adevărat; credinţa noastră profundă în necesitatea luptei se bazează pe ideea că dacă nu ne zbatem să supravieţuim, vom fi striviţi de indiferenţa haosului naturii. Magul deschide o cale diferită, invitându-ne să Păşim într-o lume în care teama, violenţa şi distrugerea sunt reflectări ale propriilor noastre credinţe greşite. În lumina încrederii, aşa cum se dezvoltă ea încet de-a lungul timpului, vei descoperi că eşti un copil privilegiat al universului, aflat în siguranţă, sprijinit şi iubit în mod absolut.

LECŢIA 9

Magul trăieşte într-o stare de cunoaştere. Această stare îi orchestrează propria împlinire.

Câmpul conştiinţei se organizează el însuşi în jurul intenţiilor noastre.

Cunoaşterea şi intenţia sunt forţe. Ceea ce intenţionezi schimbă câmpul în favoarea ta.

Intenţiile comprimate în cuvinte conţin puteri magice.

Magul nu încearcă să desluşească misterul vieţii.

El este aici ca să o trăiască.

Lui Arthur i-a luat mult timp ca să aprecieze pe de-a-ntregul faptul că fusese instruit de un mag. Merlin îl luase în pădure la câteva ore după ce se născuse şi până când nu s-a reîntors în lume, după mai mulţi ani, Arthur nu a înţeles curiozitatea pe care o stârnea faptul de a fi fost în preajma unui *mag*.

— Dacă l-ai întâlnit cu adevărat pe Merlin, spuneau oamenii (cei care nu îl considerau de-a dreptul nebun), ce descântece te-a învăţat el?

— Descântece? a întrebat Arthur.

— Cuvinte vrăjite, incantaţii, cuvintele acelea care-i dau lui Merlin puterile pe care le are, spuneau ei, gândind că Arthur trebuie să fie ori foarte obscur, ori foarte amăgitor.

— Merlin m-a învăţat despre cuvinte, spunea Arthur încet, cântărind chestiunea. El spunea că vorbele au putere, că închid secrete precum uşile ascunse care duc la pasajele subterane.

Deşi această explicaţie suna sincer, oamenii nu erau mulţumiţi. Ei voiau să ştie ce descântece folosea de fapt Merlin.

— Ei bine, le răspundea Arthur, când eram mic copil, îmi amintesc că Merlin spunea „Mănâncă”. Când am mai crescut, spunea „Mergi”, iar dacă stăteam prea mult treaz, spunea „Dormi”. Din câte îmi amintesc, mâncam, mergeam sau adormeam de fiecare dată când îmi

spunea, aşa că acele cuvinte trebuie să fi fost descântece puternice, nu credeţi?

Nimeni nu credea. Ei plecau întrebându-se dacă acest flăcău greu de cap pe care Sir Hector îl luase pe lângă el era bun la ceva.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Puterea cuvintelor stă nu în înţelesul lor de suprafaţă, ci în calităţile lor ascunse vederii. Fiecare cuvânt, de exemplu, conţine atât cunoaştere, cât şi intenţie. Amândouă acestea sunt calităţi magice. Magia cunoaşterii constă în faptul că multiplele ei învelişuri de experienţă – de fapt, o istorie întreagă – pot fi împachetate în câteva silabe.

— Numeşte-ţi regatul „Camelot”, l-a sfătuit Merlin pe băiat, înainte ca acesta să plece în lume.

— De ce? a întrebat Arthur.

— Este un cuvânt nou, care nu trebuie să poarte povara istoriei, aşa cum o poartă cuvântul *Anglia*, a răspuns Merlin. Oamenii îl vor identifica cu tine şi cu cei ce se vor aduna în jurul tău. Va fi ca o piatră de temelie. Imediat ce îl vor pronunţa, întregul tău regat şi toate faptele lui de glorie li se vor deschide, ca atunci când vor atinge o clanţă şi vor deschide uşa unei încăperi pline de bogăţii.

Şi spusele-i s-au dovedit a fi adevărate.

Toate cuvintele bogate din limba noastră deschid pasaje ascunse de înţelesuri şi cunoaştere. Dar cea de-a doua calitate a cuvintelor, şi anume intenţia, este încă şi mai

puternică. Când Merlin, la fel ca orice părinte, îi spunea copilului să mănânce, să meargă şi să adoarmă, exprima o intenţie. Prin aceste cuvinte, noi toţi învăţăm funcţiuni importante, însă după ce le ştim, nu mai e nevoie de cuvinte. Nu-ţi mai spui ţie însuţi să mănânci, să mergi sau să adormi. Intenţia cuvintelor a fost absorbită în tine şi acum nu mai trebuie decât să ţi-o reaminteşti („Cred că acum o să mă duc să mă culc.”) şi rezultatul dorit apare.

Este într-adevăr potrivit să numim această un descântec, aşa cum făcea Arthur? Da, pentru că odată ce intenţia cuvântului a fost absorbită, descântecul a fost prins în forma unui tipar mental. Rosteşte în faţa oricui cuvântul *şcoală* şi imediat va fi declanşată amintirea experienţei de a merge la şcoală. Pentru cel care a fost un elev bun, cuvântul va fi asociat cu succesul şi faima, iar pentru elevul slab, cu eşecul şi criticile. Întreaga noastră viaţă este conţinută în interiorul nostru sub forma unor tipare, ce sunt declanşate de cuvinte. „Muritorii sunt împachetaţi în cuvinte aşa cum păianjenul împachetează muştele în pânza sa”, a spus Merlin. „Dar în cazul acesta, voi sunteţi şi păianjenul şi muşca, deoarece vă prindeţi singuri în propria pânza.”

Este cu siguranţă adevărat faptul că toţi ne folosim de cuvintele pe care le rostim pentru a ne imprima obiceiuri ce fac ca viaţa să funcţioneze în mod inconştient. Problema identificării cu numele

şi cu etichetele a fost deja menţionată; aşa sunt, bineînţeles, toate cuvintele. Dar care sunt cuvintele ce ne vor permite să ne desprindem de vechile obiceiuri şi de identificarea noastră limitată? Dacă fiecare cuvânt fixează în minte un tipar, atunci orice cuvânt este limitat?

— Paradoxul cuvintelor, spunea Merlin, constă în faptul că trebuie să le foloseşti pentru a te disciplina şi a te instrui. A merge, a vorbi, a citi – toate sunt funcţiuni care-i lipsesc copilului mic. Mamei şi tatălui le revine sarcina de a-l educa pe copil pentru lume, iar acest lucru se face prin cuvinte.

Problema constă în faptul că toate cuvintele poartă în ele şi semnificaţii psihologice. Prin cuvinte, părinţii îi fac pe copii să se simtă bine sau rău sau să simtă că au făcut ceva corect sau greşit. Cele mai puternice vorbe pe care le poate cineva folosi sunt *da* şi *nu*. Efectul acestor două silabe este acela de a crea bariere sau de a sparge bariere. Tot ceea ce crezi că poţi face are un „da” îngropat undeva, de obicei, rostit demult de un părinte sau de un educator. Tot ceea ce crezi că nu Poţi face are un „nu” îngropat undeva, provenit din aceeaşi sursă.

— De ce e un paradox? a întrebat Arthur.

Pentru că deşi cuvintele ne spun cine suntem, noi suntem cu mult mai mult decât pot spune ele. Nu contează cât de puternice sunt descântecele, oamenii le pot schimba. Puterea cuvintelor poate

crea ceva nou, nu doar limite.

Magul foloseşte cuvintele pentru a spune „da” lucrurilor cărora am fost învăţaţi să le spunem „nu”. La un anumit nivel, acest lucru îl face cartea de faţă: alcătuieşte o nouă lume de înţelesuri, care să ia locul vechilor înţelesuri, cu care am crescut. Dar există aici o taină adâncă. Cuvintele cuprind şi cunoaştere, şi intenţie; prin urmare, faptul de a încadra o intenţie în cuvinte reprezintă primul pas în a o face să devină adevărată. Două bune exemple pentru aceasta sunt rugăciunea şi afirmaţia. A face o afirmaţie precum „Sunt bun” sau a te ruga lui Dumnezeu, rostind, de pildă, „Fă astfel încât să mă vindec” înseamnă mai mult decât a-ţi exprima verbal gândurile.

Ori de câte ori un cuvânt este întărit de intenţie, el intră în câmpul conştiinţei ca un mesaj sau ca o cerere. Universul observă că ai o anumită dorinţă. Pentru ca dorinţele să-ţi fie împlinite nu e nevoie de nimic altceva decât de acest lucru, pentru că puterea conştiinţei universale de a calcula este infinită. Toate mesajele sunt auzite şi se acţionează în funcţie de ele.

„Muritorii şi magii nu sunt atât de diferiţi, după cum ai putea crede”, a spus Merlin. „Şi unul şi celălalt îşi trimit dorinţele în univers aşteptând un răspuns, dar în cazul muritorilor, mesajele sunt trunchiate şi confuze; în cazul magului, ele sunt clare precum cleştarul. Nici o intenţie nu a fost

vreodată ignorată, dar pot exista obstacole în împlinirea lor, pentru că multe conflicte sunt ascunse în ele, şi anume toate conflictele inimii omului.”

APLICAREA LECŢIEI

A trăi această lecţie înseamnă a recunoaşte că orice intenţie a ta conduce la un anumit rezultat. Un mag este o persoană care ştie precis cum să introducă o intenţie şi să aştepte ca ea să se împlinească. Noi, ceilalţi, nu suntem la fel de conştienţi. Şi noi transmitem permanent intenţii, dar facem acest lucru în mod inconştient. Dorinţele noastre sunt hazardate, repetitive sau obsesive şi prin aceasta sunt o risipă de energie.

„Voi, muritorii, presupuneţi că trebuie să munciţi pentru ca visurile voastre să devină adevărate”, spunea Merlin. „De fapt, cea mai mare parte din munca pe care o faceţi vă *împiedică* visurile să devină realitate”. Din punctul de vedere al unui mag, cu cât se cheltuieşte mai puţin efort, cu atât e mai bine. În învăţăturile lor, magii le arată discipolilor cum să gândească într-un mod mai ordonat, mai conştiincios, mai eficient. Pentru a gândi astfel, trebuie mai întâi să elimini obiceiurile de gândire care obstrucţionează capacitatea universului de a-ţi împlini dorinţele.

Imaginează-ţi că mintea ta este un transmiţător de unde radio, ce bombardează universul cu mesaje. Dacă stai liniştit să-ţi observi mintea, vei descoperi că este plină de semnale

amestecate. Vrem să realizăm anumite lucruri, dar faţă de acestea avem şi îndoieli; nu suntem siguri în ce fel de persoană vrem să ne transformăm.

Mintea este plină de repetiţii fără sens într-un mod similar. S-a estimat că 90% din gândurile care-i trec prin cap unui om într-o zi sunt aceleaşi cu gândurile din ziua anterioară. Acest lucru se întâmpla din cauză că suntem cu toţii creaturi ale obişnuinţei, ale îngrijorării şi ale obsesiei. În ultimă instanţă, mintea este plină de urme inconştiente ce duc înapoi, în adâncurile memoriei infantile. Poate că tu nu îţi îndrepţi atenţia decât spre conştient, spre gândurile voluntare, dar în fundal, mintea inconştientă este tulburată de speranţele neîmplinite, de vechile temeri şi dorinţe – pe scurt, de toate lucrurile care nu păreau să devină reale în trecut.

Intenţiile sunt simple dorinţe, iar dorinţele sunt legate de ceea ce ai nevoie. Prin urmare, toată această activitate a minţii care nu a avut parte de împlinire este compusă din vechi *nevoi* care nu au fost împlinite. De mii de ori în trecut ai gândit „vreau”, sau „doresc”, sau „sper”, dar nimic nu a părut să se întâmple ori s-au întâmplat lucruri mai puţin dorite.

— Îmi doresc să-ţi pot curăţi creierul, a murmurat odată Merlin, când Arthur a acţionat într-un mod confuz. Gândirea ta ar trebui să fie ca un râu limpede; în schimb, e ca un război.

— De ce nu poţi să-mi cureţi creierul? a

întrebat Arthur cu inocenţă.

— Pentru că tot ceea ce este în tine eşti tu, a spus Merlin. Te-ai transformat în toate acele conflicte vechi, ce se repetă şi nu vor dispărea până când tu nu te vei schimba.

Primul pas către schimbare este *recunoaşterea*. Recunoaşte că ai cel puţin câteva speranţe şi dorinţe care au devenit realitate. Pe neaşteptate, fără să fi făcut nimic, oamenii ţi-au dat telefon chiar atunci când aveai nevoie să vorbeşti cu ei, ai primit un ajutor venit dintr-un ţinut nevăzut, rugăciunile ţi-au fost ascultate. Toate acestea se întâmpla în eter. Atunci când ai o intenţie şi o trimiţi în spaţiul conştiinţei universale, de fapt, vorbeşti cu tine însuţi aflat într-o altă formă. Tu, cel ce emiţi mesajul, eşti un individ care trăieşte aici, în timp şi în spaţiu. Dar eşti de asemenea şi cel ce receptează mesajul, tu ca un sine mai înalt, domnind peste identitatea ta spaţio-temporală. Şi încă mai mult, tu eşti şi mediul prin care se transmite mesajul, conştiinţa pură însăşi.

Pentru a te vedea cu adevărat trebuie să te vezi ca având aceste trei caracteristici: eşti emiţător, receptor şi mediu. Există multe variaţii pe această temă: tu eşti dorinţa, cel ce doreşte şi cel ce aprobă dorinţele. Eşti observatorul, cel observat şi procesul observării. Această întreită stare este cunoscută ca unitate. Aşa că a transmite o intenţie în eter şi a primi un răspuns

nu este un lucru pentru care să munceşti să-l dobândeşti. În natura ta unificată, împlinirea intenţiilor este *tot* ceea ce faci; cu asta te ocupi tot timpul. Nu există un singur gând al tău căruia să nu-i fie transmis înapoi un anume rezultat.

Problema este că noi toţi trecem cu vederea rezultatele, care sunt prea subtile şi nu se potrivesc imediat cu scopurile noastre, nu coincid cu judecăţile ego-ului nostru despre ceea ce *ar trebui* să se întâmple. „Voi, muritorii, trăiţi într-o lume a lui *ar trebui* şi a lui *ce-ar fi dacă*”, a spus Merlin. „Eu trăiesc în lumea a *ceea ce este*.”

Când înveţi să-ţi linişteşti mintea şi să ţi-o purifici de toate conflictele ei îndelung păstrate, ţi se va dezvălui simpla realitate a modului în care funcţionează universul – *ceea ce este*. Vom vorbi mai mult despre acest subiect în partea a treia a cărţii. Deocamdată, să ne facem zilnic puţin timp pentru a observa conţinuturile minţii noastre. Acest act de observare, deşi foarte simplu, constituie unul dintre cei mai importanţi paşi pe drumul spre schimbare. Ceea ce nu vezi nu poţi schimba.

Ego-ului tău s-ar putea să nu-i placă să admită faptul că eşti plin de conflicte, de tăgăduiri, de intenţii amestecate, de ruşine, de vinovăţie şi de toate celelalte confuzii care întunecă mintea şi o împiedică să vadă realitatea a *ceea ce este*. De fapt, ego-ul se mândreşte cu iscusinţa lui de a-ţi ascunde aceste lucruri sub

pretextul că vei avea parte de durere când vei privi la greşelile, eşecurile şi păcatele tale.

Cel de-al doilea pas constă în a învăţa cum săţi *împlineşti intenţiile*. Paşii sunt în întregime fireşti, dar trebuie învăţaţi. Lasă la o parte ego-ul, cu toate aşteptările şi anticipările lui. În loc să ai sentimentul că trebuie să controlezi rezultatele intenţiilor tale, fii sigur că universul va face munca în locul tău. Trimite intenţia în spaţiul etern; cu cât conştientizarea ta este mai largă, cu atât semnalul pe care-l trimiţi va fi mai clar.

În cele din *urmă, fii liniştit şi natural* în ce priveşte acest întreg proces. Când toţi cei trei paşi vor fi făcuţi, intenţia ta va pătrunde în câmpul conştiinţei, care acţionează asemeni unei matrice pentru a conecta gândul tău individual la tot ceea ce există. Curgerea lină către un rezultat nu va fi împiedicată sau obstrucţionată de anxietăţile şi de ataşamentele ego-ului temător.

Cu adevărat, nu întunericul minţii este păcat. „Aminteşte-ţi totdeauna”, l-a atenţionat Merlin pe Arthur, „că Dumnezeu nu judecă, doar mintea judecă”. Dumnezeu doreşte ca fiecare persoană să-şi împlinească toate dorinţele dragi; aceasta este starea noastră naturală, pentru că noi suntem creatorii propriei noastre realităţi.

LECŢIA 10

Cu toţii avem un sine umbrit care face parte

din întregul realităţii noastre.

Umbra nu există pentru a te vătăma, ci pentru a-ţi arăta zona în care eşti incomplet.

Umbra poate fi vindecată atunci când este acceptată.

Când este vindecată, se transformă în iubire.

Cina poţi trăi cu toate calităţile tale opuse, atunci îţi trăieşti sinele total asemeni unui mag.

— Tu nu pari să te simţi niciodată singur, remarcă odată Arthur cu privire la Merlin.

Tonul vocii lui era melancolic. Magul îl privi atent:

— Nu, pentru că este imposibil să fii singur.

— Poate în ceea ce te priveşte, dar…

Băiatul se opri, strângând din buze. Însă sentimentele îl biruiră şi izbucni:

— Este chiar foarte posibil să fii singur. Nu mai există nimeni în aceste păduri în afară de tine şi de mine şi chiar dacă te iubesc ca pe un tată, există însă clipe când…

Fără a mai şti ce să zică, Arthur se opri.

— Este imposibil să fii singur, repetă Merlin mai ferm. Curiozitatea birui în faţa celorlalte sentimente ale lui Arthur,

Care spuse:

— Nu văd cum.

— Ei bine, există doar două categorii de fiinţe pe care tu şi eu trebuie să le luăm în considerare în această privinţă, începu Merlin. Magii şi

muritorii. Muritorilor le este este imposibil să fie singuri, deoarece există o mulţime de personalităţi care se luptă în interiorul lor. Magilor le este imposibil să fie singuri pentru că nu au nici o personalitate în interiorul lor.

— Nu înţeleg. Cine este în mine în afară de mine însumi?

— Mai întâi, trebuie să te întrebi ce este acel ceva pe care-l numeşti tu însuţi. În ciuda sentimentului că ai fi o persoană unică, tu eşti o alcătuire de mai mulţi oameni, iar multele tale personalităţi nu se înţeleg întotdeauna între ele – de fapt, mai niciodată. Eşti divizat în zeci de facţiuni, fiecare luptându-se să-ţi ocupe trupul.

— Toţi oamenii sunt aşa? a întrebat băiatul.

— Oh, da! Până când nu îţi vei găsi calea spre libertate, vei fi ţinut ostatec de conflictul dintre personalităţile tale. Din experienţa mea, muritorii întotdeauna dirijează războaie interioare, care implică oricare facţiune posibilă.

— Şi totuşi eu tot mă simt ca şi cum aş fi o singură persoană, protestă Arthur.

— Nu pot să fiu de acord, răspunse Merlin. Sentimentul că eşti o singură persoană s-a născut din obişnuinţă. Poţi la fel de uşor să te vezi în felul în care te-am descris. Calea mea este mai adevărată, pentru că explică de ce muritorii sunt atât de fragmentaţi şi în opoziţie cu magul. De fapt, este atât de obositor să întâlneşti un muritor, încât deseori am impresia că vorbesc cu un sat

întreg şi nu cu o alcătuire de carne şi oase.

Băiatul privea dus pe gânduri:

— Atunci de ce mă simt atât de singur? Pentru că, să-ţi spun adevărul, stăpâne, aşa mă simt.

Merlin îl privi scrutător:

— Ar fi de mirare, cu toţi aceia care se luptă să-ţi ocupe trupul, să poţi fi măcar o clipă singur. Dar am ajuns la concluzia că singurătatea există tot atâta vreme cât există şi ceilalţi oameni. Cât timp există „eu” şi „tu”, va exista şi un sentiment de separare, iar unde este separare trebuie să existe izolare. Ce este oare singurătatea dacă nu un alt nume pentru izolare?

— Dar vor exista mereu alţi oameni pe lume, a protestat Arthur.

— Eşti sigur de asta? i-a răspuns Merlin. Vor exista mereu oameni – asta e mai presus de îndoială –, dar vor fi ei mereu *alţi* oameni? Aşteaptă până când vei ajunge la capătul căii magului şi atunci să-mi spui ce simţi.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Atunci când priveşti atent înlăuntrul tău, descoperi că există multe personalităţi care se luptă pentru a-ţi folosi trupul. De exemplu, conflictul dintre bine şi rău dă naştere la două personalităţi numite sfânt şi păcătos. Ele nu încetează nicicând să se certe, o parte sperând mereu că va fi destul de bună pentru a-i plăcea lui Dumnezeu, iar cealaltă simţind mereu porniri

„rele”, care nu pot fi totdeauna înfrânate.

Apoi, există acele roluri cu care te identifici – de copil, de părinte, de frate, de soră, de bărbat, de femeie, fără a mai menţiona şi profesia ta: doctor, avocat, preot, educator etc. Fiecare dintre aceste roluri vine cu o anumită pretenţie în interiorul tău, străduindu-se să le reducă la tăcere pe celelalte pentru a-şi fixa îngustul său punct de vedere. Nici n-am amintit de sentimentul naţional sau de identitatea religioasă – acestea doar şi pot cauza necazuri nesfârşite.

Aceste personalităţi sunt de obicei în conflict. Ceea ce numim fericire este starea în care cea mai mare parte a conflictului s-a stins. Când te-ai născut, războiul acesta nu începuse, deoarece bebeluşii nu au dorinţe aflate în conflict. Nu există voci ale binelui şi voci ale răului, de pildă, până când copilul nu e îndeajuns de mare ca să înveţe aceste concepte de la părinţi.

— Nu poţi deveni mag până când nu gândeşti din nou ca un copil, spuse Merlin.

— Cum gândeşte un copil? întrebă Arthur.

— Simţind, mai ales. Copilul simte când îi e foame sau când îi e somn. Atunci când apar diferite senzaţii, copilul poate simţi care dintre ele îi aduce plăcere sau durere şi le răspunde în funcţie de acest lucru. El nu este inhibat când vine vorba de căutarea plăcerii şi de evitarea durerii.

— Nu văd nimic neobişnuit aici, spune Arthur. Bebeluşii nu fac altceva decât să plângă sau să

zâmbească, să se hrănească sau să doarmă.

— Mulţi muritori ar fi norocoşi să facă asta după ce au devenit oameni mari, murmură Merlin. A te afla în lume într-o stare de mulţumire reprezintă o împlinire adevărată.

Instinctul inocent al unui nou-născut în ceea ce priveşte senzaţiile bune şi senzaţiile rele se pierde repede. În interior, încep să apară mai multe voci, mai întâi cea a mamei, care spune „da” şi „nu”, „copil bun” şi „copil rău”. Când „da”, „nu”, „bun” şi „rău” sunt în acord cu ceea ce doreşte copilul, nu apare nici o vătămare. Însă conflictul între nevoile copilului şi aşteptările părinţilor apare în mod inevitabil. Lumea interioară şi lumea exterioară se ciocnesc. Curînd, seminţele sentimentului de vină şi ruşine sunt plantate; temperamentul neînfricat al nou-născutului devine mânjit de frică. Copilul învaţă să se îndoiască de instinctele sale. Pornirea lăuntrică, ce spune: „Asta vreau” se transformă în întrebarea: „Este bine dacă vreau asta?”

Ne petrecem toată viaţa căutând acea stare de acceptare de sine cu care ne-am născut. De-a lungul anilor, întrebările se înmulţesc şi în grotele secrete şi în cămările întunecate ale sufletului adunăm atâta îndoială, ruşine, vinovăţie cita putem. Aceste sentimente rămân vii, oricât de adânc am încerca să le ascundem. Toate conflictele interioare pe care găsim că e atât de greu să le aplanăm ne duc înapoi, la umbra

sinelui.

— Este interesant aici, la curte, a spus odată Merlin în faţa lui Arthur, după ce acesta ajunsese rege. Nu mi-am dat seama că toţi muritorii au aceeaşi slujbă.

— Aşa să fie? a întrebat Arthur. Şi care ar fi ea?

— De temnicer, a răspuns Merlin, refuzând să mai adauge ceva cu privire la acest subiect.

În ochii unui mag, suntem cu toţii temniceri ai umbrelor noastre. Mintea inconştientă este închisoarea unde sunt închise energiile nedorite, nu pentru că aşa ar trebui să fie, ci pentru că am fost impregnaţi de-a lungul anilor de „da” şi „nu”, „bine” şi „rău”.

După ce a cântărit cuvintele lui Merlin cu privire la faptul de a fi temnicer, Arthur s-a dus la el şi i-a spus:

— Nu vreau să fie astfel. Cum mă pot schimba?

— Nimic mai uşor, a răspuns Merlin. Pur şi simplu dă-ţi seama că joci ambele roluri; şi pe cel de prizonier, şi pe cel de temnicer. Dacă tu reprezinţi ambele feţe ale monedei, atunci înseamnă că trebuie să nu fii nici una, nici alta, pentru că ele se anulează una pe cealaltă. Dă-ţi seama de aceasta şi fii liber.

— Nu ştiu cum, a protestat Arthur. Cum pot să-mi găsesc umbra de care vorbeşti?

— Ascultă doar. Ca şi prizonierii, ea îţi

transmite un mesaj prin bătăi în peretele celulei.

Umbra este doar un alt rol sau o altă identitate pe care o purtăm cu noi, dar nu este una pe care o arătăm în public. Cea mai mare parte a timpului, umbra este prea jenată sau temătoare pentru a ieşi la lumina zilei. Dar nu există nici o îndoială că ea există, pentru că fiecare dintre noi şi-a inventat o umbră proprie, o mască a cărei sarcină este aceea de a purta toate energiile pe care n-am putut să le descărcăm. Pentru un nou-născut, problema de a-şi înfrâna sentimentele „rele” sau nesănătoase nu există. Imediat ce introduci ceva negativ în mediul înconjurător al unui copil mic, el va plânge sau îi va face vânt.

Aceasta este o reacţie foarte sănătoasă, deoarece, exprimându-se atât de liber, copilul descarcă energiile care altfel s-ar agăţa de el. Pe măsură ce creştem, învăţăm că nu este întotdeauna potrivit să ne lăsăm în voia unor exprimări spontane. În numele politeţii şi al tactului, ca să arătăm că ne cunoaştem locul său pentru a face ceea ce ne-au spus părinţii, fiecare dintre noi învaţă să-şi reţină energiile negative. Devenim încărcaţi ca nişte baterii, cu vieţi din ce în ce mai strict organizate, până când, deveniţi adulţi, ajungem să ţinem în noi furii, resentimente, frustrări vechi de ani de zile. Încă şi mai rău, am uitat instinctul de a ne descărca bateriile.

— Într-o zi, vei deveni foarte interesat să vezi

cât de mult semeni cu o bombă, i-a spus Merlin băiatului Arthur.

— Ce e aceea o bombă?

— Dacă ai trăi invers timpul, singurul mod inteligent de a trăi, ai şti.

Merlin căzu o clipă pe gânduri:

— Imaginează-ţi o băşică de porc pe care o umfli până când pocneşte. Bomba funcţionează după acelaşi principiu, doar că ea pocneşte atât de tare, încât ucide oameni.

— Dumnezeule, şi acest lucru nu poate fi împiedicat să se întâmple? întrebă alarmat Arthur.

— Nu, nu înţelegi. Bombele explodează *pentru* a ucide oameni. Acesta e rostul lor. Am adus vorba despre ele doar pentru că bombele seamănă mult cu muritorii, care sunt gata să explodeze. Explozia unui şrapnel – aşa se va numi unul dintre materialele explozive – seamănă foarte mult cu explozia unei furii care se manifestă. Într-adevăr, dacă oamenii ar putea exploda şi omorî oameni fără frică de represalii, mulţi dintre ei ar face astfel.

APLICAREA LECŢIEI

A pune capăt războiului dinlăuntrul tău înseamnă a pune capăt conflictului dintre toate personalităţile tale. Îţi poţi elibera sinele umbrit de povara energiilor reţinute din trecut, creând condiţii pentru pacea interioară, deoarece frica de a fi rănite este cea care face că vocile tale interioare să nu aibă încredere una în cealaltă.

Dar nu poţi găsi o soluţie pentru aceste tensiuni până când nu vei cunoaşte din ce sunt alcătuite personalităţile tale lăuntrice.

Personalităţile sunt alcătuite întotdeauna din acelaşi lucru – din vechi energii ataşate memoriei. De pildă, să zicem că îţi aminteşti cum ai fost pedepsit pe vremea când erai copil pentru lucruri pe care nu le-ai făcut. Energia resentimentului sau a sentimentului de injustiţie va fi ataşată memoriei şi vei începe să construieşti un fragment de personalitate – copilul plin de resentimente –, care va dăinui până când energia va fi eliberată. Copilul plin de resentimente din interior este doar o porţiune de memorie ce aşteaptă să-şi descarce energia reţinută; până când această descărcare nu va avea loc, energia nu va fi deblocată.

Deoarece amintirile tale se asociază atât unor întâmplări fericite, cât şi unora dureroase, personalităţile lăuntrice apar în forme plăcute şi neplăcute. Este plăcut să-ţi aminteşti cum ai fost răsplătit pentru că ai făcut o treabă bună; este neplăcut să-ţi aminteşti cum ai fost criticat. Dar aceste amintiri opuse nu se anulează una pe cealaltă; ele îşi păstrează integritatea şi se află în conflict cu cele opuse. Este în natura fiecărei judecăţi să spună „Am dreptate”, chiar şi atunci când experienţa următoare o contrazice cu totul. Critică sau pedeapsa nemeritată vor rămâne şi vor repeta acelaşi scenariu la nesfârşit, deşi în următorul compartiment o altă energie îşi va

exprima punctul de vedere în legătură cu o răsplată meritată.

Poţi intra cu uşurinţă în legătură cu aceste energii reţinute. Stai un moment singur cu tine însuţi într-o încăpere liniştită. Respiră uşor. Fără a schimba ritmul respiraţiei, observă doar cursul ei liniştit. Nu merge mai departe până când respiraţia ta nu devine uşoară şi ritmică. Când devine aşa, încearcă să-ţi aminteşti un incident extrem de neplăcut din trecut, unul care implică emoţii negative puternice, precum ruşinea, umilinţa sau vinovăţia. Să spunem că ai fost prins trişând la un examen sau furând. Nu contează dacă incidentul a fost mic sau a fost serios, ci dacă a fost urmat de o emoţie de durată.

Adu-ţi în minte imaginea vie a acelui incident şi încearcă să retrăieşti sentimentele care l-au însoţit. Acum observă-ţi respiraţia – nu mai este atât de uşoară. În funcţie de tipul de emoţie pe care o chemi în amintire, respiraţia ta va deveni inegală sau superficială; s-ar putea chiar să gâfâi sau să-ţi ţii respiraţia. Aceste schimbări arată faptul că respiraţia este o oglindă a procesului de gândire şi, în special, a oricărei emoţii reamintite. Experimentezi trei componente despre care am mai vorbit: amintire, energie şi ataşare. Când toate acestea trei se unesc, obţii începutul unei sub-personalităţi.

Toate sub-personalităţile vor acelaşi lucru: să se exprime prin tine. Copilul care plânge, copilul

singur, adolescentul frustrat, îndrăgostitul plin de speranţe, cel ce munceşte cu ambiţie – toţi vor să prindă viaţă prin tine. Şi aşa şi fac, într-un anumit fel. Nici o personalitate nu îşi găseşte vreodată împlinirea completă de una singură: prin urmare, fiecare trebuie să facă larmă pentru a-şi găsi un loc sub soare – sau în întunericul umbrei.

Conflictul ce apare este cel care face ca viaţa omului să fie atât de ambiguă, atât de plină de lumină şi de întuneric. Magul trăieşte însă doar în lumină. Asemeni unui copil, magul nu-şi reţine energia. Eliberându-şi toate ataşamentele memoriei ce alimentează războiul lăuntric, magul a trecut dincolo de personalitate pentru a locui în conştiinţa pură. Calea ce ne duce de la starea de muritor la starea de mag poate părea misterioasă, dar de fapt este complet naturală. Nu este nevoie decât de acel *echilibru* pe care cursul vieţii este perfect capabil să-l păstreze.

Există multe căi de a elibera vechile energii. Una dintre cele mai puternice este de a recunoaşte pur şi simplu că ele există. În loc să negi faptul că simţi ruşine sau vină, de pildă, priveşte la tine însuţi şi spune-ţi „Mă simt astfel”. Deseori, acest moment de conştientizare de sine este de ajuns, deoarece, în ultimă instanţă, prin tăgăduirea ta, toate energiile sunt prinse ca într-o capcană. Depăşeşte tăgăduirea şi jumătate din bătălie e câştigată. Recunoaşterea este o formă de acceptare de sine. Nu trebuie să spui: „Este în

regulă dacă simt ruşine sau vinovăţie”, pentru că de fapt tu vrei să scapi de aceste energii, nu să le perpetuezi. Dar este bine dacă spui: „Am aceste sentimente. Ele sunt reale.”

Una dintre cele mai eficiente tehnici pentru a depăşi tăgăduirea este, încă o dată, folosirea respiraţiei. Stai jos într-o încăpere liniştită şi relaxează-te. Trage acum aer în piept cum vrei, superficial sau profund, apoi expiră-l firesc. Nu impune nici un ritm sau efort, doar respiră. S-ar putea să-ţi dai seama că oftezi sau gâfâi; este în regulă.

Acum inspiră încă o dată şi lasă din nou aerul să iasă, fără a-l forţa sau a-l reţine. În timp ce continui să respiri astfel, lasă orice emoţie sau imagine care-ţi vine în minte să se ridice la suprafaţă. Acest proces poate fi ajutat dacă îţi concentrezi atenţia asupra inimii sau asupra oricărei alte părţi a trupului unde simţi ceva – unele locuri ale trupului sunt strâns asociate cu emoţiile.

Pe măsură ce continui acest exerciţiu, energiile tale reţinute vor începe să curgă în afară. Simptomele acestei descărcări ar putea include amintiri ceţoase, umbre de sentimente sau chiar exprimări puternice ale emoţiilor, precum plânsul.

(Dacă sentimentele devin prea puternice, opreşte exerciţiul şi odihneşte-te cu ochii închişi timp de cinci minute.) Mulţi oameni au atât de

multă energie depozitată, încât adorm imediat când practică acest fel de respiraţie – este semnul unei profunde oboseli reţinute, care se eliberează în corpul tău.

Dacă nu simţi nici o eliberare de energie sub forma pe care ţi-am descris-o, înseamnă că-ţi foloseşti mintea pentru a o reţine. Mintea poate fi depăşită prin schimbarea uşoară a respiraţiei: încearcă să gâfâi destul de repede. Respiraţia aceasta rapidă, de suprafaţă, ritmică va distrage mintea conştientă şi va lăsa energiile să se scurgă dincolo de ea. Poţi practica acest gen de respiraţie timp de un minut sau două, nu mai mult, pentru că eliberarea energiilor poate deveni lesne prea puternică.

Acest exerciţiu poate fi repetat pentru a da afară vechile energii reţinute, dar este de asemenea foarte folositor pentru a învăţa să te descarci de orice emoţie său sentiment nou pe care vrei să-l scoţi în afară. La fel ca oricare altă trăsătură a ta, umbra vrea să se exprime şi să devină liberă, iar primul pas constă în a găsi o cale naturală, confortabilă de eliberare a energiilor negative şi de a nu le ţine depozitate în cavernele ascunse ale minţii.

LECŢIA 11

Magul este profesorul de alchimie.
Alchimia este transformare.

Prin alchimie începi aventura căutării perfecţiunii.

Tu eşti lumea. Atunci când te transformi pe tine însuţi, lumea în care trăieşti va fi şi ea transformată.

Scopurile aventurii căutării – eroism, speranţă, har şi iubire – sunt moştenirea eternităţii.

Pentru a chema ajutorul magului, trebuie să fii puternic în adevăr, nu încăpăţinat în judecăţi.

După ce băiatul Arthur a lăsat în urmă pădurile lui Merlin, a locuit la Sir Hector şi la fiul său, Kay. I s-a dat slujba de scutier, însă doar cu numele. Arthur nu avea familie sau avere. Nu avea bani să-şi cumpere haine şi nimeni nu credea că provine dintr-o familie nobilă. Ascunşi de privirea lui Sir Ector, băieţii de la grajduri aruncau cu noroi în Arthur, iar slujnicele şuşoteau despre el că are cunoştinţe de magie neagră.

Drept urmare, Arthur petrecea mult timp singur. Într-o zi, stătea la marginea unei păduri de stejari, fixând cu privirea o cană veche de plumb. Se întâmpla ca pe acolo să treacă şi Kay.

— Ai furat cana? întrebă Kay bănuitor.

— Nu, răspunse Arthur, scuturând din cap. Am împrumutat-o.

— Pentru ce?

— Alchimie.

Kay făcu ochii mari. Auzise şi el că magii

aveau puterea de a transforma metalele inferioare în aur.

— Ai învăţat alchimie? întrebă el.

Arthur încuviinţă.

— Dacă poţi schimba plumbul în aur, spuse incitat Kay, atunci familia mea va fi cea mai bogată din Anglia. Arată-mi!

Arthur dădu din cap şi îi făcu semn lui Kay să se aşeze lângă el pe iarbă. Fără a mai scoate vreo vorbă, începu să privească fix cana. După o vreme, Kay observă că ochii lui Arthur erau închişi. Aşteptă nerăbdător, dar când Arthur îşi deschise ochii 15 minute mai târziu, cana era neschimbată.

— Cred că eşti un şarlatan, spuse Kay furios. Cana e tot din plumb.

Arthur îl privi netulburat.

— Bineînţeles că este. Ea îmi slujeşte doar ca obiect de reamintire. Pe mine încerc să mă transform în aur.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Alchimia este arta transformării. După cum ne învaţă magii, secretele alchimiei există pentru a transforma starea de suferinţă şi ignoranţă a muritorilor într-una de iluminare şi fericire. Merlin spunea:

— Alchimia este un proces ce se desfăşoară permanent. Indiferent Ia ce nivel al vieţii te afli, nu poţi opri transformările să apară. Pe mine mă interesează transformarea *ta*. Comparată cu aceasta, transformarea metalelor inferioare în aur

este trivială. Alchimia este o aventură a căutării, iar aventura căutării urmăreşte întotdeauna acelaşi lucru – perfecţiunea. Aşa cum aurul este metalul cel mai apropiat de perfecţiune, deoarece nu poate fi corupt, perfecţiunea fiinţei umane înseamnă eliberarea de suferinţă, de durere, de îndoială şi de frică.

— Dar dacă fiinţele umane nu pot fi perfecţionate? Dacă în realitate suntem slabi şi imperfecţi, aşa cum arătăm? a întrebat Arthur.

— Secretul nu stă în *felul* cum arătăm, a răspuns Merlin, ci în *profunzimea* cu care suntem dispuşi să privim.

Aventurile căutării sunt călătorii personale, iar fiecare pas pe care îl faci, îl faci de unul singur. Dar Merlin avea multe să-i spună lui Arthur înainte ca el să-şi înceapă aventura căutării: „Ţi-am spus de multe ori că acest bulgăre de carne şi oase nu este trupul tău şi că această personalitate limitată pe care o experimentezi nu eşti tu însuţi. Trupul tău este de fapt infinit şi una cu universul. Spiritul tău cuprinde toate spiritele şi nu are limite în timp şi spaţiu. Lucrarea alchimică va face ca aceste adevăruri să se dezvăluie în faţa ta.”

Când Merlin rostea aceste cuvinte, vremea magilor aproape apusese, făcând loc unei noi epoci, ce urma să fie condusă de raţiune. Raţiunea susţine că alchimia este imposibilă şi pe măsură ce magii s-au retras în crepusculul legendei, oamenii au început să accepte faptul că în

realitate sunt limitaţi şi sortiţi să trăiască ca alcătuiri de carne şi sânge în valea strimtă a spaţiului şi timpului.

Deoarece luăm ca de la sine înţeles faptul că lucrurile solide sunt reale, atribuim realitate materiei solide din care suntem făcuţi. Norii, copacii, florile, animalele şi trupul tău, toate sunt făcute din aceiaşi atomi de hidrogen, azot, oxigen şi carbon, dar aceşti atomi sunt într-o permanentă modificare şi schimbare – mai puţin de un procent din atomii prezenţi în corpul tău anul trecut există încă şi astăzi. Discutând chiar şi în termeni materialişti, nu prea are sens să spui că tu eşti materie solidă când este clar că această soliditate este o lume a spaţiului gol şi a unei curgeri continue. Căutarea pe care o reprezintă alchimia începe sub suprafaţa atomilor şi a moleculelor, în spatele aparenţei schimbării.

Chiar dacă era doar un copil, Arthur era nerăbdător să plece în prima lui aventură şi speră din toată inima că Merlin îi va face rost de un cal şi de o hartă. Dar Merlin i-a spus: „Hărţile sunt inutile acolo unde mergi tu, pentru că teritoriul din faţa ta se modifică mereu. Ar fi ca şi cum ai încerca să faci o hartă a apei care curge.”

Odată ce accepţi că tu eşti curgerea vieţii şi nimic mai mult, aventura căutării perfecţiunii devine o aventură dincolo de nemărginire. Lucrurile care sunt perfecte în tine se numesc esenţă, fiinţă şi iubire. Ele nu pot fi mărginite de

timp şi spaţiu. Când traversezi o încăpere, oare iubirea pentru familia ta păşeşte laolaltă cu tine? Când intri într-o baie, oare esenţa ta se udă? Graniţele pot fi trasate pe o hartă, iar aspectul vizibil al fiinţei umane poate fi reprezentat ca oase, muşchi, ţesuturi şi celule. Poate fi făcută o hartă a creierului, reprezentând felurile în care interacţionează continuu cele 10 milioane de neuroni. Totuşi, în ambele cazuri, hărţile nu sunt teritoriul însuşi. Esenţa, fiinţa şi iubirea care fac să existe fiinţa umană au o viaţă a lor, care începe şi se sfârşeşte cu aceeaşi invizibilă conştiinţă.

— Pot să te văd ca pe un nor de energie, i-a spus Merlin lui Arthur. Şi tu mă poţi vedea astfel, dar nici acesta nu eşti tu cel adevărat. Nu e vorba decât tot de materie, doar că la un nivel mai subtil.

— Ce fel de energii? a întrebat băiatul.

— Să le numim lumină şi umbră, care te înconjoară şi se schimbă în funcţie de felul în care gândeşti şi în care simţi. Lumină este diferită atunci când eşti fericit sau trist, inspirat sau obosit, incitat sau plictisit. Unii muritori trec prin această lume ca lumini strălucitoare, alţii, ca umbre cenuşii. Dar indiferent de cât de strălucitoare ar fi lumina, ea nu este la fel de reală precum liniştea din interiorul tău.

— De ce eu nu mă văd pe mine însumi în felul în care mă vezi tu? a întrebat Arthur.

— Pentru că energiile acestea slujesc ca

învelitori. Unele sunt dese, altele transparente şi nu există doi oameni care să fie înveliţi exact la fel. Dar cu toţii arătaţi ca nişte nori umblători. Până când nu-ţi decojeşti sufletul de învelitori, nu îţi vei da seama de miezul etern şi limpede care se găseşte în centrul tău.

APLICAREA LECŢIEI

În vechea ştiinţă a alchimiei, cele patru elemente – pământ, aer, apă şi foc – se combină în mod misterios pentru a ajunge la un produs magic numit viaţă. Este de netăgăduit faptul că eşti alcătuit din pământ, aer şi apă ce au fost luate din alte elemente mai complexe precum hrana. Focul care aprinde aceste substanţe lipsite de viaţă, dându-le viaţă, nu poate fi distilat, pentru că nu este un foc vizibil şi nici o căldură provenită din metabolism. Este focul transformării pur şi simplu. Prin urmare, tu eşti transformarea, cel care transformă şi cel transformat. Eşti propriul tău alchimist, transmutând mereu molecule lipsite de viaţă, inerte în trupul tău viu. Acesta este cel mai creator şi cel mai magic act pe care-l vei săvîrşi vreodată.

Nu există limite pentru minunăţiile acestei alchimii. În orice moment, poţi citi o carte, poţi digera hrană, fabrica proteine şi enzime, depozita informaţii sub forma memoriei, te poţi dezvolta, poţi respira, poţi simţi mediul înconjurător, îţi poţi vindeca o rană, poţi înlocui celulele moarte, poţi respinge atacul viruşilor şi poţi face nenumărate

alte activităţi. Toate aceste transformări trec în mare parte neobservate. Alchimistul este invizibil, acţionează în spatele scenei şi doar puţini dintre noi s-au gândit vreodată să descopere cine este el. Casa lui nu există în timp şi spaţiu, ci în eternitate, dincolo de memorie.

Stai un moment şi imaginează-ţi că îţi poţi vedea viaţa ca pe un papirus ce se desfăşoară pe măsură ce examinezi evenimentele trecute. Începe să desfăşori acest papirus până când vei vedea o scenă familiară, cum ar fi prima zi în slujba ta actuală. Vezi cu claritate scena şi apoi mergi un pic mai înapoi, să spunem, la vremea când erai în facultate, şi continuă să desfăşori papirusul, ajungând la liceu, şcoala generală, grădiniţă. Încearcă să vezi cât mai clar scenele din vremea când erai mic copil, când învăţai să mergi în picioare şi când erai major. Nu contează dacă nu apar imagini vii; dacă ai un sentiment faţă de ceea ce pare că eşti tu însuţi la acele vârste, este de ajuns.

Acum mergi înapoi până la ziua în care te-ai născut – aici va fi vorba doar de pură imaginaţie –, apoi încearcă să te vezi că făt, apoi ca o alcătuire de celule transparente sub forma unei sfere. Priveşte cum sfera se micşorează, până când eşti doar două celule, apoi una. În cele din urmă, treci peste această imagine şi imaginează-te înainte de acest moment, când nu aveai nici o celulă.

Când ai trecut acest prag, observă faptul că

identitatea ta nu a dispărut. Chiar dacă nu ai nici o imagine la care să priveşti şi nici un fel de corp, tu rămâi ceea ce eşti cu adevărat – o conştiinţă văzătoare, care rămâne aceeaşi, chiar dacă decorurile vieţii se schimbă în mod constant. Aceasta este identitatea ta ca şi conştiinţă, un alchimist viu, înţelept, care rămâne neataşat de nimic, în spatele spectacolului permanent al transformării.

Acum, încearcă să-ţi imaginezi această conştiinţă dispărând. Cu alte cuvinte, imaginează-ţi un timp în care nu ai existat. Nu poţi face aşa ceva, pentru că alchimistul nu este limitat de domnia timpului, unde toate evenimentele au un început şi un sfârşit. Tot aşa, încearcă să desfăşori papirusul înainte, în viitor şi să te imaginezi mort şi dispărut de tot. Iarăşi nu vei putea.

Când ajungi la capătul memoriei, al sentimentelor, al emoţiei, al imaginaţiei şi al ideilor, ceea ce va rămâne eşti încă tu însuţi, în formă pură ca impuls al vieţii, mereu curgând prin mirajul creaţiei. Această curgere este transformarea permanentă, alchimia existenţei extinzându-se înlăuntrul şi dincolo de toate lumile.

LECŢIA 12

Înţelepciunea este vie şi prin urmare mereu imprevizibilă. *Ordinea este o altă faţă a haosului, haosul este o altă faţă a ordinii*.

Nesiguranţa pe care o simţi în interiorul tău este uşa înţelepciunii.

Insecuritatea va fi întotdeauna cu cel ce caută – el continuă să se împiedice, dar nu cade niciodată.

Ordinea umană este alcătuită din reguli. Ordinea magului nu are reguli – ea curge odată cu natura vieţii.

Ochii lui Merlin erau deseori atraşi de mici detalii din natură şi în ele putea vedea lecţii. Într-o zi, când el şi Arthur se plimbau prin pădure, au auzit o gaiţă, care se răstea la ei dintr-un copac din apropiere.

— Opreşte-te şi priveşte, spuse Merlin încetişor.

Gaiţa era o pasăre nervoasă şi ciudată. După ce i-a certat pe cei doi intruşi, a zburat pe o altă creangă pentru a-i vedea mai bine, iar după câteva secunde s-a ridicat nemulţumită şi a zburat pe o a treia creangă. Apoi, parcă uitând că erau şi ei acolo, a coborât pe pământ pentru a cerceta un con de pin. Dar peste câteva secunde, a plonjat într-o băltoacă, a izgonit o pitulice şi a început să ciugulească o bucată de coajă de copac putrezită.

— Ce părere ai despre acest mod de viaţă? întrebă Merlin.

— Nu prea bună, răspunse Arthur. Se comportă ca o grămadă de pene fără creier şi nu are nici o idee despre ce o să facă în clipa

următoare.

— Aşa că ea pare a fi mereu o creatură ce trăieşte doar încrezându-se în Dumnezeu, a spus Merlin. Îşi petrece toată ziua urmărind fără grijă propriile-i porniri, fără a se gândi la viitor şi totuşi se descurcă destul de bine, trebuie să recunoşti.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Este în natura vieţii să conţină atât haos, cât şi ordine. Tiparele apar din dezordine şi sunt topite la loc în dezordine. Trupul tău, la anumite niveluri, este complet haotic – vârtejuri de atomi de oxigen intră în sângele tău la fiecare respiraţie, enzime hrănitoare şi proteine umplu fiecare celulă, chiar şi reţeaua de neuroni din creierul tău este ca o furtună electrică ce nu încetează vreodată. Totuşi, acest haos nu este decât o faţetă a ordinii, pentru că nu există nici o îndoială că celulele noastre sunt capodopere ale funcţiei de organizare şi că activitatea creierului nostru are ca rezultat gânduri coerente.

Într-adevăr, haosul şi ordinea sunt atât de apropiate una de cealaltă, încât nu pot fi separate. „Trebuie să fii haos înainte de a putea fi o stea sclipitoare”, a spus Merlin. Iar acest lucru este literalmente adevărat, pentru că naşterea galaxiilor a fost precedată de vârtejurile de gaze ce formau universul la începuturi. Atunci nu exista nici un tipar care să ordoneze gazele, doar o foarte slabă forţă de atracţie. Totuşi, în afară de slabă forţă gravitaţională, s-a produs un lanţ de

evenimente care au condus în cele din urmă la formarea ADN-ului uman, o moleculă atât de complexă, încât alterarea uneia dintre cele 3 milioane de unităţi genetice poate face diferenţa între viaţă şi moarte.

După propriile puteri, orice om se luptă cu ordinea şi dezordinea. Lucrurile au tendinţa să decadă; ceea ce înainte era proaspăt şi copt se va altera; ceea ce era tânăr se dezvoltă, îmbătrâneşte şi moare. „Moartea este o iluzie”, a spus Merlin, „dar lupta pe care o dau muritorii în faţa morţii este foarte reală.

Nici un muritor nu ştie de fapt ce este moartea, totuşi acest eveniment iminent este atât de înfricoşător, încât muritorii luptă împotriva lui din toate puterile, fără a-şi da seama de îngrozitoarea dezordine şi de haosul pe care le stârnesc.”

Magul ştie că viaţa se organizează totdeauna din interior. Aceleaşi forţe slabe ale gravitaţiei care creează din haos stele sclipitoare există la toate nivelurile naturii. E absolut sigur că un trandafir se va dezvolta ca un trandafir, chiar dacă atunci când abia e încolţit nu pare diferit de o violetă. În sămânţa pretenţia la unicitate s-ar putea să rezide într-o ramificaţie măruntă a celor două spirale ale moleculei de ADN. Noi, oamenii, însă suntem foarte preocupaţi să ne dezvoltăm cum trebuie, şi prin urmare cheltuim nenumărate ore de efort şi strădanie pentru a încerca să ne

afirmăm unicitatea.

— Ce contează dacă păsările trăiesc fără să gândească sau dacă un trandafir rămâne trandafir? a întrebat Arthur. Ele nu au minte şi, prin urmare, nu au de ales decât să fie ceea ce sunt.

— Adevărat, voi, muritorii, aveţi liber arbitru, dar aveţi o părere prea bună despre acest lucru, replică Merlin. Eu trăiesc fără a face alegeri şi găsesc că o asemenea viaţă este cu mult mai fericită.

— Fără alegeri? Dar iei hotărâri ca şi mine, protestă Arthur.

Merlin ridică din umeri.

— Te laşi înşelat de aparenţe. Priveşte-ţi mâinile. Nu este nici o îndoială că ele îţi aparţin, totuşi nu tu alegi cum să se dezvolte celulele; habar nu ai ce face că nervii şi muşchii să se mişte; nu îţi creşti în mod conştient unghiile şi nu îţi vindeci o rană când mâinile ţi-s tăiate, nu-i aşa?

— Adevărat, nu trebuie să fac nici unul dintre lucrurile acestea.

— Cu alte cuvinte, acestea nu mai reprezintă pentru tine alegeri, a continuat Merlin. Aceste funcţiuni sunt controlate de o parte involuntară a creierului tău, care are grijă de ele în mod automat. În acelaşi fel, toate lucrurile cărora tu le dedici atâta timp – a gândi, a lua decizii, a simţi, a alege, a judeca – eu le-am încredinţat părţii automate a creierului meu. Ceea ce nu este de

fapt decât un alt fel de a spune că le-am predat lui Dumnezeu.

— Atunci la ce îţi foloseşte mintea conştientă? a întrebat Arthur.

LECŢIA 13

Realitatea pe care o experimentezi este o imagine în oglindă a aşteptărilor tale.

Dacă în fiecare zi proiectezi aceleaşi imagini, realitatea ta va fi aceeaşi în fiecare zi.

Când atenţia este desăvârşită, creează ordine şi claritate din haos şi confuzie.

După ce a devenit rege, Arthur a împărtăşit experienţele pe care le-a trăit în peştera de cleştar unei singure persoane, soţiei sale, Guinevere. Acest lucru s-a petrecut cu ani buni înainte ca Merlin să reapară, iar Guinevere s-a gândit la el cam cum se gândea la unicorni sau la alte animale mitice:

— Dacă este la fel de sălbatic precum întunecatul munte Welsh, unde se spune că s-a născut, ar trebui să mă tem de întâlnirea cu el, i-a spus odată lui Arthur.

— Nu este aşa, îi răspunse Arthur. Nu se aseamănă cu nimic din ceea ce te-ai aştepta sau ai anticipa să vezi.

— Domnul meu, am întâlnit magi la curtea Franţei sau din cei ce poartă acest nume, spuse Guinevere. Nu sunt ei oare doar nişte bătrâni cu

bărbi lungi, albe care se poartă foarte înţelept şi-şi scutură capetele ca şi cum ar vedea lucruri pe care noi nu le putem vedea şi care pretind că au puteri cărora nimeni nu le-a fost martor vreodată?

Arthur zâmbi.

— Mi-au ieşit în drum astfel de magi, dar Merlin nu este că ei. I-am spus odată: „Suntem noi vreun pic diferiţi? Pentru mine, noi suntem doar doi oameni ce stau lângă un pârâu, sub un copac, pentru a prinde peşte ca să-l mâncăm la cină”. M-a privit şi a dat din cap. „K adevărat că suntem doar doi oameni ce stau aici, precum spui, dar pentru tine acest loc reprezintă întreaga ta realitate, pe când pentru mine pârâul, copacul şi tot ce ne înconjoară reprezintă cea mai mică fărâmă din cel mai apropiat orizont al conştiinţei mele.”

Guinevere îl întrebă:

— Dacă Merlin trăieşte cu adevărat într-o lume aparte de a noastră, ţi-a spus vreodată cum să ajungi la ea?

— Da, spuse Arthur. A insistat că versiunea mea asupra realităţii – copacul, pârâul, pădurea – era cu totul o iluzie, o halucinaţie doar a mea, pe care mintea mă sileşte să o accept, pe când lumea lui era deschisă oricui, fiind o lume cu totul de lumină.

Guinevere era încurcată.

— Dar şi eu, şi tu vedem camera în care suntem la fel ca oricare altul pe care-l cunoaştem.

Nu cred că este doar o iluzie.

— Atunci lasă-mă să-ţi arăt ceva, spuse Arthur.

Îi ceru reginei să părăsească încăperea şi să promită să nu se reîntoarcă până când nu va bate de miezul nopţii. Guinevere făcu precum i se spuse, iar când se reîntoarse, descoperi că încăperea era complet întunecată, toate lumânările stinse, iar draperiile de mătase trase.

— Nu te teme, spuse o voce. Sunt aici.

— Domnul meu, ce vrei să fac? întrebă Guinevere.

Arthur răspunse:

— Vreau să aflu cât de bine cunoşti tu această încăpere. Vino spre mine şi descrie-mi ce obiecte sunt în jurul tău, dar nu atinge nimic.

Soţia lui se gândi că este pusă la o încercare ciudată, dar făcu aşa cum i se ceru.

— Acesta este patul nostru, iar acolo este cufărul din lemn de stejar pe care l-am adus de peste mare. Candelabrul înalt din fier forjat, adus din Spania este acolo în colţ, iar cele două tapiserii atârnă de o parte şi de cealaltă.

Păşind prudent pentru a nu da peste lucruri, Guinevere a fost în stare să descrie fiecare detaliu al încăperii, care într-adevăr fusese aranjată până la ultima pernă de către ea.

— Acum priveşte, spuse Arthur.

Aprinse o făclie, apoi o a doua şi o a treia. Uitându-se în jur, Guinevere fu uluită să descopere

că încăperea era în întregime goală.

— Nu înţeleg, spuse ea încet.

— Tot ceea ce ai descris erau aşteptările tale în ce priveşte conţinutul acestei încăperi, şi nu ceea ce este în realitate. Dar aşteptările sunt puternice. Chiar şi fără lumină, tu ai văzut ceea ce ai anticipat că există şi ai reacţionat potrivit cu ceea ce credeai. Oare încăperea nu ţi s-a părut la fel? Nu ai umblat cu atenţie prin locurile în care ţi-era frică să nu doborî lucrurile?

Guinevere dădu aprobator din cap.

— Chiar şi la lumina zilei, spuse Arthur, păşim în funcţie de ceea ce ne aşteptăm să vedem, să auzim şi să atingem. Orice experienţă se bazează pe continuitatea pe care o hrănim, amintindu-ne totul aşa cum era în ziua de dinainte, în ora de dinainte, în clipa de dinainte. Merlin mi-a spus că dacă aş putea vedea totul fără a avea aşteptări, nimic din ceea ce iau acum că de la sine înţeles nu ar mai fi real.

Lumea pe care o vede magul este lumea reală după ce ea a fost invadată de lumină. A noastră e o lume a umbrelor în care bâjbâim prin întuneric.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Magul s-a eliberat complet pe sine de ceea ce e cunoscut. Pentru el, singură libertate rezidă în necunoscut, deoarece tot ceea ce e cunoscut este trecut şi mort. „Ştii de ce tot spun eu că lumea ta este o închisoare?”, a întrebat Merlin. „Pentru că tot ce poate concepe mintea este mărginit.

Imediat ce alături cuvinte unei experienţe, sau o închizi în gânduri, sau spui «Eu ştiu», ceva minunat şi invizibil a trecut pe lângă tine. Marginile sunt precum cuştile; realitatea este ca o pasăre delicată ce tremură în mâna ta. Dacă o ţii prea mult, ea va muri.”

Dacă este adevărat că necunoscutul este biletul tău către libertate, este de asemenea adevărat că ego-ul tău se simte mai confortabil în ceea ce este mărginit. Minţile noastre generează aceleaşi imagini zi de zi. Aceste imagini sunt o oglindă a ceea ce eşti, şi totuşi ego-ul le consideră reale. „Nu este evident că un copac este un copac, un zid este un zid, un munte este un munte?”, întreabă ego-ul. Dar acestea sunt reale doar într-o singură stare de conştiinţă – în starea de veghe. În vis, s-ar putea să stai într-un câmp şi să priveşti norii trecând pe deasupra munţilor. După ce te vei trezi, îţi vei da seama că muntele, norii şi câmpul erau doar legături întâmplătoare între celulele creierului, care au dat naştere unor imagini trecătoare. Nu există nici o dovadă pentru faptul că a fi treaz este altceva. „Realul” muntelui, al câmpului şi al norilor nu are o realitate ce poate fi dovedită, în afara imaginilor care se leagă în creierul tău.

Arthur a fost şocat atunci când Merlin a spus că lumea vizibilă este o iluzie.

— Dar pot atinge lucrurile din jurul meu şi le pot simţi duritatea. Dacă îmi ciocnesc capul de o

stâncă, mă aleg cu o vânătaie, a protestat el.

— Imaginile nu sunt doar vizibile, i-a reamintit Merlin. Lucrurile le poţi atinge şi în vis şi le poţi simţi cu toată gama de senzaţii.

— Atunci de ce eu disting între starea de veghe şi vis? De ce o numim pe una realitate şi pe cealaltă iluzie?

— Din obişnuinţă. Dacă muritorii primesc învăţătura aceasta de la mag, ei vor învăţa să facă şi în stare de veghe tot ceea ce fac în vis. Atunci, marginile vor începe să se topească, iar realitatea te va conduce afară din închisoarea umbrei.

Cu toţii experimentăm noul şi necunoscutul, dar puţini dintre noi văd în necunoscut forţa care ne cheamă. Necunoscutul conţine indicii către o altă realitate. Ce sunt aceste indicii? Ele se schimbă în fiecare clipă, dar dacă priveşti cu atenţie la orice imagine pe care ţi-o prezintă lumea, sinele tău va începe să le vadă din ce în ce mai clar. Aparentul hazard al întâmplărilor va începe să capete formă şi înţeles atunci când o parte din tine va spune: „Sunt aici. Poţi să mă găseşti?” Întâlniri întâmplătoare, coincidenţe neaşteptate, premoniţii care se adeveresc, împlinirea neaşteptată a dorinţelor, secvenţe neprevăzute de bucurie, un sentiment al unei cunoaşteri profunde, mijirea încrederii – toate acestea sunt forme pe care realitatea le poate lua pentru a ne convinge să ieşim din închisoarea pe care singuri ne-am construit-o. Nu e neapărat

nevoie să ascultăm această şoaptă care ne cheamă. Alegerea este în întregime personală. În tainiţa inimii tale trebuie să te hotărăşti între ceea ce este cunoscut, învechit, dar familiar şi ceea ce este necunoscut, dar proaspăt, un câmp de infinite posibilităţi.

APLICAREA LECŢIEI

A aplica această lecţie înseamnă a trece dincolo de frontiera cunoscutului. Dacă poţi uita totul şi să nu anticipezi nimic, în mod automat te vei descoperi străpungând graniţele care te ţin departe de percepţia unei realităţi mai înalte. Această realitate mai înaltă este prinsă în mrejele realităţii familiare pe care o vezi şi în care te mişti zi de zi. Nu există o distanţă care să le separe pe cele două. Totuşi, ele ar putea fi la fel de bine la milioane de kilometri depărtare.

Laolaltă cu obiceiurile şi inerţia, frica are mult de-a face cu a menţine realitatea aşa cum a fost dintotdeauna. Încearcă o versiune a testului prin care a trecut Guinevere. Stai o noapte în mijlocul unei camere familiare, pe întuneric. Păşeşte prin ea, apropie-te cât poţi de obiectele din cameră, fără a te ciocni de ele. Vei observa că este foarte greu să păşeşti fie şi prin cea mai familiară cameră fără să ai un sentiment de nelinişte. Cei mai mulţi dintre noi vor simţi o frică profundă din cauza nesiguranţei pe care o implică faptul de a nu vedea; inima îţi bate mai tare la gândul că vei cădea sau vei lovi lucrurile.

Însă ce vei dovedi în realitate, în afară de faptul că ceea ce este cunoscut nu te poate proteja de teamă? Deşi cunoşti camera foarte bine, neliniştea tot apare şi este aceeaşi cu cea care se manifestă la lumina zilei, doar că în acest caz frica este îngropată mult mai adânc. Atunci, nu numai de întuneric ne temem, ci şi de altceva: de un accident, de o dereglare a rutinei, de o pierdere bruscă a siguranţei. Nu contează cât de confortabil crezi că te simţi în lumea lucrurilor cunoscute, dezastrele posibile nu sunt niciodată prea departe de subconştientul tău.

Poţi încerca gustul necunoscutului printr-un alt experiment simplu. Leagă-te la ochi şi aşează-te pe un scaun în bucătărie. Cere-i unui prieten să pună trei feluri de mâncare în faţa ta, fără să-ţi spună ce este fiecare. Gustă-le, punându-le prieten să-ţi ducă lingura sau îmbucătura la gură. Vei recunoaşte repede felul de mâncare, dar trebuie să observi că în acel scurt moment de nesiguranţă de dinainte de a apărea recunoaşterea vei gusta ceva nou – o calitate, o nuanţă de savoare, o aromă neaşteptată, despre care uitaseşi că există în acea mâncare.

Aceasta este puterea nesiguranţei. Atâta timp cât eşti sigur în ceea ce priveşte lucrurile, trăieşti înăuntrul graniţelor. Totuşi, lucrurile pe care crezi că eşti sigur au de fapt noi calităţi pe care să le descoperi. „Dumnezeu a făcut lumea”, a spus Merlin. „Aşa că trebuie să fie destul de interesantă

dacă îi menţine atenţia. Când vezi că lucrurile sunt din ce în ce mai obositoare, mai învechite, poate că tu eşti cel ce ţi-ai pierdut capacitatea de a fi interesat”. Ego-ului îi este greu să accepte deschiderea căii nesiguranţei. Totuşi, este singurul drum spre lumea magului.

LECŢIA 14

Magii nu sunt mâhniţi de pierderi, deoarece singurul lucru pe care îl pot pierde este irealul.

Când pierzi totul, realul tot rămâne.

În molozul devastării şi dezastrului sunt îngropate comori ascunse.

Când priveşti în cenuşă, priveşte bine.

Ca toţi copiii, Arthur a descoperit în cele din urmă moartea. Când avea 4 sau 5 ani, Merlin l-a descoperit stând ghemuit în pădure şi privind la o grămadă de pene cenuşii, rămăşiţele a ceea ce fusese cândva o vrabie.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă băiatul.

— Depinde, răspunse Merlin.

— De ce?

— De cum o priveşti. Cei mai mulţi muritori numesc asta o pasăre moartă. Prin „moartă” ei înţeleg că viaţa i-a fost curmată. Muritorii mai înţelepţi însă privesc mai profund. Ei înţeleg că moartea este doar o realcătuire. Materia din care a fost făcută această pasăre s-a reîntors în

pământ, să se amestece cu elementele care i-au dat naştere.

Băiatul se gândi un moment.

— De ce mi se face frică văzând asta?

— E amintirea. Fie că ştii, fie că nu, ţi-ai format unele idei despre moarte încă de când erai sugar şi pe măsură ce ele se desfăşoară, îţi aminteşti de frica şi durerea legate de aceste amintiri.

Băiatul era prea mic pentru a înţelege tot ce-i spusese Merlin. Şi aşa cum fac toţi copiii, nu a mai pus întrebarea cea cu adevărat profundă. A fost satisfăcut cu explicaţiile lui Merlin vreme de mai mulţi ani, până când şi-a dat seama că şi lui i s-ar putea întâmpla să moară, nu doar animalelor.

— Cred, spuse Arthur când a împlinit 12 ani, că frica mea de moarte va creşte din ce în ce mai mult.

Merlin dădu din cap.

— Pe măsură ce experimentezi lumea, amintirile ţi se vor reîntoarce din ce în ce mai puternice. Dar mai este ceva. Muritorilor le e frică de moarte deoarece le e frică să nu piardă ceea ce posedă. Dacă vezi un animal mort nu poţi spune ce parte din el a murit. După ce-şi dă ultima suflare, corpul cântăreşte la fel; celulele sunt la fel. Doar respiraţia lipseşte şi ceea ce se află dincolo de respiraţie.

Dar muritorii au în ei case şi lucruri. Au familii şi experienţe fericite. Pierderea lor le

provoacă groază. Dar am să-ţi spun un secret. Nimic nu moare în momentul morţii. Moartea este un început, nu un sfârşit. Când muritorilor le e frică de ea, nu vor decât să îşi ţină strâns amintirile. Nimeni nu ştie ce este moartea cu adevărat. Adoptă punctul de vedere al magului şi spune bun-venit tuturor pierderilor, chiar pierderii absolute, care este moartea.

— O să încerc, zise cu suspiciune Arthur, dar ai dreptate. Există o mulţime de lucruri pe care nu vreau să le pierd.

— Doar nu le mai ţine atât de strâns şi apoi aminteşte-ţi: tot ceea ce ţii este deja mort, deoarece este în trecut. Dacă mori în fiecare clipă vei descoperi poarta către o viaţă fără sfârşit.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Într-o lume a schimbărilor, trebuie să existe câştiguri şi pierderi. Ego-ul judecă câştigurile ca fiind bune şi pierderile ca fiind rele. Dar natura nu face astfel de distincţii. Atâta vreme cât există creaţie, trebuie să existe şi distrugere. „Vouă, muritorilor, v-ar plăcea să fie abolită moartea”, a spus Merlin, „fără să vă gândiţi cum s-ar umple lumea de oameni, animale şi plante. Pădurea s-ar sufoca sub forţa propriei sale vieţi, marea ar suferi grozav cu toate fiinţele ce s-ar lupta pentru spaţiu şi aer, iar frumuseţea delicată a echilibrului din natură n-ar mai exista.

Ciclul naşterii şi al morţii ajunge o chestiune de frică şi luptă doar atunci când devine o

chestiune personală. După o bătălie de o viaţă întreagă pentru a împiedica pierderile, ego-ul vede în moarte o ultimă înfrângere. Pentru mulţi oameni, frica de moarte este copleşitoare şi nu-i pot face faţă; este un subiect împins în subconştient şi negat în fiecare zi. Negaţia este însă a intelectului, moartea devenind un subiect metafizic, care poate fi cântărit de la o distanţă emoţională sigură.

Magul spune că moartea nu poate fi cunoscută dintr-un alt motiv – deoarece experienţa normală, şi odată cu ea felul nostru normal de a cunoaşte încetează în momentul morţii. Experienţa normală este orientată către ceea ce vedem, ascultăm, atingem, mirosim şi gustăm. Acestora li se adaugă gândirea şi emoţia. A muri înseamnă a te despărţi de simţuri, a lăsa în urmă lumea materială şi a trece spre un nou tip de percepţie.

— Să ştii, a spus Merlin, că eu sunt deja mort.

— Nu pare posibil, se împotrivi Arthur. Pentru mine, a fi în viaţă înseamnă a mânca, a bea, a dormi şi a avea experienţe. Nu faci tu aceste lucruri tot timpul, exact ca şi mine?

Merlin scutură din cap.

— De ce nu poţi să gândeşti că viaţa şi moartea ar putea coexista? în acelaşi timp în care fac toate aceste lucruri pe care le-ai menţionat eu sunt de asemenea într-o stare de cunoaştere, conştient de mine ca fiind eu însumi, ca nefiind

născut şi neîncetând să exist. Moartea face posibilă descoperirea acestei stări. Dacă eşti îndeajuns de favorizat de soartă să faci devreme această descoperire, înainte de a-ţi abandona trupul, cu atât mai bine.

— Eşti foarte norocos că nu trebuie să-ţi mai fie frică vreodată de moarte, a remarcat Arthur.

— Adevărat, dar eu am luat o hotărâre de care voi, muritorii, vă feriţi. Am hotărât să urmăresc moartea şi s-o prind în braţe ca pe o iubită. Pe când voi fugiţi totdeauna de ea, ca şi cum ar fi un demon. Moartea este foarte sensibilă, iar dacă o

Demonizaţi, ea se va ţine deoparte şi-şi va păstra secretele pentru ea însăşi. Cu adevărat, toată frica voastră de moarte este o proiecţie a ignoranţei. Pur şi simplu vă e frică de lucrurile despre care nu ştiţi nimic.

APLICAREA LECŢIEI

Moartea este un eveniment ultim, dar înainte ca ea să se întâmple, există multe pierderi minore de-a lungul drumului. Dacă te opreşti o clipă să te gândeşti la acest lucru, îţi vei putea da seama cu uşurinţă de modelul câştig – pierdere care funcţionează în viaţa ta. Atunci când se produc, pierderile par dureroase, iar ego-ul reacţionează inevitabil la pierdere, dorind să păstreze lucrurile. Însă trecerea de la copilărie la adolescenţă reprezintă o pierdere dintr-o anumită perspectivă şi un câştig dintr-o altă; a te căsători reprezintă

pierderea vieţii de unul singur şi câştigarea unui partener. A câştiga şi a pierde sunt două faţete ale aceluiaşi lucru. Singurul lucru în viaţă care aduce un câştig absolut este câştigarea conştientizării – obiectul aventurii căutării.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin gând faptul că nu poţi pierde nimic pentru că n-ai avut niciodată nimic? a întrebat Merlin. Singurul lucru pe care l-ai avut vreodată cu adevărat eşti tu însuţi. Sinele acesta al tău ar putea petrece un timp într-o casă sau îndeplinind o slujbă, ar putea petrece un timp în prezenţa anumitor lucruri sau a unei anumite sume de bani, dar în timp toate acestea se vor schimba. Apoi, tot ceea ce ai este o amintire, o imagine, o idee. Acestea nu sunt reale; ele sunt doar plăsmuiri ale minţii. Gândurile sunt ca nişte oaspeţi; ele vin şi pleacă în timp ce tu eşti mereu acolo. Priveşte obiectele şi proprietăţile în acelaşi fel. Ele vin şi pleacă. Ceea ce rămâne eşti tu însuţi.

Viaţa e plină de împotrivire, mai mică sau mai mare. Ego-ul şi-a luat sarcina de a-ţi apăra viaţa. El te apără de pierderi şi dezastre şi respinge ideea morţii pe cât poate. Dar magul spune bun-venit oricărei adversităţi, oricărei pierderi, având următoarele motive, pe care şi tu le poţi aplica în viaţa ta: orice în creaţie este făcut din energie. După ce este creată, orice formă dată de energie trebuie să se menţină pe sine un anumit timp. După o perioadă de stabilitate, forţa vieţii vrea să

aducă ceva nou în scenă. Pentru a face aceasta, modelele vechi, depăşite trebuie să fie dizolvate.

Această disoluţie are loc în numele vieţii, pentru că nu există nimic decât viaţă în jurul nostru. Însă ego-ul se ataşează de anumite forme de energie, pe care nu mai vrea să le vadă dizolvându-se. O sumă de bani, o casă, o relaţie, o formă de guvernământ – în felul lor, toate acestea sunt forme de energie pe care încercăm să le protejăm de trecerea timpului. Oamenii se luptă cu moartea, cum se spune, ceea ce înseamnă că ei vor apăra ceva până când disoluţia rămâne singura alternativă.

În realitate, astfel de bătălii nu sunt necesare. Nu te poţi lupta pentru a face un trandafir să înflorească. Nu te poţi lupta pentru a face ca un embrion să se transforme într-un copil

— Acest lucru se întâmplă pur şi simplu, urmând propriile ritmuri. Ego-ul acceptă cu uşurinţă acest fapt în ceea ce priveşte trandafirii şi copiii, dar nu în ceea ce priveşte banii, casele, relaţiile şi alte lucruri de care este ataşat. Dar magul vede că aceeaşi lege universală guvernează totul în viaţă. Totuşi, nu ego-ul s-a zbătut să te aducă pe lume.

Bătălia ego-ului este o formă de opoziţie faţă de viaţă, deoarece el caută să impună *viaţa artificială*.

— Natura răpeşte lucrurile la timpul potrivit, având bune motive, a spus Merlin. Dacă vrei flori

când nu e vremea lor poţi broda flori, care vor dura pentru totdeauna, dar cine ar putea pretinde că ele ar fi în realitate vii?

Tot aşa, ori de câte ori simţi nevoia de a controla şi de a lupta, de a ţine lângă tine oameni, bani sau lucruri de care te simţi ataşat, atunci când acestea se îndepărtează tu te opui forţei universale, care menţine totul în echilibru.

— Va trebui să dobândeşti încredere înainte de a putea să predai controlul. Condiţionările voastre vă duc la neîncredere deoarece voi, muritorii, doriţi cu atâta disperare să credeţi că sunteţi imuni la ciclul naturii, a spus Merlin, oarecum amuzat. Chiar dacă trupurile voastre se nasc, cresc şi mor, voi aveţi ideea absurdă de a lăsa în urmă clădiri nemuritoare, statui, reputaţii şi cufere pline de bogăţii. Faceţi cum vă place, dar dacă vreţi să scăpaţi de durere şi moarte, scăpaţi mai întâi de iluzia că sunteţi dincolo de natură.

Când începeţi să vedeţi seminţele oportunităţii în cenuşa dezastrului, atunci încrederea începe să crească. Această încredere vine pas cu pas. Mai întâi, începe prin a vedea că judecăţile ego-ului în ceea ce priveşte pierderea sunt false. „Durerea nu este adevărul”, a spus Merlin. „Prin ea trebuie să treacă muritorii pentru a găsi adevărul”. în al doilea rând, priveşte pentru a vedea cealaltă faţetă a dezastrului sau a pierderii, acea sământă minusculă a noului, care vrea să se nască. „Când priveşti în cenuşă”,

sfătuieşte Merlin, „priveşte bine”. În al treilea rând, înlocuieşte vinovăţia şi lamentarea cu calm şi cu cunoaşterea sigură că eşti protejat în planul naturii – orice pierdere este vremelnică şi ireală. Ţi-e sortit să pierzi ceva nu pentru că natură este crudă şi indiferentă, ci pentru că orice pas pe care-l faci spre real este preţios. În această lumină, vei începe să vezi că pierderea şi câştigul reprezintă doar o mască. În spatele ei, este lumina stabilă a eternului, care luminează totul, scoţând unitatea din haos.

LECŢIA 15

În măsura în care cunoşti iubirea, devii iubire.

Iubirea este mai mult decât emoţie. *Ea este o forţă a naturii şi prin urmare trebuie să conţină adevăr*.

Atunci când rosteşti cuvântul iubire, s-ar putea să poţi prinde în el sentimentul, dar esenţa lui nu poate fi rostită.

Cea mai pură iubire sălăşluieşte acolo unde te aştepţi mai puţin – în neataşare.

Cel mai pur cavaler care l-a slujit pe Arthur a fost Galahad, cu toate că şi el, ca şi regele, era un copil din flori. Faptul că era fiul natural al lui Lancelot nu era considerat un stigmat, şi totuşi, când a venit ziua ca el să devină campionul unei doamne de la curte, Arthur a scuturat din cap şi s-

a încruntat.

— Tu nu trebuie să fii campionul nici unei doamne nobile, declară Arthur.

Galahad se înroşi şi, bâlbâindu-se, spuse:

— Dar stăpâne, orice cavaler trebuie să slujească o doamnă din puritatea iubirii sale!

— Ce ştii tu despre iubire? întrebă Arthur, iar tonul său fu atât de direct, încât Galahad se îmbujoră şi mai mult. Dacă eşti nerăbdător să fii campionul unei doamne, îţi voi da să alegi din trei.

Regele trimise după Margaret, o slujitoare bătrână, cu părul alb şi cu negi pe nas.

— Vrei să o slujeşti pe ea cu iubire, cinstite cavaler? întrebă Arthur.

Galahad era încurcat.

— Nu înţeleg, stăpâne, a murmurat el.

Arthur îi aruncă o privire tăioasă şi îi făcu semn bătrânei să plece.

— Aduceţi alta, porunci.

O fetiţă nou-născută fu adusă înăuntru.

— Dacă pe Margaret ai găsit-o prea bătrână şi urâtă pentru a o sluji, ce zici de această doamnă? Este născută dintr-o familie nobilă şi trebuie să recunoşti că e frumoasă.

Era, fără îndoială, o copilă frumoasă, dar Galahad era încă şi mai confuz.

— Iubirea aceasta de care vorbeşti este un stăpân dur, spuse Arthur.

Trimise a treia oară după o altă doamnă, iar Arabelle, o încântătoare fată de 12 ani, intră în

sală. Galahad o privi şi încercă să-şi controleze furia.

— Stăpâne, este doar o tânără fecioară şi îmi este şi soră vitregă, spuse el.

— Mi-ai cerut o doamnă să o slujeşti, spuse Arthur, şi am fost destul de generos să-ţi prezint trei. Acum trebuie să decizi.

Galahad privea buimăcit.

— De ce vrei, stăpâne, să mă necăjeşti astăzi?

Arthur ridică o mână şi într-o clipă marea sală se goli, lăsându-i singuri pe cei doi.

— Nu te necăjesc, spuse el. Încerc să-ţi arăt ceva ce m-a învăţat maestrul meu, Merlin.

Galahad văzu cum expresia feţei lui Arthur se îmblânzeşte.

— Cavalerii mei slujesc doamnele din iubire, spun ei, continuă Arthur, şi în ciuda legămintelor lor de a iubi cast, deseori încep să simtă pasiune pentru cele pe care le slujesc, nu-i aşa?

Galahad încuviinţă.

— Şi cu cât se ataşează mai pasionat de doamne, cu atât îşi arată mai mult zelul faţă de ele, nu-i aşa? întrebă Arthur.

Tânărul cavaler încuviinţă iarăşi.

— Merlin m-a învăţat o altă cale de a iubi, spuse Arthur. Gândeşte-te la bătrâna, la copil şi la tânăra fată care ţi-e soră. Toate trei sunt manifestări ale feminităţii, iar când acele forme se schimbă, ceea ce numeşti tu iubire se schimbă şi ea odată cu ele. Când spui că eşti îndrăgostit, spui

de fapt că imaginea pe care o porţi în tine şi-a găsit împlinirea.

Aşa începi să te ataşezi, prin ataşarea de o imagine. Tu poate că pretinzi că iubeşti o femeie, dar dacă ea te trădează cu un alt bărbat, dragostea ţi se va transforma în ură. De ce? Pentru că imaginea ta interioară a fost pângărita; întrucât a fost vorba de imaginea pe care ai iubit-o multă vreme, trădarea ei te înfurie.

— Ce poate fi făcut în această privinţă? întrebă Galahad.

— Priveşte dincolo de emoţii, care sunt mereu schimbătoare, şi întreabă-te ce stă în spatele imaginii. Imaginile sunt fantezii, fanteziile există pentru a ne proteja de un lucru pe care nu vrem să-l înfruntăm. În cazul acesta, este vorba de un gol. Lipsindu-ţi iubirea pentru tine însuţi, îţi formezi o imagine pentru a acoperi vidul. De aceea a fi înşelat sau trădat în iubire cauzează atâta durere, pentru că rana deschisă din tine se arată vederii.

— Iubirea este considerată atât de frumoasă şi entuziastă, murmură Galahad, iar tu o faci să arate atât de oribil.

Arthur zâmbi.

— Ceea ce de obicei trece ca fiind iubire poate avea consecinţe oribile, dar nu acesta este sfârşitul poveştii. Există un secret al iubirii. Merlin mi l-a spus acum mulţi ani şi ţi-l voi împărtăşi şi ţie: când vei putea iubi la fel o femeie bătrână, un

copil şi o tânără fată, vei putea iubi dincolo de simpla formă. Atunci, esenţa iubirii, care este o forţă universală, se va deschide înlăuntrul tău. Nu vei mai fi ataşat de ceva, ceea ce reprezintă o somaţie tăcută căreia iubirea trebuie să i se supună.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Când magul vorbeşte despre iubire, el se referă la ceva ce aproape că este opusul a ceea ce noi numim iubire. Pentru noi, iubirea este un sentiment foarte personal; pentru mag, este o forţă universală. Pentru noi, dragostea este o stare care în cele din urmă dispare; un mag nu se îndrăgosteşte, deoarece el se găseşte permanent în curgerea iubirii însăşi. Dar cea mai mare diferenţă vizează ataşamentul. Ataşamentul apare

Ori de câte ori spui: „Te iubesc pentru că îmi aparţii”. Această formă de iubire este în realitate o prelungire a ego-ului, care totdeauna gândeşte în termeni de „eu”, „mie”, „al meu”.

— Voi, muritorii, vorbiţi de iubire atunci când vă simţiţi complet ataşaţi de o altă persoană, a spus Merlin. Fantasma voastră este fie de a poseda complet pe cineva, fie de a fi complet posedaţi. Dar magul numeşte iubire starea când nu simte nici un ataşament, nici un sentiment de posesie.

— Dar asta nu-i pur şi simplu indiferenţă? a întrebat Arthur.

Merlin scutură din cap:

— Indiferenţa nu are energie sau viaţă. Iubirea magului este extrem de vie şi curge odată cu energia cosmosului. Pentru ca aceasta să se întâmple, trebuie să fii ca un vas gol. Muritorii sunt atât de plini de ego, încât nu mai rămâne loc pentru nimic altceva. Un mag este complet golit; prin urmare, universul îl poate umple de iubire.

Merlin vorbea blând, aproape tandru:

— A te îndrăgosti reprezintă o ocazie minunată pentru tine, a spus el. În mod normal, trăieşti în siguranţă în spatele zidurilor ego-ului tău. Îţi place acea siguranţă, acea invulnerabilitate a ta. Îndrăgostirea face ca zidurile să se prăbuşească, cel puţin temporar. Eşti expus şi vulnerabil, exact cum te temeai că ai să fii, dar copleşitoarea emoţie a iubirii transformă această stare într-una mai degrabă extatică decât într-una dureroasă, aşa cum te-ai fi aşteptat. În cel mai bun caz, îndrăgostirea înseamnă a împărtăşi cu un alt suflet necunoscutul, disponibilitatea de a păşi împreună în înţelepciunea nesiguranţei.

Magul nu vede formele iubirii ca fiind mai înalte sau mai joase – acesta este limbajul judecăţii, iar magii nu judecă pe nimeni.

— Dacă duşmanul tău trece pe lângă tine şi te insultă, a spus Merlin, acesta este un act de iubire. Impulsul iubirii a apărut în inima duşmanului tău, doar pentru a se transforma în ură atunci a trecut prin ecranul memoriei. Experienţele tale trecute fac ca impulsul iubirii să

se pervertească sau să se deformeze atunci când ajunge la suprafaţă, dar fără excepţie, orice exprimare va fi una de iubire dacă îi vei putea întâlni.

- Este posibil să construieşti un pod între felul de iubire pe care-l simt muritorii şi cel pe care-l simţi tu? a întrebat Arthur.

— Nu trebuie să construieşti un pod, pentru că nu există decât un singur fel de iubire, a răspuns Merlin. Iubirea personală pe care o simţi pentru altul este o formă concentrată de iubire universală; iubirea universală este o formă lărgită de iubire personală. Le poţi experimenta deplin pe amândouă dacă eşti deschis.

APLICAREA LECŢIEI

Într-o oarecare măsură, cu toţii ne îndrăgostim de imagini. Purtăm aceste imagini înlăuntrul nostru, aşteptând până când vom găsi ceva din lumea exterioară să li se potrivească. De obicei, căutăm fie pe cineva care să reflecte imaginea noastră de sine, fie pe cineva care să o refacă. În primul caz, căutăm o oglindă, în al doilea, căutăm să adăugăm o piesă care lipseşte. În amândouă subzistă ideea de împlinire a nevoilor. Simţindu-te incomplet în tine însuţi, încerci să umpli golul prin altcineva.

„Dacă vrei să simţi iubirea aşa cum o simte Dumnezeu, trebuie să-ţi umpli toate golurile,

pentru că Dumnezeu poate iubi doar existând în starea de perfectă împlinire”, a fost sfatul lui Merlin. A iubi perfect înseamnă a nu avea nici o slăbiciune sau rană secretă pe care să vrei ca altcineva să le vindece. A-ţi căuta propriile goluri este primul pas, a le umple cu Fiinţă sau esenţă este cel de-al doilea. Acest proces este numit de obicei a învăţa să te iubeşti pe tine însuţi, dar trebuie să fii atent cu acest nume. De prea multe ori este sinonim cu a învăţa să-ţi iubeşti imaginea de sine. În ochii magului, imaginea de sine este doar ego; este o negare ce ascunde golul.

Procesul real al învăţării iubirii de sine ar putea fi numit mai corect o învăţare a iubirii Sinelui, adică a spiritului tău. Dacă îţi priveşti cu onestitate trecutul, care acum este depozitat în mii de amintiri înlăuntrul tău, vei găsi întotdeauna un amestec – unele experienţe poate că au făcut să apară iubirea de sine, în timp ce altele, multe, nu. Amintirile despre ruşine, vinovăţie, respingere, resentiment sau alte sentimente lipsite de iubire nu pot fi convertite în iubire. Aceste imagini sunt ceea ce sunt. Acceptă-le şi mergi spre un înţeles mai înalt al Sinelui, care să nu fie conectat la memorie.

Memoria nu poate decât să te încuie într-un înţeles sufocant al trecutului tău personal. Dincolo de memorie există experienţa tăcută a Fiinţei, simplă conştientizare fără conţinut. Acesta este tărâmul iubirii, tărâmul unde intri prin meditaţie.

Există multe feluri de meditaţie; tradiţia meditaţiei, atât în Est, cât şi în Vest, este călăuzită de principiul că în om există un miez de Fiinţă sau o esenţă la care se poate ajunge. Accesul se poate obţine nu prin gândire sau prin sentimente. A medita înseamnă mai degrabă a merge direct spre acel tărîm al liniştii din interiorul tău.

Prin următorul exerciţiu poţi să-ţi faci o idee despre cum este să treci dincolo de imagini: închipuieşte-ţi o femeie frumoasă sau un bărbat arătos, pe cineva care să reprezinte obiectul ideal asupra căruia să-ţi îndrepţi iubirea. Încearcă să vezi acea persoană cât poţi de viu, apoi schimbă-i chipul, făcându-l mai îmbătrânit, până când frumuseţea dispare, iar ceea ce rămâne în faţa ochilor tăi este o faţă zbârcită şi ofilită. Este sentimentul tău de iubire la fel de puternic ca la început? Cei mai mulţi găsesc că e foarte greu să aibă aceleaşi sentimente atât pentru o persoană cu faţa zbârcită şi îmbătrânită, cât şi pentru cineva cu o faţă tânără şi frumoasă. Poţi să numeşti aceste sentimente iubire când o simplă schimbare a imaginii cauzează o astfel de alterare?

— De ce se schimbă iubirea? a întrebat Arthur.

— Pentru că emoţia iubirii conţine întotdeauna şi opusul ei. Cea mai puternică iubire pe care o simţi maschează o ură la fel de puternică, a spus Merlin. Singura diferenţă este

aceea că iubirea deja a înflorit, pe când ura e încă sămânţa.

Sau încearcă alt exerciţiu: aminteşte-ţi de vremea când o persoană pe care o iubeai profund te-a rănit. Se poate să fi fost un moment de indiferenţă sau o trădare sau poate un gest pe care l-a făcut şi care ţi-a relevat faptul că acela sau aceea pe care o iubeai nu este perfectă, ci doar un simplu om. Dacă eşti cinstit cu tine însuţi, îţi vei aminti cât de violent şi cât de rapid se poate transforma sentimentul de iubire într-un alt sentiment. Ura, gelozia, durerea sau indiferenţa care au ieşit la suprafaţă au existat dintotdeauna acolo ca o sămânţă, ascunsă vederii de iubirea pe care tu ai preferat să o simţi. De ce ai făcut o astfel de alegere? în afară de plăcerea diafană, mai există un motiv – ego-ul. Această iubire îndreptată către o altă persoană este în realitate o iubire îndreptată spre tine însuţi, deoarece ceea ce o menţine nu este un aspect real, ce există în persoana iubită, ci altceva, mai constrângător – propria ta nevoie de a poseda.

Atunci când crezi că posezi pe cineva, nu faci decât să găseşti o cale de a scăpa de tine însuţi, evitându-ţi temerile şi slăbiciunile pe care le negi. În loc de a te confrunta cu tine însuţi, priveşti în oglinda iubirii şi-ţi vezi împlinirea în emoţiile pe care le simţi datorită persoanei pe care o iubeşti. Nu e vorba de o critică aici. În felul în care magul vede lucrurile, iubirea este o cale de a trăi

împlinirea perfectă, dar este o împlinire ce nu poate apărea din fantasme. Oglinda iubirii este o cale divină de a trece dincolo de ego, însă doar după ce vei fi ajuns la acea pură curgere a Fiinţei care stă ca un giuvaer secret în fiecare sentiment de iubire.

„Aminteşte-ţi”, a spus Merlin, „iubirea nu este un simplu sentiment, ci este o forţă universală şi, aşa fiind, ea trebuie să conţină adevărul”. Dacă poţi coborî adânc în tine, vei descoperi că orice emoţie este de fapt o iubire deghizată. Gelozia şi ura par opusul iubirii, dar pot fi văzute de asemenea ca o cale strâmba de a ajunge la iubire. Omul gelos caută iubirea, dar merge pe o cale strâmba pentru a ajunge la ea; omul care duşmăneşte poate că doreşte iubirea cu disperare, însă urăşte pentru că şi-a pierdut nădejdea de a o obţine vreodată. Când nu mai vezi iubirea ca pe o simplă emoţie, înţelegi că ea este o forţă universală, care atrage totul spre ea – aşa este iubirea magului. Prin urmare, trebuie să preţuim orice expresie a iubirii, fie ea şi strâmbă. Deşi doar puţini oameni vor putea trăi iubirea universală în întregul ei, cu toţii mergem pe drumul către ea.

LECŢIA 16

Există infinite tărâmuri ale conştiinţei în afară de veghe, vis şi somn profund.

Magul există în mod simultan în toate timpurile.

Magul vede o infinitate de versiuni ale fiecărei întâmplări.

Liniile drepte ale timpului sunt de fapt firele unui plan ce se întinde la infinit.

Mantia lui Merlin era împodobită cu luna şi cu stelele, iar Arthur a întrebat odată de ce era astfel.

— Lasă-mă să-ţi arăt, s-a oferit Merlin.

Îl luă pe Arthur şi se urcară pe vârful unui deal.

— Spune-mi care este cel mai depărtat lucru pe care-l vezi.

— Văd pădurea întinzându-se kilometri şi kilometri până la orizont. Acesta este lucrul cel mai îndepărtat pe care-l zăresc, spuse Arthur.

— Şi mai departe decât aceasta ce este? întrebă Merlin.

— Marginea lumii, cerul şi soarele, presupun, spuse Arthur.

— Şi dincolo de ele?

— Stele şi apoi vid, întinzându-se la infinit.

— Şi dacă te întorci cu faţa în altă parte, este adevărat în continuare ceea ce ai spus? întrebă Merlin.

Băiatul dădu din cap.

— Foarte bine, spuse magul. Vino după mine acum.

II conduse pe băiat la un pârâu pe malul

căruia se odihneau deseori după-amiaza.

— Acum, care este cel mai îndepărtat lucru pe care-l zăreşti? îl întrebă Merlin.

— Nu pot vedea prea departe printr-o pădure aşa de deasă, doar până la cotul acela al pârâului, arătă Arthur la vreo 30 de metri înainte.

— Dar ştii că pârâul acesta duce spre mare, iar marea spre orizont? întrebă Merlin.

Arthur fu de acord.

— Apoi orizontul merge până la marginea lumii, la cer şi la mare, la stele şi la spaţiul vid şi infinit ce urmează, precum ai spus înainte? întrebă din nou Merlin.

— Da, răspunse Arthur.

Încă o dată, magul păru mulţumit şi-şi conduse discipolul în peştera de cleştar.

— Acum, care este cel mai îndepărtat lucru pe care-l zăreşti? întrebă.

— Este întuneric şi tot ceea ce zăresc sunt pereţii peşterei, spuse Arthur, dar înainte de a mă mai întreba, sunt de acord că în afara acestei peşteri există păduri, dealuri, orizontul, cerul, stelele şi spaţiul vid.

— Atunci bagă bine de seamă, spuse Merlin cu voce tare. Nu contează unde mergi, aceeaşi infinitate se întinde în toate direcţiile. În acest caz, tu eşti centrul universului, oriunde te-ai duce.

— Seamănă cu un truc, protestă Arthur.

— Nu, festa ţi-o joacă simţurile, care te prostesc, făcându-te să crezi că eşti într-un anumit

loc. în realitate, orice punct din cosmos este acelaşi punct, un centru al infinităţii în toate direcţiile. Nu există aici sau acolo, aproape sau departe. Aşa cum vede magul lucrurile, nu există decât oriunde şi nicăieri. Ştiind acest lucru, şi tu vei purta astrele şi luna pe haine. Lipsit fiind de iluzia simţurilor, îţi vei da seama că luna şi stelele sunt aici, lângă tine.

— Când am să-mi dau seama de acest lucru? întrebă băiatul.

— Cu timpul. Pe măsură ce tulburarea sufletului tău se va risipi, vei vedea raiul în propria ta fiinţă.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Dacă dăm crezare simţurilor, spaţiul şi timpul nu sunt misterioase. Stând pe un deal, vedem că pământul se termină la orizont, iar soarele se ridică pe cer. Timpul e împărţit în secunde şi se mişcă dinspre trecut spre viitor în linie dreaptă. Dar timpul şi spaţiul magului sunt infinit de misterioase. Magul crede într-un prezent care este etern, el vede că toate evenimentele apar simultan di orice loc este un acelaşi punct înconjurat de infinit.

„Spaţiul şi timpul, aşa cum sunt văzute de toată lumea, sunt un văl pe care tu nu l-ai dat încă la o parte”, a spus Merlin. „Atâta vreme cât te bizui pe simţuri, vei rămâne de această parte a vălului. Odată ce treci dincolo de simţuri, te vei găsi în lumi şi pe tărâmuri pe care acum nici nu ţi

le imaginezi. Fiecare tărâm este o stare de conştientizare, iar descoperirea unor lumi noi depinde doar de ascuţimea conştientizării tale până când ea se va trezi la acele realităţi care plutesc atât de aproape. Chiar acum, atât tu, cât şi eu putem vedea infinitatea în toate direcţiile, numai că ne folosim foarte diferit de acest lucru.”

Pentru a te folosi de infinitate, trebuie să-ţi abandonezi concepţia despre timp şi spaţiu, lepădându-te de percepţia grosieră a simţurilor. Ştii deja că marginea lumii nu este la orizont, că soarele nu este de fapt pe cer. Datele care au înlocuit această concepţie greşită pot părea destul de sigure, dar şi ele sunt deschise schimbării. Magul vede timpul, de exemplu, ca pe o colecţie fragilă de fire ce se împletesc clipă de clipă. În fiecare moment când iei o decizie, creezi un nou şir de evenimente ce urmează acelui moment; până să fi luat decizia, acest şir de evenimente nu exista.

Deoarece vede timpul astfel, subiectiv şi creator, magul îşi poate ţese propria versiune a evenimentelor şi poate să alterneze trecutul cu viitorul.

— Poate cineva să schimbe trecutul? a întrebat Arthur.

— Bineînţeles, i-a răspuns Merlin. Voi, muritorii, aveţi obiceiul de a crede că trecutul creează prezentul, iar prezentul viitorul. Acesta este doar un punct de vedere arbitrar. Imaginează-

ţi o clipă versiunea proprie a unui viitor perfect. Priveşte-te pe tine însuţi în acel viitor, în care orice ţi-ai fi dorit s-a împlinit. Poţi să te vezi acolo?

Arthur dădu din cap, pentru că brusc avu viziunea Camelotului în toată gloria să.

— Foarte bine. Acum adu acea amintire din viitor în prezent. Las-o să-ţi influenţeze felul în care te vei comporta de acum înainte. Dacă-ţi imaginezi pace şi mulţumire în totală absenţă a fricii, trăieşte-le acum. Ori de câte ori puternice impulsuri de furie, sau frică, sau închidere faţă de ceva apar din trecut, alungă-le şi acţionează în funcţie de amintirile tale viitoare. Aruncă povara trecutului şi lasă viziunea ta asupra viitorului realist să te călăuzească. Îţi dai seama ce s-a întâmplat?

— Nu-s prea sigur, răspunse Arthur.

— Ajungi să trăieşti invers în timp, precum magul. Trăindu-ţi visul de mâine, ziua de azi îţi e mereu deschisă. Cine spune că trebuie să trăieşti doar în trecut? Trăind înainte în timp, muritorii sunt îngreunaţi de povara memoriei; ei lasă ca timpul să creeze prezentul. Magul alege să lase viitorul să creeze prezentul – aceasta înseamnă a trăi invers timpul.

— Şi ai schimbat trecutul pentru că nu-l mai laşi să-ţi influenţeze acţiunile prezentului, spuse Arthur.

— Exact. Dar nu acesta este capătul. Trecutul poate fi schimbat într-un mod mult mai profund.

Atunci când înveţi că timpul este neîncetat în conştientul tău, îţi vei da seama că nu există nici un trecut. Există doar un etern acum, care se reînnoieşte pe sine. Acum este singurul timp care există. Trecutul este amintire, viitorul este potenţial. Acest moment este pivotul pentru orice viitor poţi întrevedea. Aşa că schimbă trecutul complet înţelegând că el este ireal, doar o fantomă a minţii tale.

A trăi invers în timp nu este o fantezie deoarece tu deja trăieşti în acest moment o anume versiune a timpului. În conştientul tău porţi modele ale felului în care funcţionaseră aceste lucruri; aceste modele îţi permit să-ţi proiectezi aşteptările înainte în timp. Anticipezi că prietenii îţi vor rămâne prieteni, că vei avea în continuare o familie, o slujbă. La un nivel mai profund, modelul tău social îţi spune că ţara şi guvernarea vor rămâne cam la fel şi aşa mai departe. La cel mai profund nivel, modelul tău de realitate presupune că gravitaţia, lumina şi alte forţe naturale nu se vor schimba.

Faptul de a avea un model asupra felului în care vor merge lucrurile este atât de important din punct de vedere psihologic, încât suferim când modelul este ameninţat de schimbări profunde şi neaşteptate în vieţile noastre; tot aşa, noi folosim proiecţiile pentru a trăi o viaţă mai împlinită decât cea de acum. Cu toţii avem dorinţe, vinovăţii, temeri şi credinţe – Acestea sunt proiecţii ale

modelelor noastre interioare – care ne dau o viaţă secundă, ca să spunem aşa, bazată în întregime pe proiecţie. În ochii magului, cei mai mulţi oameni seamănă cu nişte trenuri mergând pe şine cu faruri luminând în faţă. Ei văd doar ceea ce cade sub lumina farurilor, fără a băga de seamă infinita întindere de posibilităţi ce se află de o parte şi de alta.

Gândeşte-te la o şină de cale ferată ca fiind timpul. Simţul nostru îngust prin care percepem timpul este în mod direct legat de credinţele noastre înguste. Un pesimist crede că nimic nu va merge cum trebuie, fapt care-i asigură un singur model mental al viitorului. Un idealist crede că valorile cele mai înalte vor prevala, iar acesta este de asemenea un model al viitorului. Când pesimistul se întâlneşte cu şansa, iar idealistul cu rezultate mai puţin bune decât cele ideale, amândoi vor prefera modelele pe care le au în locul realităţii. Nu e vorba despre a critica utilitatea modelelor, ci despre a arăta faptul că ele sunt mai puţin decât realitatea. În loc de a da piept cu momentul prezent, trăim cu toţii invers în timp, folosindu-ne de viitorul pe care ni-l proiectăm ca să ne ghideze în acţiunile noastre prezente. Dar într-un fel diferit de cel al magului, noi nu facem acest lucru conştient.

În loc de a face plecăciuni subconştientului tău, care mereu te îndeamnă să îmbrăţişezi viitorul previzibil, poţi lua controlul asupra

capacităţii tale de a proiecta. Trăieşte acum la nivelul celui mai înalt ideal al tău. Priveşte-ţi viitorul încredinţat fiind că Universul are grijă de tine, că te dezvolţi către cele mai înalte stări de conştiinţă, că iubirea, adevărul şi acceptarea de sine sunt deja ale tale. Nu e nevoie să atingi aceste stări pentru a le trăi acum. Trăindu-le acum, aşa le vei putea atinge.

APLICAREA LECŢIEI

Aşa cum am văzut, dezactivarea vechilor tale presupoziţii despre timp şi spaţiu este foarte importantă, deoarece ceea ce tu consideri că fiind timp şi spaţiu „reale” nu sunt de fapt decât prejudecăţi moştenite din copilărie. „Eu numesc acest lucru pânza timpului”, a explicat Merlin, „pentru că eu mă văd ca pe un păianjen stând în centrul tuturor evenimentelor care ies din mine precum firele subţiri ale pânzei. E nevoie de fiecare eveniment pentru a avea pânza, aşa cum e nevoie de fiecare fir, însă pot alege să-l urmez pe fiecare în parte dacă vreau”. Magul găseşte că e uşor să te transferi de la timpul local la cel universal, de la faptul de a vedea lucrurile ca pe evenimente izolate la cel de a le vedea ca un întreg.

Cum poţi învăţa să vezi timpul ca pe un întreg şi nu ca pe

O simplă linie dreaptă? în povestirea de dinainte Merlin i-a arătat lui Arthur cum să se vadă pe sine ca fiind centrul spaţial al universului,

indiferent unde ar sta. Acelaşi lucru poate fi făcut şi cu timpul. Ia în considerare acest moment şi mergi înapoi în timp la ziua de ieri, la anul trecut, la deceniul de dinainte. Mergi în continuare până ajungi la momentul naşterii tale, apoi accelerează şi priveşte la secolele trecute, la preistorie, la începutul lumii. Mergi pe linia timpului până la naşterea pământului, a soarelui, a stelelor. Dizolvând stelele şi sosind la universul primordial vei ajunge la momentul Big Bang. Acum, probabil că imaginaţia ta nu va mai fi capabilă să creeze imagini ale unui trecut şi mai îndepărtat, dar tot nu trebuie să te opreşti. Nu există un început real al timpului deoarece pentru orice moment pe care-l consideri a fi începutul tot poţi să-ţi pui întrebarea „Ce a fost înainte de aceasta?”

Tot aşa, dacă începi de la momentul prezent şi mergi înainte în timp, vei derula imagine după imagine până la sfârşitul lumii, al soarelui, al galaxiilor. Dar nu va fi niciodată un sfârşit al timpului deoarece încă poţi întreba „Ce se va întâmpla apoi?” Pe scurt, timpul este o eternitate ce se întinde în ambele direcţii, nu contează ce moment alegi ca fiind începutul. Aceasta îţi arată două lucruri: eşti centrul eternităţii şi toate momentele timpului sunt de fapt unul şi acelaşi. Dacă eternitatea este egal împărţită de orice moment al ei, acest lucru trebuie să fie adevărat. S-a spus că timpul este modalitatea pe care a găsit-o natura de a te împiedica să experimentezi

totul dintr-o dată. Se poate spune şi că timpul este modalitatea pe care a găsit-o natura de a ne lăsa să ne împlinim dorinţele una câte una, ceea ce este de fapt modalitatea cea mai fericită.

De fapt, orice moment este oricare alt moment şi ceea ce creează iluzia trecutului, prezentului şi viitorului este doar concentrarea atenţiei tale. Mintea ta este cuţitul care taie continuumul spaţiu-timp în mici bucăţele de experienţă lineară. Când vei putea să-ţi foloseşti această putere în mod conştient, atunci vei fi mag.

„Scrie cuvântul *nowhere* (*niciunde*)", i-a spus Merlin lui Arthur, „apoi rescrie-l sub forma *now* (*acum*) şi *here* (*aici*). Ai aici, într-un cuvânt, adevărul despre spaţiu şi timp. Tu îţi ai originea într-un continuum care nu are început în timp şi spaţiu. Fiind infinit şi etern, tu vii de niciunde. Însă acest continuum infinit, etern se manifestă ca acest moment. Mintea şi simţurile tale au localizat eternitatea într-un punct care este acum şi aici. Relaţia între *niciunde* şi *acum-aici* este relaţia între infinit şi momentul acesta pe care-l trăieşti acum."

LECŢIA 17

Căutătorii nu sunt niciodată pierduţi, deoarece spiritul îi cheamă mereu.

Căutătorilor li se oferă tot timpul semne din lumea spiritului.

Oamenii obişnuiţi numesc aceste semne coincidenţe.

Pentru mag nu există coincidenţe. Fiecare eveniment există pentru a arăta un alt strat al sufletului.

Spiritul vrea să te întâlnească. Pentru a-i accepta invitaţia trebuie să nu te mai fereşti de el.

Când cauţi, începe cu inima. Lăcaşul inimii este casa adevărului.

Merlin avea obiceiul ciudat de a se bucura de ghinioanele ocazionale de care avea parte Arthur. Când băiatul venea acasă cu julituri şi vânătăi deoarece căzuse din vreun copac, magul murmura aproape neauzit: „E bine”. Odată, în timpul unei furtuni cu fulgere şi tunete, a fost trăsnit un platan putred, care aproape că s-a prăbuşit peste Arthur.

— Bună treabă, a murmurat Merlin.

Oricât de încet erau rostite aceste comentarii, băiatul se simţea tare necăjit din cauza lor. Şi-a jurat să ţină ascuns de maestrul său orice mic dezastru, dar a doua zi, când tăia lemne de foc lângă peşteră, toporul a luat-o razna. Într-o fracţiune de secundă, lama a trecut prin încălţarea băiatului, doar un pic lipsind să nu-i rănească degetele. Când auzi ţipătul speriat al băiatului, Merlin veni în grabă şi cântări repede starea încălţării:

— Din ce în ce mai bine, spuse Merlin încetişor.

Arthur nu se mai putu stăpâni:

— Cum poţi fi fericit când eu sunt rănit? Se plânse el.

— Fericit? Despre ce vorbeşti? Păru sincer încurcat Merlin. Crezi că eu nu am observat, dar de câte ori mi se întâmplă ceva rău, tu pari mulţumit!

Merlin se încruntă.

— N-ar trebui să tragi cu urechea la o conversaţie care nu-i pentru tine, mai ales când e vorba de o conversaţie cu mine însumi.

Această replică nu avu alt efect decât acela de a-l face pe băiat să se simtă şi mai abătut. Era pe punctul de a o lua la fugă ca să scape de inimă împietrită a lui Merlin, când magul îl luă de după umeri:

Crezi că m-ai înţeles, dar nu e aşa, spuse el. Apoi vocea i se îmblânzi. Nu mă bucuram de ghinionul tău. Mă bucuram de faptul că scăpai de el. Să ştii că aceste accidente ale tale ar fi putut fi mult mai rele.

— Vrei să spui că m-ai salvat de pericol? întrebă Arthur uluit.

Merlin scutură din cap.

— Te-ai salvat singur, sau cel puţin ai învăţat să o faci. Nu există accidente, în ciuda a ceea ce credeţi voi, muritorii. Există doar cauză şi efect, iar când cauza este cu mult înainte în timp, efectul apare când tu deja ai uitat de ea. Dar poţi fi sigur că orice ţi se întâmpla, bine sau rău, este

rezultatul unor acţiuni din trecut.

Pentru că era tânăr şi se încredea în învăţătorul lui, Arthur nu s-a opus acestei idei. Cântări lucrurile o secundă:

— Ai spus că aceste ghinioane sunt ca nişte ecouri. Dacă eu am strigat ieri, iar ecoul aşteaptă până astăzi să se reîntoarcă, s-ar putea ca eu să fi uitat cu totul că am strigat.

— Exact.

— Atunci cum am învăţat să mă apăr de aceste reacţii întârziate, dacă eu deja uitasem de cauza lor? întrebă băiatul.

— Fiind mult mai atent. Acţiunile se reîntorc la noi iarăşi şi iarăşi din direcţii diferite. Atâtea tipuri de cauze şi efecte se întâmpla în jurul nostru, încât trebuie să fii atent pentru a le vedea. Nimic nu se petrece la voia întâmplării în univers. Acţiunile tale trecute nu se întorc ca să te pedepsească, ci ca să-ţi tragă atenţia asupra lor. Ele sunt ca nişte semne.

— Semne? Pentru ce?

Merlin zâmbi.

— Aş tulbura semnificaţia semnelor dacă ţi-aş spune. E de ajuns să ştii că tu eşti cel ce crezi că eşti. Trăieşti la multe niveluri ale realităţii. Pe unul dintre acestea îl vom numi spirit. Imaginează-ţi că nu te cunoşti pe tine însuţi ca spirit, dar spiritul te cunoaşte. Nu e oare firesc ca el să fie nevoit să te cheme? Semnele care cad din cer sunt mesaje de la spirit, iar tu trebuie să fii atent ca să

le prinzi.

— Dar tot ce s-a întâmplat a fost că mi-am tăiat încălţarea cu toporul şi a fost cât pe-aci să fiu lovit de un copac în cădere. A fost o simplă coincidenţă faptul că mă adăpostisem de furtună sub acel copac, protestă băiatul.

— Aşa spui tu şi aşa le place tuturor muritorilor să spună mereu. Dar dacă priveşti atent, vei vedea că există un semn ascuns în orice coincidenţă. Este mai presus de tine să-l poţi interpreta. Am să-ţi spun un lucru însă. Dacă acel copac ar fi căzut peste tine sau dacă astăzi te-ai fi rănit, eu nu te-aş fi plâns. Aş fi spus: „Spiritul e greu de auzit". în schimb, pentru că tu te descurci din ce în ce mai bine, evitând dezastrele, eu spun: „El învaţă să asculte."

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Dintre toate lumile pe care le locuieşte magul, două sunt foarte aparte, şi anume cea a materiei şi cea a spiritului. Ele reprezintă şi cei doi poli ai existenţei noastre. Este firesc să ne balansăm de la un pol la altul, să pendulăm între credinţă şi scepticism, până când contrariile ajung să se unească. În prezent, balansul s-a depărtat de la polul material, deşi acest pol încă domină gândirea oricui. Când vorbim despre cauză şi efect înţelegem o interacţiune între lucruri materiale – soarele atrage pământul, făcându-l să se rotească în jurul său; dacă freci gămălia unui chibrit, acesta se aprinde; fulgerul loveşte un copac şi acesta se

prăbuşeşte. Faptul că oamenii locuiesc în această arenă a cauzei şi a efectului nu produce nici o modificare – legile naturii operează indiferent de noi.

Magul nu acceptă acest punct de vedere materialist. Pentru Merlin, fiecare acţiune din natură, oricât de insignifiantă, are o semnificaţie umană. Aceasta deoarece el priveşte spre celălalt pol, spre lumea spiritului, pentru a afla unde începe de fapt cauza şi efectul.

— Voi, muritorii, ar trebui să fiţi mai înfumuraţi, i-a spus el lui Arthur.

— Mai înfumuraţi? Tu însuţi ai spus de atâtea ori că nici un lucru nu a fost mai burduşit cu înfumurare atunci când a fost creat ca omul, a răspuns Arthur.

— Încă susţin acest lucru, dar dacă aţi fi şi mai înfumuraţi, s-ar putea să vă daţi seama cât de unici sunteţi. Universul este organizat în jurul destinului vostru, vi se supune până la ultima picătură, şi totuşi voi mergeţi şi vă plângeţi că Dumnezeu şi natura sunt total indiferente faţă de voi.

— Dacă Dumnezeu nu e indiferent, atunci de ce nu-Şi arată intenţiile?

— Oh, trebuie să cauţi să afli acest lucru. Poate că întreaga lume este ca un joc de-a v-aţi ascunselea al divinităţii.

— Atunci este un joc foarte crud, a spus Arthur, clătinând din cap. Nu aş simţi prea multă

prietenie pentru un tată iubitor care refuză să-şi arate faţa. Ce mai valorează atunci aşa-numita lui iubire?

— Nu fi sigur că decizia a fost a lui, l-a atenţionat Merlin. Dacă Dumnezeu pare a Se depărta, poate că tu L-ai alungat.

Merlin vorbeşte aici despre o chestiune de perspectivă. În cazul în care crezi că lumea este materială, atunci evenimentele au loc indiferent de existenţa umană. Pe de altă parte, dacă îţi dai seama că spiritul este forţa primară în univers, atunci aparenta indiferenţă a naturii s-ar putea să fie o mască sau să conţină un mesaj ascuns. Magii văd dincolo de mască, ei află în fiecare eveniment un mesaj al spiritului. Dar mesajele rămân deghizate atâta vreme cât percepţia noastră este înceţoşată.

De aceea Merlin numeşte mesajele *senine*. Pentru a primi semne, trebuie să trăieşti un mister. În acest caz, misterul este felul în care lumea poate fi atât materială, cât şi spirituală în acelaşi timp, în ce fel acelaşi act poate apărea atât ca lucrare a unui Dumnezeu total indiferent, cât şi ca semn al prezenţei iubirii Lui.

„Eu nu mă las în voia paradoxurilor pentru că îmi place acest lucru”, a spus Merlin. „Perspectiva este totul. Dacă cineva vine la tine cu braţele deschise, s-ar putea ca tu să vezi în asta un atac, în cazul în care simţi în acea persoană un duşman – sau să vezi o îmbrăţişare, dacă simţi că-ţi este

prieten. Un copil ar putea lovi şi ţipa atunci când mama îl şterge pe faţă, dar din perspectiva mamei, acest act de a-l curăţa este un act de iubire.

În acelaşi fel, multe dintre evenimentele pe care le numeşti nenoroc sau chiar pedeapsă divină s-au născut din compasiune, pentru că Dumnezeu apucă totdeauna pe calea cea mai plină de bunătate pentru a corecta dezechilibrele din natură. Tu eşti cel ce creează aceste dezechilibre, pe care El trebuie să le purifice pentru a te salva de la un rău mai mare."

Căutătorii sunt cei care încearcă să rezolve acest aparent paradox al indiferenţei lui Dumnezeu şi al iubirii lui Dumnezeu. Ei privesc atent crizele de la care cei mai mulţi oameni îşi întorc ochii, deoarece în răniri şi dezastre poate cineva află cel mai profund adevăr". Rezolvării acestor enigme merită să-i dedici întreaga ta viaţă. „Nu mă înţelege greşit când spun că spiritul lasă semne pretutindeni", a zis Merlin, „nu vreau să spun că aceste semne sunt clare sau că misterul se lasă uşor pătruns."

APLICAREA LECŢIEI

Dacă spiritul răspândeşte semne peste tot în jurul tău, cum pot fi ele puse în lumină? Mai întâi, trebuie să fii dispus să vezi aceste semne. Ele apar pe neaşteptate, în multe forme: întâlnirea cu cineva la care tocmai te-ai gândit; auzirea unui cuvânt care tocmai ţi-a trecut prin minte, planuri

care merg anapoda pentru a ajunge la un beneficiu ascuns: observi că în viaţa ta apar prea multe coincidenţe pentru a fi cu adevărat coincidenţe. Spiritul vorbeşte deseori pe aceste căi ce ar putea fi numite „prima întâlnire”. Salvări pe muchie de cuţit, accidente norocoase şi intuiţii care se adeveresc intră de asemenea în această categorie; în toate aceste cauze tiparul normal cauză-efect este deformat şi uneori rupt de tot. Dacă încerci să aplici tipul de logică prin care A cauzează B care cauzează C, explicaţia nu va funcţiona, deoarece aceste coincidenţe sunt prea ciudate şi prea personale. Adevărata întrebare nu este: de ce se întâmpla aceste lucruri, ci: de ce mi se întâmplă mie aceste lucruri?

Bineînţeles că autocompătimirea poate genera şi ea aceeaşi întrebare: de ce mi se întâmplă tocmai mie aceste lucruri? Trebuie dar să învăţăm să o formulăm într-un mod diferit, fără legătură cu curiozitatea provenită din autocompătimire. Ego-ul crede că o întâmplare stranie sau rea nu poate fi bună. Totuşi, orice apare trebuie să fie *de folos*. Spiritul trebuie uneori să folosească o mare bunătate, învăţându-te o lecţie grea fără milă pentru ca astfel să te avertizeze asupra unor lucruri cu adevărat dezastruoase. Dar ce este cu adevărat dezastruos? Magul vede aceste evenimente drept cel mai bun lucru pe care-l poate face spiritul, dată fiind complexa întreţesere a cauzei şi a efectului în care

fiecare persoană este prinsă.

Totuşi, deseori nu există un conţinut spiritual clar în semnele din viaţa de zi cu zi. Ele sunt pur şi simplu un prim indiciu, o chemare la trezire. Oricine observă evenimente neobişnuite, dar până nu le vede ca semne nu va întreba ce semnificaţie au. Le va lăsa să se întâmple şi va trece mai departe. Ele vor rămâne fără de înţeles.

Este important să ai un cadru de înţelegere, pentru a vedea că celălalt aspect al tău – spiritul – străluceşte, deşi este deghizat în lumea materială. Dacă eşti dispus să accepţi faptul că spiritul te îndrumă, semnele vor începe să se schimbe, în loc de a mai fi coincidenţe care îţi dispar repede din minte, semnele vor începe să aibă semnificaţie. În această categorie am putea aşeza răspunsurile primite la rugăciuni, experienţele în apropierea morţii, faptul de a vedea aura sau o lumină divină sau de a simţi prezenţa îngerilor. Societatea noastră acordă o atenţie fără precedent acestor lucruri, dar se înşală adesea, tratându-le ca „fenomene”. Fenomenul este prin definiţie impersonal. Magul ar spune că aceste semne sunt în fapt extrem de personale; ele au rolul de a ne ghida.

Nu poţi descifra semnificaţia ascunsă până ce nu ceri ca ea să-ţi fie relevată. „Nu te aştepta ca spiritul să se apuce să scrie o carte pe care apoi să ţi-o citească”, a spus Merlin. „Viaţa este creatoare şi aşa este şi spiritul. Fiecare semn ce ţi-e

desemnat este croit pentru nivelul tău de conştiinţă. Fii recunoscător că spiritul rămâne în afara vederii tale, imediat, după colţ. Bucură-te că poţi fi toată viaţa un căutător, pentru că dacă spiritul şi-ar dezvălui toate secretele odată, ai rămâne cu amintiri plăcute, dar viitorul tău ar fi mărginit şi apatic.”

Deoarece spiritul este în mişcare, creându-ţi mereu viaţa din invizibila sursă a vieţii, trebuie să fii atent în fiecare moment pentru a-i înţelege căile. Uneori, semnele lovesc ca un trăsnet din senin, alteori, ele traversează tiptil calea ca o pisică în zori, alteori, îţi zâmbesc şi produc o revărsare de strălucire. Marea bucurie de a trece în lumea magului constă în aceea că întreaga lume devine vie. Nimic nu mai e mort sau inert, pentru că lucrul cel mai mic îţi poate servi ca semn în marea căutare pentru care eşti făcut. „Respectă-ţi misterul pe care-l trăieşti. Nimic nu e mai profund”, a spus Merlin. „Dar urmăreşte-l nemilos, încercând să-i destrami vălul în orice secundă. Acest lucru face viaţa bogată, ea având tot mai mult de oferit cu fiecare semn care se dezvăluie.”

LECŢIA 18

Nemurirea poate fi trăită în mijlocul a ceea ce e muritor.

Timpul şi eternitatea nu sunt opuse. Deoarece îmbrăţişează totul, eternităţii nu i se

opune nimic.

Ne străduim să ne rezolvăm problemele la nivelul ego-ului.

Spiritul vede această st străduinţă ca fiind problema.

Orice aspect al tău este nemuritor, chiar şi părţile pe care tu le judeci cel mai aspru.

Când Arthur era un rege foarte tânăr, a auzit vorbindu-se despre un nebun care trăia în pădurile adânci ale Camelotului. „Nu da atenţie acestor zvonuri prosteşti”, i-au spus sfetnicii. „Este doar un lunatic care s-a închis într-o colibă şi va muri curând.”

Dar ceva în Arthur s-a tulburat. Şi-a adunat cavalerii şi a pornit să-l găsească pe acel nebun. După mai multe ore, convoiul regal a ajuns la un luminiş, nu departe de drumul principal prin pădure. În mijlocul luminişului se găsea o colibă făcută din noroi şi împletitură de nuiele, atât de neîndemânatic alcătuită, încât pretutindeni nuielele ieşeau jalnic în afară. Arthur descălecă şi se îndreptă spre ea. Nu exista uşă, ci doar o ferestruică, astfel încât să lase aerul să intre.

— Cine e acolo? întrebă el.

— Unul care nu e din lumea aceasta, îi răspunse o voce slabă.

Arthur stătu un moment şi cugetă.

— Voi sta de vorbă cu tine oricine ai fi. Ieşi afară, îţi porunceşte regele.

— Nu am nici un rege. Lasă-mă în pace, răspunse vocea.

— Dar nu ai mâncare, nici apă. Ai nevoie de ajutor, zise Arthur.

— Nu am nevoie de nici un ajutor, spuse vocea, după care nu mai rosti nici un cuvânt.

Curtenii voiau ca Arthur să plece, jenaţi de faptul că se arăta interesat de un lunatic, dar regele porunci ca oricine avea vreo informaţie despre acel om să vină la el. Mai mulţi călăreţi răscoliră pădurea şi se întoarseră cu o femeie sărmană, îmbrăcată în zdrenţe.

— Ea e nevasta lui, spune un călăreţ, eliberând-o pe femeia zăpăcită şi înspăimântată.

— Fii calmă, te rog. Nu vreau decât să-l ajut pe soţul tău, zise Arthur.

Femeia încă tremura, dar îi răspunse:

— El nu-mi mai spune nevastă. Will al meu a jurat să stea zidit aici, în colibă până când fie va muri, fie va primi un semn de la Dumnezeu.

— De ce? întrebă Arthur.

— Mâhnirea, stăpâne. Avea un fiu pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume. Will era tăietor de lemne şi într-o zi s-a dus în pădure cu băiatul nostru, care avea 6 ani. Will era prins de munca lui şi l-a pierdut din ochi pe copil – a dispărut. L-am strigat şi l-am căutat până am obosit, iar apoi, peste o zi, plutea pe râu în jos. Băiatul nostru se înecase, iar soţul meu nu se poate ierta.

Povestirea îl întristă mult pe Arthur.

— Mâhnirea nu este un motiv pentru a se omorî, spune el.

— Aşa spun şi eu, declară sărmana femeie. Dar el a jurat că până Dumnezeu însuşi nu va veni să-i spună de ce ne-a fost luat fiul, el va blestema lumea şi nu va mai avea nimic de-a face cu ea. „Am văzut suferinţa pe care mi-a dat-o Dumnezeu toată viaţa”, spune el, „şi nu mai vreau să am de-a face cu ea. Dacă El nu va apărea să-mi explice, sunt ca şi mort oricum.”

În ciuda amărăciunii trezite de povestirea femeii, Arthur nu putu să nu fie intrigat de curioasă încercare de apropiere a acestui bărbat de Dumnezeu.

— Este adevărat? îl întrebă el pe cel din colibă.

Se auzi un oftat greu, dar Will, tăietorul de lemne, nu a avut altceva de spus.

— Am să-mi petrec noaptea aici şi am să stau de vorbă cu acest sărman, anunţă Arthur, trimiţând restul suitei regale acasă.

Scutierii nu prea voiau să-şi lase regele singur în pădure, dar în cele din urmă acesta îi convinse să meargă şi să-şi facă tabăra la jumătate de leghe mai încolo. Noaptea veni repede, iar luna nu se arătă. Arthur stătea lângă colibă, învelit în mantie, păzind nebunul.

— Într-un fel, mă simt mai aproape de tine decât de oricine altcineva, a început el. Sunt nou

la cârma ţării şi simt bine suferinţa ce mă înconjoară. Săracul, bolnavul şi invalidul există pretutindeni, iar cazna lor e şi a mea, atâta timp cât sunt regele lor. Am petrecut multe nopţi nedormite, întrebându-mă cum să găsesc o soluţie pentru răul din lumea aceasta. Aş putea să-mi petrec toată viaţa şi să-mi cheltuiesc toată averea pentru a lupta împotriva acestor nenorociri pe care le văd în jurul meu, însă precum griul de primăvară, seminţele suferinţei încolţesc de două ori mai multe anotimpul următor.

— Îl aştept pe Dumnezeu, strigă vocea din interiorul colibei. Nu mai vreau să aud discursurile tale. Lasă-L pe El însuşi să răspundă.

— Destul de corect, a răspuns Arthur, dar lasă-mă să fie treaba mea dacă eu mă văd în tine. Am avut un maestru pe care îl chema Merlin, iar el mi-a spus că există o singură soluţie pentru rău, şi anume să nu lupţi împotriva lui, ci să-ţi dai seama că răul nu există.

— Cuvinte înşelătoare, zise vocea. Găseşte-ţi alt maestru.

— Trebuie să mai asculţi, insistă Arthur. Merlin spunea că binele şi răul se încleştează mereu în luptă; amândouă s-au născut acum mii de ani. Şi atâta vreme cât există lumină şi întuneric, binele şi răul vor dăinui.

— În acest caz, ar trebui să fii disperat şi să te închizi cu mine în colibă, pentru că ai văzut adevăratele sentimente ale lui Dumnezeu faţă de

lume. El vrea ca noi să suferim, zise cu amărăciune vocea.

— Am simţit şi eu ca tine multă vreme, dar apoi Merlin mi-a arătat că există două căi în viaţă. Pe una dintre căi, o persoană încearcă să câştige răsplata raiului şi dacă trăieşte virtuos îşi va atinge scopul. Dar chiar şi în paradis există seminţe de nemulţumire şi în cele din urmă, fie din plictiseală, fie de teamă că nu îl merită, omul va apuca o altă cale. Va păcătui şi în cele din urmă va fi aruncat în iad. Dacă există rai, trebuie să existe şi iad, dar este ceva temporar, pentru că omul aruncat acolo va obosi să fie torturat şi va începe să se ridice iar. Astfel, prima cale pe care o poate alege sufletul este un cerc de la răi la iad şi înapoi.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, suntem la fel de batjocoriţi pe cât suntem de damnaţi, spuse vocea cu adâncă amărăciune. Cine poate iubi un tată care ne duce în paradis doar pentru a ne arunca din nou în infern?

— Ai dreptate, zise Arthur. Maestrul meu mi-a arătat acest lucru. Dar apoi mi-a vorbit de cea de-a doua cale. Cheia acestei căi este să-ţi dai seama că şi iadul, şi raiul sunt create de noi înşine şi că noi suntem cei ce fac astfel încât ciclul să continue la nesfârşit. Deoarece credem în dualitate, răul trebuie să existe ca opus al binelui, tot aşa cum lumina trebuie să aibă umbră – sau n-ar mai fi lumină. Văzând acestea, putem face o altă alegere.

— Care?

— Să renunţăm la dualitate, să refuzăm şi raiul, şi iadul. Dincolo de jocul contrariilor, spune Merlin, există un ţinut etern al luminii pure, al Fiinţei pure, al iubirii pure. „M-am săturat de toată treaba asta cu binele şi răul”, a spus el. „Opreşte-te din a-ţi vâna propria coadă şi mergi mai departe”. Nu pot să vorbesc pentru tine, prietene, dar pentru mine acesta a fost un mesaj divin. Dacă este ca Dumnezeu să apară, acest fapt se va petrece când vom înţelege ce e posibil. Voinţa noastră este liberă şi ne putem închide singuri pentru totdeauna în ciclul plăcerii şi al durerii. Dar suntem liberi de asemenea să mergem mai departe şi să nu mai suferim vreodată.

Arthur se opri, dându-şi brusc seama cât de ciudat era să-i vorbească astfel sărmanului nefericit pe care nu-l întâlnise niciodată.

— Îmi pare rău că-ţi tulbur mâhnirea, spuse el la sfârşit. O să te las acum.

Omul din colibă nu răspunse în nici un fel. Arthur se ridică, îşi trase mantia mai strâns şi plecă în pădure. Străbătuse deja vreo 100 de picioare când simţi o strălucire în spate şi luciri de flăcări. Temându-se că nebunul şi-a dat foc la colibă, se întoarse şi alergă înapoi.

Coliba se transformase într-un glob de lumină albă, strălucitoare şi în afara ei păşea un înger care zicea:

— Mi-a spus Dumnezeu că voi, muritorii, ştiţi

un secret şi ca întotdeauna a avut dreptate. Ştiţi că Dumnezeu nu este în rai, ci dincolo de el, în ţinutul spiritului pur.

Cu aceste cuvinte, îngerul dispăru.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Esenţialul acestei lecţii este explicat deja în ea, şi anume că există două căi în viaţă. Primă este aceea de a accepta faptul că dualitatea este reală, că binele şi răul cu care ne confruntăm în fiecare zi sunt un fapt şi că trebuie să facem tot ce putem pentru a ne lupta cu ele. Cea de-a doua cale este de a vedea dualitatea ca pe alegerea noastră proprie. Deşi orice în creaţie pare să-şi aibă contrariul, un singur lucru nu are un contrariu: întregul. Totalitatea spiritului nu are contrariu, pentru că îmbrăţişează totul. Pentru a alege cea de-a doua cale trebuie să fii dispus să renunţi la lupta împotriva răului. Aceasta e calea magului.

Nu există nici o îndoială că atunci când vedem răul reacţionăm cu frică şi mânie. Din această reacţie se naşte lupta şi, deoarece oamenii vor să alunge răul, această luptă pare legitimă. Dar dacă frica şi mânia sunt cauza răului? Dacă reacţiile noastre întreţin acelaşi ciclu, care nu se sfârşeşte niciodată? Cu aceste întrebări s-a născut calea a doua. Nu înseamnă că această luptă e rea şi că trebuie să ne supunem răului. Dar sfârşitul răului este o chestiune serioasă, iar magul păşeşte în arenă discuţiilor pentru a propune ideea că este posibil un sfârşit, dar nu prin mijloacele pe care

le-am folosit până acum.

APLICAREA LECŢIEI

Nu poţi renunţa la dualitatea bine/rău atâta vreme cât o trăieşti. Este necesar ca o experienţă profundă, dincolo de cuvinte! Să o înlocuiască. *Totalitate* şi *spirit* sunt doar cuvinte până când ajung să devină reale pentru tine. *Realitate* înseamnă întotdeauna experienţă; prin urmare, întrebarea este cum să experimentăm ţinutul luminii despre care vorbea Merlin. „Fii răbdător cu tine însuţi. Dispariţia dualităţii necesită timp”, a spus Merlin. „Apoi unitatea se va naşte automat.”

Deoarece spiritul ne cheamă întotdeauna, există nenumărate ocazii de a veni în contact cu el. Primul pas a fost deja arătat – fii dispus să urmezi semnele spiritului, meditează pentru a putea găsi tăcerea pură din tine, învaţă că scopul spiritului este adevărat şi că merită urmărit.

Lecţia întăreşte aceşti paşi, dar adaugă o nouă componentă. Atâta vreme cât oamenii se plâng de răul care există şi luptă împotriva lui, răul va rămâne cu noi mult timp de-acum încolo. Rezultatul poate fi acela că poţi deveni foarte descurajat, precum omul închis în colibă. Numele lui este Will [care înseamnă voinţă] dintr-un anumit motiv – voinţa noastră liberă este aceea care ne permite să spargem ciclul binelui şi răului. Aceasta este promisiunea despre care am vorbit în această lecţie. Calea magului este una a milei,

deoarece ea găseşte soluţii la problema suferinţei pe măsură ce lumina spiritului bate mai aproape.

Magii nu condamnă dorinţa. Ei au ajuns magi urmându-şi dorinţele.

Orice dorinţă este creată de o dorinţă trecută.

Lanţul dorinţelor nu se sfârşeşte niciodată. Este însăşi viaţa.

Nu considera nici o dorinţă nefolositoare sau greşită – într-o zi, fiecare dorinţă va fi împlinită.

Dorinţele sunt seminţe ce-şi aşteaptă anotimpul pentru a încolţi. Dintr-o singură sămânţa de dorinţă creşte o pădure întreagă.

Încurajează orice vrere în inima ta, oricât de neînsemnată ar părea. Într-o zi, aceste dorinţe neînsemnate te vor duce la Dumnezeu.

A fost acea miraculoasă zi de Crăciun când Arthur a tras sabia înfiptă-n piatră. Din toată mulţimea tumultuoasă ce fusese martoră la acest act, nimeni n-a fost mai surprins decât Arthur. „Unde este Merlin?”, s-a gândit el, fiind sigur că magul fusese cel care împlinise vitejeasca faptă prin magie. Dar Merlin nu şi-a arătat chipul.

Adânc în noapte, multă vreme după ce toată lumea se dusese la culcare, Arthur încă stătea, frământându-se. „Am nevoie de tine, Maestre”, s-a rugat el. Brusc, în dreptul uşii apăru o lumină. Arthur sări în picioare şi o deschise, dar magul nu

apăru. Era Kay, fratele său vitreg.

— Cum te simţi? L-a întrebat Kay.

Arthur nu ştia ce să spună, dar întorcându-se în cameră, oftă adânc.

— Ţine flacăra mai sus, spuse.

Kay ridică făclia, iar lumina ei căzu pe bei obiecte ce apăruseră în patul lui Arthur – o păpuşă de paie, o praştie ruptă şi o oglindă spartă.

— Le-ai văzut? întrebă Arthur cu o voce stranie.

Kay privi confuz.

— Le-am văzut, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

— Mi-am dorit ajutorul lui Merlin şi iată că au apărut lucrurile acestea. Această păpuşă a fost prima mea jucărie, zise Arthur, luând-o de pe pat. Trebuie să fi avut 2 ani când mi-a făcut-o Merlin. Această praştie ruptă am făcut-o din piele de cerb şi din crăcană de salcâm când aveam 8 ani. Oglinda am găsit-o în pădure când aveam 12 ani. Ştii ce au ele în comun?

Kay dădu din cap în semn că nu.

— Ele sunt cele mai importante lucruri pe care le-am avut vreodată, fiecare la timpul lui, iar acum, uită-te la ele!

— Nimicuri fără valoare, murmură Kay.

— Da, sunt foarte bucuros să le văd, pentru că acum ştiu că Merlin m-a îndrumat tot timpul. Vezi tu, Kay, când aveam 2 ani, nu îmi doream decât jucării; când aveam 8 ani, nu voiam altceva

decât să vânez vrăbii şi veveriţe; iar când aveam 12 ani, nu doream decât să mă uit în oglindă, pentru a vedea dacă fetele mă vor găsi urât sau arătos. Toate aceste lucruri le-am lăsat în urmă, şi totuşi fiecare dintre ele a fost ca o piatră de hotar până să ajung la clipa de acum. Într-o zi, la fel, am să pun deoparte coroana, deşi ea astăzi îmi este singura dorinţă şi singurul destin.

Kay era un suflet simplu şi viguros, care venera monarhia. Fu şocat:

— De ce ar arunca cineva coroana? întrebă el uluit.

— Deoarece vine o vreme când ajunge la fel de neînsemnată ca o păpuşă, la fel de nefolositoare ca o praştie ruptă şi la fel de vană ca o oglindă. Cred că asta a vrut Merlin să văd.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

Dorinţele deţin un loc special în inimile noastre, pentru că, deşi fiecare dintre noi trece prin viaţă dorindu-şi un lucru după altul, vechile noastre dorinţe sunt aruncate ca şi când n-ar mai conta. Dorinţele nu se sfârşesc niciodată, nu contează câte dintre ele se împlinesc şi, în acelaşi timp, nici măcar o singură dorinţă nu durează atât de mult încât să ne permită să lăsăm cu totul dorinţele în urma noastră.

„Eşti doar om, iar natura ta este de a dori mai mult şi mai mult”, a spus Merlin. „Dorinţa este aceea care te conduce în viaţă, până vine vremea să îţi doreşti o viaţă mai înaltă. Aşa că să nu-ţi fie

rușine de faptul că dorești atât de mult, dar nu te înșela singur, gândindu-te că ceea ce dorești astăzi îți va fi de ajuns și mâine.”

Este clar că dorințele nu se sfârșesc niciodată, și totuși acest fapt nu i-a oprit pe oameni, deseori oameni înțelepți, să încerce să renunțe la dorințe. În Apus, creștinii condamnă slăbiciunea trupului, deoarece el este fundamentul dorințelor, în Răsărit, budiștii învinuiesc dorința ca fiind rădăcina nesfârșitului ciclu al plăcerii și durerii. Dar în ochii magului nu există nici un motiv pentru a condamna dorința.

— Când vei ieși afară, în lume, i-a spus Merlin băiatului Arthur, vei câștiga un trofeu pe care și-l dorește toată lumea. Acest lucru va întoarce împotriva ta mii de oameni și te va duce la ani grei de bătălii pentru a cuceri coroana.

— Atunci nu o să iau coroana, a spus Arthur, foarte tulburat.

— Nu, nu aceasta-i calea, a răspuns Merlin. Dorințele îi duc pe muritori în tot felul de încurcături, dar dorințele tale fac parte din planul lui Dumnezeu pentru tine.

— Dar dorințele îi orbesc pe oameni și îi fac egoiști. Stârnesc violență, așa cum ai profețit tu. Creează ignoranță și asmut oamenii unii împotriva altora.

— Toate acestea sunt *folosiri* ale dorinței, i-a dezvăluit Merlin. Este aici o taină, ca oriunde, pe care doar căutătorul o va cunoaște. Dorința este

bună, rea sau nici una, nici alta? Am să-ţi dau un indiciu. Pentru a afla adevărata natură a dorinţei, trebuie să nu o judeci. Respectă fiecare dorinţă pe care o ai. Încurajează aceste dorinţe în inima ta. Nu te zbate să obţii ceea ce vrei; ai încredere în faptul că spiritul de la înălţimea sa a pus acea dorinţă în interiorul tău şi lasă spiritul să-ţi împlinească dorinţa. S-ar putea să descoperi că răul din dorinţă nu este de fapt dorinţa însăşi, ci strădania omului de a o împlini.

Magul nu se zbate să-şi croiască propria cale, să acapareze, să câştige sau să posede ceva, deoarece el vede dorinţa într-un cadru larg de referinţă aşezat de către spirit. „Văzută aşa cum este în realitate, dorinţa exprimă nevoia ta absolută de a întâlni perfecţiunea. Din momentul în care te-ai născut nu a existat nici o speranţă că te-ai putea împlini prin vreo realizare, avere său stătut social. Nimic din exterior nu se va potrivi dorinţei.

— Dar atunci de ce Dumnezeu a creat atâtea obiecte ale dorinţei? a întrebat Arthur.

— De ce nu? Ce este rău în a dori mai mult în această lume dacă ceva merită a fi dorit? A răspuns Merlin. Priveşte dorinţa ca fiind disponibilitatea ta de a primi ceea ce Dumnezeu vrea să-ţi dea. Această lume este un dar; nu a existat nici o constrângere pentru Creator să facă lumea. Capacitatea lui Dumnezeu de a dărui este limitată doar de capacitatea ta de a primi.

— Poate că aşa e, dar de ce nu ne-a dat Dumnezeu o cale directă de a ajunge la El? a întrebat Arthur.

— Ne-a dat. Dorinţa *este* calea directă, pentru că nu există o cale mai rapidă către Dumnezeu decât propriile tale dorinţe şi nevoi. De ce să-ţi dea Dumnezeu ceva înainte ca tu să-ţi doreşti acel ceva? Când te uiţi la propriile tale dorinţi şi le condamni, te-ai întrebat vreodată de ce? A judeca dorinţele înseamnă a judeca sursa lor care eşti tu însuţi; a-ţi fi frică de dorinţele tale înseamnă a-ţi fi frică de tine însuţi. Problema nu e cu dorinţa, ci cu ceea ce se întâmplă când dorinţele tale sunt blocate sau frustrate. Atunci începe zbaterea şi judecata.

Dacă ai vedea o cale să-ţi îndeplineşti dorinţele – ceea ce Dumnezeu are tot timpul de gând – îţi vei da seama că fără dorinţe nu te vei putea dezvolta. Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă atunci când erai copil n-ai fi vrut să depăşeşti jocul cu jucării; fără noi dorinţe care apar mereu în tine, ai fi prins într-o continuă imaturitate.

APLICAREA LECŢIEI

Discursul lui Merlin despre dorinţă a atins un punct sensibil, deoarece trăim într-o societate în care oamenii pot avea din ce în ce mai multe lucruri materiale. Rezultatul net însă nu e de natură să ne facă pe deplin fericiţi. Deseori în spatele afluenţei de bunuri există un vid spiritual. Aceasta nu înseamnă că a dori o casă, o maşină şi

un cont în bancă este ceva rău sau ruşinos. Vidul spiritual nu a fost *creat* de dorirea lucrurilor materiale. El a fost creat prin îndreptarea către lucrurile exterioare de la care am aşteptat să facă ceea ce nu pot. Lucrurile exterioare nu pot umple nevoile spirituale. Cine a spus că un om bogat are tot atâtea şanse să intre în rai cât are o cămilă să treacă prin urechea unui ac nu a condamnat bogăţia. Pur şi simplu a subliniat faptul că banii nu au o valoare spirituală. Nu banii sunt poarta spre paradis.

Magul ne-a învăţat mereu că dorinţa trebuie văzută ca o cale. La început dorinţele sunt îndreptate către lucruri precum plăcerea, supravieţuirea sau puterea. Dar, în timp, calea dorinţei merge dincolo de aceste recompense. Nu există dorinţe de bază, ci doar dorinţe timpurii. Tot aşa cum copilul depăşeşte faza cu jucăriile la o anumită vârstă, dorinţa pentru mai mult va duce omul în cele din urmă la acea fază când dorinţa pentru Dumnezeu devine singura importantă. „Nu fi îngrijorat în ceea ce priveşte căutarea lui Dumnezeu”, a spus Merlin. „Ai fost un căutător de la naştere, numai că Ia început ai crezut că Dumnezeu sunt jucăriile, apoi aprobarea, apoi sexul, banii, puterea.

Pentru toate aceste lucruri te-ai rugat şi le-ai dorit cu mare pasiune. Bucură-te de ele când ele reprezintă obiectul dorinţei de moment, dar fii pregătit ca ele să dispară. Cea mai mare problemă

cu care te vei confrunta nu va fi cea a dorinţei, ci a ataşării de ceva când cursul vieţii vrea să renunţi.

Exerciţiul pentru această lecţie este un experiment de gândire. Stai şi imaginează-ţi lucrul pe care-l doreşti cu cea mai mare ardoare chiar acum. Poate că e vorba de o anumită maşină sau de o viaţă de lux, sau de un succes într-o relaţie. Încearcă să alegi un lucru pe care-l urmăreşti deja astfel încât să poţi simţi cât de puternică este urmărirea dorinţei în realitate.

Acum întoarce-te la o dorinţă sau vrere din trecut, care deja s-a împlinit. S-ar putea să fie vorba de ultima ta maşină, de un proiect încununat de succes sau de o sumă de bani.

Comparată cu dorinţa ta de acum, pe cea veche o vei simţi diferit. Nu vei mai simţi atât de tare foamea de a-ţi urma vechea dorinţă deoarece deja i-ai gustat împlinirea. Experimentezi astfel felul în care viaţa te împinge înainte. Dorinţa de ieri a avut propriul ei impuls de a fi împlinită, impuls care s-a transferat la dorinţa de astăzi. Acest impuls ce merge înainte nu este la voia întâmplării. El te poartă de la vrerile tale de copil la cele de adolescent şi de adult.

Calea dorinţei este incredibil de puternică şi nu se sfârşeşte niciodată; doar obiectul dorinţei se mută şi se schimbă. Magul vede că dorinţele noastre conţin la nivelul lor cel mai profund însuşi impulsul vieţii. A vrea să trăieşti nu este un simplu instinct de supravieţuire – este o cale ce se

aşterne. Vieţii nu îi place să fie blocată. Din această cauză spune Merlin că problemele cu dorinţele apar atunci când li se pun obstacole în drum. Un copil sănătos învaţă că orice doreşte este bun atunci când mama lui este mulţumită să-i îndeplinească dorinţele.

Dacă este stabilit un model pozitiv de dorinţă devreme, atunci copilul se va dezvolta cu dorinţele lui naturale care se potrivesc cu adevăratele lui nevoi. O persoană sănătoasă din punct de vedere psihologic poate fi definită ca fiind o persoană ale cărei dorinţe îi produc fericire. Dar dacă copilului îi este imprimată concepţia opusă, conform căreia dorinţele sunt ruşinoase şi apar doar din rea-voinţă, atunci dorinţa nu se va dezvolta într-un mod sănătos. Mai târziu, adultul va tot căuta împlinirea în lumi exterioare, având nevoie de din ce în ce mai multă putere, bani şi sex, pentru a umple vidul care a fost creat în felul cum se simţea când era copil; felul de a fi al acelei persoane este judecat a fi greşit.

În cazuri extreme dorinţa ajunge atât de distorsionată, încât se transformă într-o nevoie de a ucide, a fura, a comite violenţe şi aşa mai departe. Aceste dorinţe pot cauza o rană nespusă, atât în plan personal, cât şi social. Totuşi nimeni nu ştie, atunci când e vorba de un criminal sau de un hoţ, cum de valorile lui au luat-o pe un drum greşit. Pentru mag, toate dorinţele încep în acelaşi loc, în punctul în care viaţa vrea să se exprime pe

sine; obstrucţionarea sau condamnarea dorinţei creează probleme. Exprimarea nesănătoasă a dorinţei reflectă lipsa de sănătate a unui psihic ce are nevoie disperată de a se cunoaşte pe sine, aşa cum ni se întâmplă tuturor, ' dar care – cel puţin pentru un timp – eşuează.

Prin urmare, este de o importanţă vitală să ajungi la o înţelegere în ceea ce priveşte natura dorinţelor tale, să-ţi dai seama că în planul divin toate dorinţele sunt destinate a se împlini. Dumnezeu nu te împiedică să ai ceva şi să ai tot ce îţi doreşti. Eşti tu cel ce crede adânc că nu merită nimic. Astfel de judecăţi de sine creează blocaje în cursul natural al vieţii, dar odată ce ele sunt îndepărtate, calea dorinţei devine o bucurie, deoarece este calea cea mai scurtă şi mai naturală către Dumnezeu. Nici o dorinţă nu e neînsemnată, deoarece orice dorinţă are un înţeles spiritual. Fiecare este un mic pas ducând către ziua în care îţi doreşti cea mai înaltă împlinire, şi anume aceea de a-ţi cunoaşte propria natură divină.

LECŢIA 20

Cel mai mare bine pe care-l poţi face lumii este acela de a deveni mag.

Era ultima zi pe care aveau să o petreacă împreună. Băiatul Arthur stătea pe marginea drumului ce ducea afară din pădure. Privind peste

umăr, căută din ochi poiana lui Merlin, dar ea nu mai se afla acolo. Peste noapte crescuseră copaci groşi care înghiţiseră poiană şi odată cu ea şi intrarea în peştera de cleştar. Arthur simţi un fior, ştiind că această pierdere o vor simţi toţi muritorii, nu doar el însuşi.

— Nu am să mă mai întorc, nu-i aşa? a întrebat el.

Merlin, care stătea lângă el, scutură din cap.

— Nu e nevoie. Cu mine ai terminat.

„Mă îndoiesc că voi termina vreodată cu tine”, se gândi Arthur. Părea că şi după toţi aceşti ani de pregătire avea încă multe să-l întrebe pe profesorul său, mai multe decât în ziua

În care începuseră. Citindu-i gândurile, magul îi zise.

— Vreau să-ţi dau un dar de despărţire şi nu mă pot gândi la nimic mai bun decât aceasta. Arăta către drumul de sub tălpile lor, care de asemenea apăruse peste noapte. Drumurile sunt un semn al magului. Sau ştiai acest lucru?

— Nu.

— Atunci aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Magul este cel ce te învaţă părăsindu-te, iar când vei putea să te părăseşti pe tine însuţi, vei fi şi tu mag. Deşi s-ar putea să-ţi închipui că o parte din acest pământ îţi aparţine, nu faci altceva decât să păşeşti pe el. În spirit eşti praful de pe drum, neliniştea vântului. Voi muritorii vă construiţi case pentru a vă proteja de lume. Magului clipa de

acum îi este casă, iar clipele se scurg mereu.

— Pe drumul timpului, zise Arthur, completând propoziţia pentru sine. Ştia multe din cele ce avusese Merlin să-l înveţe.

— Da, fu de acord Merlin.’

Între ei se lăsă tăcerea. Băiatul se uită cu coada ochiului să vadă dacă Merlin era trist sau măcar puţin emoţionat din cauza despărţirii. Nu era nici una, nici alta.

— Văd că nu prea mă crezi, zise Merlin. Dar a pleca de lângă mine este cu adevărat cel mai mare dar pe care îl pot aşeza peste tine.

Acestea fiind zise, picioarele îndărătnice ale băiatului începură să se mişte. Pe drum, la vreo 100 de metri mai încolo, drumul cotea şi cu fiecare pas pe care-l făcea spre acel loc Arthur părea să se schimbe câte puţin. Anii pe care-i petrecuse cu Merlin au început să alunece în vis, în timp ce curiozitatea faţă de lume creştea.

Până să ajungă la cotitură drumului, n-a putut să se abţină să se uite împrejur. Toate acţiunile şi dorinţele lumii pe care nu o cunoscuse vreodată deveneau ceva la care el lua parte; acum, picioarele lui zburau nerăbdătoare să-l ducă afară din pădure. Imaginea lui Merlin îi dispărea din minte, până când îi rămase doar o voce firavă, care spunea: „Te-am condus în locurile secrete ale sufletului tău, acum trebuie să le descoperi din nou tu însuţi”. După o clipă, dispăru şi vocea. Băiatul trecu de cotitură, ridicând praful şi zâmbi.

Îşi dădu seama că de câte ori va vedea un drum se va gândi la Merlin.

TĂLMĂCIREA LECŢIEI

A merge pe un drum este un semn de detaşare, iar magii ne învaţă că în detaşare stă adevărata libertate. Un om liber trăieşte în spirit la fel ca un mag şi poate să facă mult mai mult bine decât ar putea fi făcut în afara spiritului. Acest punct de vedere nu este încă acceptat în societate, deoarece tu, eu şi oricare om pe care-l cunoaştem am fost condiţionaţi să credem altceva. Suntem ataşaţi de orice lucru şi credem că acest ataşament este ceea ce face că vieţile noastre să meargă înainte.

Sentimentul nostru de ataşament începe cu relaţia pe care o avem cu acest pământ. Muritorii, spune magul, sunt stăpâniţi de iluzia că ei stăpânesc lumea şi-şi controlează destinul. Aşa cum vede magul lucrurile, în lume există un spirit care are grijă de bunăstarea noastră; trăim adăpostiţi în spiritul lumii şi ni se permite să dăm formă propriului destin. Dar spiritul

Nu poate fi stăpânit sau controlat.

— Vrei să ai toată lumea, nu-i aşa? L-a întrebat Merlin pe Arthur.

— Nu, nu cred, răspunse băiatul.

— Oh, ba da, crede-mă. Voi, muritorii, sunteţi ca o scânteie care într-o zi va incendia tot câmpul. Scânteia pare micuţă, dar se răspândeşte şi se răspândeşte.

— Vrei să spui că vom distruge lumea? întrebă Arthur.

— Depinde. Spiritul nu poate fi distrus, iar dacă ajungi să te vezi pe tine însuţi ca spirit, te vei întâlni cu spiritul acestui pământ. Alternativa este de a ignora spiritul, iar dacă alegi această cale, atunci nu vei mai avea nici o consideraţie pentru pământ. Durerea lui îţi va părea îndepărtată.

Merlin i-a arătat un pietroi.

— Loveşte-l, i-a zis.

Arthur a făcut ceea ce i se spusese.

— Au! Sări el înapoi.

— Ciudat lucru! A comentat Merlin. Piatra a fost cea lovită, dar tu eşti cel care strigă de durere.

— Ce e ciudat aici? Se văicări Arthur, suspectându-l puţin pe mag că îl făcuse să lovească piatra ceva mai tare decât avusese de gând.

— Aceasta a fost o lecţie despre spirit. Când ai lovit piatra, tu ai fost cel rănit. Piatra nu a protestat deoarece pământul nu protestează niciodată. El este în siguranţă în spirit. Această siguranţă în spirit este ceea ce are pământul să vă înveţe pe voi, muritorii. Dar dacă începi să te mânii pe faptul că ai fost vătămat de piatră care n-a făcut decât să îţi răspundă, vei fi tentat să ignori spiritul. Vei voi să spargi piatra, să o distrugi şi să o transformi în ceva care să-ţi aducă vreun folos, iar aceasta deoarece are îndeajuns de multă

bunătate ca să nu strige când o loveşti.

Este în natura spiritului să nu protesteze. Nu există vreo vătămare pe care să o poţi aduce cu adevărat spiritului şi deşi oamenii au produs răni groaznice pământului, rezultatul este mereu acelaşi, şi anume că se rănesc pe ei înşişi. Nu ne respectăm propriul spirit. Ne privim cu frică şi mânie. „V-aţi pierdut credinţa în credinţă”, a zis Merlin. „Nu păreţi a mai nădăjdui în nădejde”. Calităţile spiritului, care includ iubire, credinţă şi nădejde, trebuie cunoscute şi trăite pentru că ele să vă poată aduce mult bine.

Majoritatea oamenilor se luptă cu propria voinţă; ei recurg la frică şi mânie deoarece au senzaţia că pe aceste căi trebuie să meargă. Voinţa de a trăi în pace se sprijină pe faptul de a nu fi condus de aceste energii negative, iar aceasta nu se poate întâmpla decât adoptând calea magului. „Dacă vrei să faci bine lumii, fii complet lipsit de egoism şi devino mag”, a zis Merlin. „Dacă vrei să-ţi faci ţie bine, fii complet egoist şi devino mag”. S-ar putea să sune ca un paradox, dar în ultimă instanţă orice spirit este spirit. Păşeşti pe acest pământ ca individ, dar păşeşti şi ca parte a pământului. Prin urmare, recâştigându-te pe tine însuţi, recâştigi lumea.

APLICAREA LECŢIEI

Magul nu descurajează facerea de bine. Detaşarea nu este acelaşi lucru cu indiferenţa. „Atunci când vezi suferinţa, du-te şi alin-o”, a spus

Merlin, „dar asigură-te că nu vei pleca luând suferinţa cu tine”. Acest sfat ţinteşte chiar în esenţa compasiunii. Semnificaţia primară a cuvântului compasiune este de „a suferi împreună cu” şi aşa este ea interpretată de cei mai mulţi dintre noi. Presupunem că o persoană plină de compasiune ia parte la suferinţa altuia, dar dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci compasiunea ar dubla suferinţa lumii, nu ar alina-o.

Adevărata compasiune nu este negativă. Cineva are puterea să simtă durerea altuia, dar rămâne în siguranţă, în spirit. Aşa se comportă pământul cu noi. Deşi drama problemelor omeneşti se joacă pe scena pământului, împrăştiindu-ne sângele pe câmpurile lui şi făcându-ne averi pe ţărmurile lui, el este

Detaşat. Pădurile, câmpurile, ţărmurile şi munţii nu se înalţă şi nu pier din cauza noastră.

Dacă nu accepţi faptul că pământul are un spirit, această detaşare devine indiferenţă. În numele indiferenţei, pământul a fost jefuit. Compasiunea pentru pământ este posibilă doar

Atunci când îi întâlneşti spiritul. _

De ce este nevoie pentru a întâlni spiritul pământului? Această carte este o încercare de a oferi un răspuns. Calea magului începe în mit, în memoria profundă a umanităţii, când ne găseam încă în leagănul pădurilor primordiale. Merlin reprezintă un spirit natural al marii magii şi puteri. Astăzi nu mai există spirite ale naturii

pentru că muritorii au decis să se separe de natură. Vechiul impuls de a trăi înlăuntrul naturii a făcut loc opusului său, impulsul de a o cuceri.

Acest impuls s-a realizat pe sine până în punctul apropiatelor dezastre. Întoarcerea la natură este căutată în toate părţile, poate că în ultimul ceas. Magii nu s-au despărţit niciodată de natură, aşa că nu au la ce să se reîntoarcă. Ei aşteaptă să ne primească atunci când ne vom întoarce la spirit. Secretele lor relevă faptul că dacă vrei să te întorci la natură, calea este de a-ţi recâştiga propria fire care este conştiinţă pură. Nu este nimic „în exterior” în afară de o oglindă pentru ceea ce este „înăuntru”. Dacă vrei să mergi iarăşi acasă, dă-ţi seama că acasă este momentul prezent.

Toată puterea şi împlinirea oamenilor tânjeşte după existenţă în momentul prezent. În clipa de acum există o energie extraordinară, mai mare decât îşi poate imagina mintea. Nimic nu poate fi mai aproape şi totuşi nimic nu se duce mai repede. Acesta este misterul şi paradoxul. Pentru a-l rezolva, dă-ţi seama că *tu eşti acest moment*. Toată puterea care este prezentă aici trebuie găsită înlăuntru. Oricine are zile în care este plin de energie, entuziasm şi optimism, şi zile marcate de oboseală, confuzie şi pesimism. Ce face să existe această diferenţă? Unii oameni cred că răspunsul stă în ciclurile biologice, în jocul întâmplării, în soartă sau noroc. Dar magul spune

că răspunsul stă în capacitatea ta de a fi prezent. Atunci când trăieşti clipă, atingi sursa vieţii. Timpul însuşi curge din acest moment şi nu din altul. Prin urmare, dacă vrei să călăreşti valul timpului, ai nevoie de toată energia pe care o poţi da, iar această energie se găseşte în clipă.

Unii nu se pot împotrivi să nu se întrebe cum de momentul prezent poate fi vreodată scăpat. Poţi să-ţi răspunzi la această întrebare printr-un exerciţiu simplu. Stai un moment şi gândeşte-te cum funcţionează memoria. Când vezi faţa cuiva, dar nu-ţi poţi reaminti numele lui, ce faci? Dacă te străduieşti să-ţi aminteşti, acest efort pare să dărâme puterea reamintirii. Dar am experimentat cu toţii acea situaţie în care un nume sau un fapt vital ne apar brusc în minte atunci când nu încercăm deloc să ni-l reamintim. A renunţa la toată căutarea este un fapt care pare a activa puterea reamintirii.

La fel funcţionează şi dorinţa, deşi puţini oameni sunt conştienţi de mecanismul ei. Deoarece cu toţii vrem diferite lucruri, este uşor să cădem în capcana unei munci permanente, îngrijorându-se şi luptând să obţinem ceea ce vrem. Totuşi magul spune că dacă renunţi la acestea, mecanismele dorinţei vor avea grijă de ele însele. Pare misterios, dar gândeşte-te la aceste lucruri: ştii cu adevărat cum se reîntorc amintirile pierdute la tine? Mintea ta conştientă nu te poate forţa să-ţi reaminteşti lucruri şi totuşi

mintea este capabilă să redobândească orice şi tot ceea ce a cunoscut vreodată.

Aproape în acelaşi fel mintea ta conştientă nu poate pătrunde felul în care universul face ca dorinţele să se împlinească. Şi la fel ca persoana care se luptă să-şi reamintească un nume şi nu reuşeşte, oamenii se zbat din răsputeri să-şi îndeplinească dorinţele, nedându-şi seama că efortul lor este problema, nu soluţia. Aceste idei au fost deja tratate în cartea aceasta, dar aş vrea să le readuc în discuţie la un nivel mai profund. Chiar în acest moment tu eşti un mag. Eşti perfecţionat în ceea ce priveşte spiritul; nu te-ai separat niciodată de Dumnezeu sau de natură. Tot ce s-a întâmplat a fost că în lupta ta de a nu simţi durere ai început să blochezi momentul prezent. Memoria şi dorinţa au aruncat un văl peste spirit. Lucrurile s-au petrecut aşa deoarece acum multă vreme ai început să te temi pentru siguranţa ta aici, pe pământ. Insecuritatea este motivul pentru care am atacat pământul, pentru că dacă ne-am încrede în faptul că vom fi hrăniţi şi susţinuţi, nici unul dintre noi nu ar fi atât de isteric în ceea ce priveşte supravieţuirea.

„Nădăjduieşte în nădejde, ai credinţă în credinţă”, a spus Merlin. „Aceasta este singura soluţie atunci când ţi-ai pierdut nădejdea şi credinţa”. în sufletul nostru, fiecare dintre noi nu e altceva decât nădejde. A fi şi a iubi sunt părţi înnăscute din noi înşine, dar nădejdea este cea

care ne face să respirăm cu uşurinţă, să acceptăm spiritul pământului ca fiind al nostru. Iar tehnica de a ne aminti acest lucru este la fel că tehnica de a ne aminti orice altceva. Îngăduie-ţi să te opreşti din a mai crede că efortul este răspunsul. Apreciază în tăcere viaţa care te întâlneşte în orice clipă. Odată cu acceptarea în linişte apare energia extraordinară ascunsă în prezent, iar în energie există abundenţă, pace, inteligenţă şi creativitate. Toate acestea sunt daruri ale liniştii conţinute în spiritul pământului.

PARTEA A III-A
Cei şapte paşi alchimiei

În vremea lui Arthur, nici o altă aventură nu a incitat mai multă pasiune precum căutarea Sfântului Graal. Oricare dintre cavalerii curţii lui Arthur visa să dobândească acest trofeu părelnic, care i-ar fi adus protecţia lui Dumnezeu şi binecuvântarea regelui. Cavalerii făceau penitenţe pentru a primi o viziune a Graalului, în timp ce imaginaţia omului de rând şi pictorii se întreceau să facă fiecare reprezentare a Cinei celei de taină mai splendidă decât cea de dinaintea ei.

„E aproape imposibil să convingi muritorii că aventura căutării nu este niciodată pentru lucruri din afară, oricât de sfinte ar fi ele”, i-a spus odată Merlin lui Arthur. Acesta îşi amintea aceste vorbe ori de câte ori febra Graalului se înteţea, ceea ce se petrecea de obicei în lungile şi întunecatele luni de iarnă, când cavalerii erau plictisiţi şi neliniştiţi. Mai ales cel mai tânăr dintre ei punea mereu la cale să plece să caute Pământul Sfânt, castelul Montsalvat sau orice alt loc, mitic său real, unde ar fi putut fi ţinut Graalul.

Regele se ţinea deoparte de această fervoare.

— Dacă vrei să pleci… spunea el, iar vocea i se pierdea.

— Ce e? Nu crezi în Graal? a întrebat cu îndrăzneală Sir Kay.

Fiind considerat fratele regelui, până ce

Arthur a tras sabia din piatră, Kay îşi lua libertăţi pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să şi le ia.

— Să cred? Cred că poţi să spui că da, cred, dar nu în felul în care te gândeşti tu şi nici în felul în care crezi tu, răspunse Arthur încet.

Răspunsul fu prea subtil pentru Kay, care-şi muşcă buzele, să nu pună o întrebare încă şi mai insolentă.

— Este real Graalul, stăpâne? întrebă atunci Galahad pe un ton mult mai blând.

— Întrebi de parcă l-aş avea, spuse Arthur.

— Nu ştiu dacă să fiu încredinţat de asta, răspunse cu şovăială Galahad, dar există tot felul de poveşti.

— Ce fel de poveşti?

— Despre Merlin. Se spune că el a fost cel care a adus potirul din Pământul Sfânt, unde zăcuse tăinuit multe veacuri.

Arthur cântări o clipă.

— Ca în toate poveştile, există un grăunte de adevăr şi aici.

Curtenii tresăriră, pentru că era prima dată când regele admitea vreo legătură cu comoară la care visau cu toţii. Dar Arthur nu mai spuse nimic.

Într-o noapte, pe la începutul primăverii, când câmpurile se dezgheţau, iar narcisele, nu mai înalte de un deget, îmboboceau printre trandafirii negri ofiliţi, la mare distanţă în afara zidurilor castelului se putea zări un foc. În jurul lui stăteau Sir Percival şi Sir Galahad, care făcuseră

legământul să se retragă împreună într-o sfântă reculegere. Era prea devreme să se reculeagă în adâncul pădurii, unde ultima zăpadă a iernii era încă îngrămădită în straturi murdare sub umbrele copacilor, astfel că cei doi cavaleri se rugau şi posteau într-un cort mic, în partea în care dădeau camerele regelui.

— Odată am interpretat greşit visul meu de a cuceri Graalul ca fiind un moft, începu Percival. Orice cavaler vrea să fie primul dintre eroi, dar timp de ani de zile am întors spatele acestei dorinţe, gândindu-mă la ea ca la o jucărie a mândriei mele. Dar îţi spun, Galahad, sufletul meu îşi doreşte cu ardoare acest lucru.

— Regele spune că nu este un lucru, i-a reamintit cel mai tânăr cavaler.

— Tot el a spus că Merlin a fost cel ce l-a adus în Anglia. L-ai auzit tu însuţi spunând asta, nu-i aşa?

Vocea lui Percival se ridică ameninţătoare, iar Galahad aprobă simplu din cap.

Uneori, rugăciunea şi penitenţa aprind mai multe focuri decât sting, gândi el. Dar Galahad fu nevoit şi el să admită că împărtăşea dorinţa din ce în ce mai puternică a lui Percival.

— Dacă cineva este sortit să cucerească Graalul, fără îndoială că acela va fi unul dintre noi, spuse el, în timp ce arunca vreo câteva crengi uscate de alun în foc şi privea la flacăra iţită. Suntem singura ceată de cavaleri care trăiesc într-

adevăr pentru a proteja pacea şi nu doar pentru a cutreiera ţara şi a răspândi teroarea. Nu ştiu dacă inima mea este îndeajuns de pură pentru a dobândi Graalul – nu sunt atât de înfumurat sau de neghiob încât să cred că îmi va cădea în mâini – dar inima mea va suferi până când nu voi încerca.

În acel moment, cei doi bărbaţi auziră zgomotul unor paşi ce făceau să trosnească stratul subţire de gheaţă ce încă acoperea pământul. Aşteptau încordaţi că străinul să-şi facă apariţia, când o voce slabă şi dispreţuitoare spuse:

— Nu vă speriaţi şi rogu-vă, lăsaţi-mă să mă apropii. Am nevoie de foc, dacă sunteţi atât de buni să mă lăsaţi să-l împart cu voi…

Percival privi spre Galahad, apoi strigă în întuneric:

— Stai acolo şi fă-ţi şi tu un foc al tău. Aceasta este o reculegere a doi cavaleri ce pentru o vreme nu trebuie să se atingă de impurităţile lumii.

Răspunsul fu un râs batjocoritor:

— Să-mi fac şi eu un foc, zici? Atunci chiar aşa am să fac!

Înainte că străinul să fi terminat de rostit aceste vorbe,

Percival sări în picioare alarmat, căci pământul de sub el începu să ardă în flăcări. Galahad privi în jur uimit, văzând că erau înconjuraţi de un cerc de foc, ce ţâşnea chiar din pământul îngheţat. Înainte de a putea scoate

vreun sunet, o siluetă înaltă, sfrijită ca un brad bătrân păşi prin foc şi stătu în faţa lor.

— Merlin!... spuse Galahad, stăpânindu-şi emoţia. Ce te aduce aici după ce ai fost plecat atâta timp?

— Nu obraznicul tău prieten, răspunse Merlin, ţintuindu-l cu privirea pe Percival, care încerca să-şi menţină o brumă de demnitate, atâta cât putea avea un om al cărui spate fusese în flăcări.

— Stai jos, stai jos, îi făcu semn magul.

Percival simţi că durerea ce-i provoca ruşine dispăruse şi luă loc lângă Galahad, având-ul Merlin în faţa sa. Nici unul dintre cavaleri nu-l mai zărise vreodată pe Merlin, dar descrierea pe care Arthur o făcuse magului era exactă, de la încălţările scâlciate la moleschinul negru ponosit.

— Nu vă holbaţi! zise Merlin. Mă gândesc.

— La ce? întrebă Percival.

— Şi nu mă întrerupeţi!

Asta a fost tot ce a răspuns Merlin. După o clipă, faţa lui încruntată se îmblânzi:

— Da, cred că spuneţi adevărul. Acum, singura problemă este: ce facem în această privinţă?

— Adevărul despre Graal? întrebă Galahad. Cu siguranţă vrem să plecăm în aventura căutării lui.

Merlin îl examină aprobator:

— M-aţi recunoscut fără a trebui să-mi fac

vreo prezentare prostească, iar acum sunteţi aproape să-mi citiţi gândurile. Foarte promiţător, zise Merlin.

Cu modestia lui naturală, Galahad privi în jos, sperând că Percival nu-l va pizmui pentru această fărâma de laudă pe care nu o căutase.

— Regele vostru a vorbit cu dreptate, să ştiţi, zise Merlin. Graalul nu este ceva după care să poţi fugi pe spinarea unui cal ca după o vulpe. Nu este făcut din aur sau giuvaeruri şi prin urmare nu aduce nici un beneficiu a-l ţine în secret. Iar faptul de a-l avea nu-ţi aduce mai multe binecuvântări ale lui Dumnezeu.

Percival, care devenea din ce în ce mai agitat, îl întrerupse până la urmă.

— Cum poţi spune asta? Graalul *trebuie* să-ţi aducă binecuvântările lui Dumnezeu.

Merlin îl opri cu o privire usturătoare.

— Dragul meu neghiob, dacă toată această lume este creaţia lui Dumnezeu, atunci cum ar putea o parte din ea, oricât de îndepărtată, de mică sau de neimportantă, să fie mai puţin binecuvântata decât oricare alta?

— Dar Graalul există, nu-i aşa? a întrebat Galahad. Regele ne-a spus că tu eşti păzitorul lui.

Merlin aprobă:

— Păzesc ceea ce nu are nevoie de pază, călăuzesc aventura căutării care nu te va duce nicăieri, iar în final voi fi acolo când vei găsi Graalul, deşi nu mă vei vedea nici pe mine, nici pe

el.

Merlin părea destul de mulţumit de această cimilitură şi scoase cu calm un fum din gură, ca şi cum pe vremea aceea ar fi fost descoperit tutunul.

Brusc, Percival se ridică în picioare:

— Dacă eu sunt neghiobul aici, permite-mi atunci să plec.

Privirea lui Merlin se îmblânzi puţin.

— Eşti ceea ce eşti, fapt care pare îndeajuns de bun în ochii lui Dumnezeu şi destul de rar în această lume nenorocită, murmură el. Ia-ţi locul, te rog.

Percival, încă îmbufnat, fu mulţumit totuşi de curtoazia poruncii.

— Nu am ajuns din întâmplare la focul vostru. Sunt aici pentru a vă călăuzi către Graal, declară Merlin. Există o lege la care nu există nesupunere: când elevul este gata, apare maestrul. Eu te voi învăţa ceea ce vrei să afli. Vorbele mele deschise nu sunt nici necioplite, nici mistice. Vreau doar să vă curăţ mintea de orice vise rău călăuzite pe care le-aţi putea avea faţă de obiectul căutării voatre.

Cu o mişcare a mâinii, Merlin făcu ca cercul de foc să dispară şi să fie înlocuit cu o ceaţă deasă, aşa încât trăsăturile sale abia se mai zăreau luminate de jar. Cei doi cavaleri îl vedeau mai mult ca pe o umbră lungă cu o coroană de păr alb luminată de lună ce răsărea.

— Aventura ce vă va aduce Graalul nu este călătoria după care tânjesc cavalerii ignoranţi.

Este o călătorie interioară, o aventură a transformării. Aţi auzit amândoi vorbindu-se de ceva care se numeşte alchimie?

Percival şi Galahad dădură din cap, cu feţele abia distingându-se în întuneric.

— Alchimia este arta transformării, a continuat Merlin, iar când cele şapte trepte ale ei sunt urcate, atunci şi numai atunci veţi fi în stare să cuceriţi Graalul.

— Şapte trepte? întrebă Percival. Atunci Graalul este făcut totuşi din aur, pentru că îi ştiu pe alchimişti…

— Mofturi şi confuzie. Ştii puţin sau nimic despre această artă, totuşi o practici în fiecare zi de când te-ai născut, răspunse Merlin. Orice copil se naşte alchimist, apoi pierde această artă doar pentru a o câştiga din nou…

Lui Percival îi fu limpede că magul va tot recurge la ghicitori dacă va continua să se îndoiască de el; prin urmare, cavalerul se aşeză cu înţelepciune la loc şi ascultă.

— Cea mai mare irosire în existenţă, zise Merlin, este irosirea spiritului. Fiecare muritor vine pe lume pentru a căuta Graalul. Nici unul nu e născut mai privilegiat decât altul; magul vede că orice om este creat pentru a atinge libertatea şi împlinirea.

— Nu sunt deja liber? întrebă Percival.

— În cel mai simplu sens, da, deoarece nu eşti ţinut captiv, dar eu vorbesc de libertate într-

un sens profund: capacitatea de a face orice vrei, oricând vrei, răspunse Merlin. Şi există niveluri chiar mai profunde. Trebuie să recunoşti că tot timpul eşti ţinut captiv de către trecut – amintirile tale creează condiţionarea care-ţi însoţeşte viaţa. Dacă ai fi liber faţă de trecut, ai putea păşi în câmpul infinitelor posibilităţi, rupând bariera lumii cunoscute în orice moment. Graalul este doar o promisiune vizibilă că o astfel de perfecţiune există. Înţelegeţi?

Acum, că se încălzise în ce privea acest subiect, magul nu mai aşteptă consimţământul lor.

— Am spus că există şapte trepte ale alchimiei pe calea spre libertate şi împlinire. Primul pas începe la naştere; pe următorul, puţini îl urmează în copilărie, iar restul vă rămâne vouă să-i parcurgeţi. Voi sunteţi mereu în grija planului divin, dar pe măsură ce creşteţi, voinţei şi dorinţei voastre li se permite să se mărească. Când eraţi copii, eraţi îndeajuns de puri pentru a cuceri Graalul, dar nu ştiaţi de existenţa lui. Când sunteţi adulţi, cunoaşteţi scopul, dar calea de a-l găsi aţi închis-o deja. Apariţia voinţei libere este ceea ce v-a făcut să pierdeţi Graalul, totuşi ea este mijlocul prin care îl vom recâştiga până la urmă.

Temându-se că Percival ar putea începe să obiecteze, Galahad interveni repede:

— Vrei să ne arăţi cei şapte paşi?

Merlin lăsă să-i scape un zâmbet slab, cu înţeles, înainte de a da din cap în semn de

încuviinţare.

PASUL 1: INOCENŢA

— Ne naştem într-o stare de inocenţă. Dintre toate ingredientele folosite de către alchimist, acesta este cel mai important. Un copil nou-născut nu-şi pune întrebări despre existenţa sa; el trăieşte acceptându-se pe sine, având încredere şi iubire. Vocea cicălitoare a îndoielii nu a fost încă auzită.

Atunci când priveşti în ochii unui copil, vezi puţină individualitate. Întrebarea „Cine sunt eu?” este fără sens pentru un nou-născut. În schimb, străluceşte-n el conştientizarea însăşi, sursa întregii înţelepciuni. Copilul vine pe lumea aceasta chiar din sursa vieţii şi se detaşează de această sursă gradual. O vreme, copilul rămâne scăldat în eternitate. Nu are nici o idee despre trecut sau despre viitor, ci doar despre prezentul în desfăşurare. Asta înseamnă să trăieşti în eternitate, pentru că ce e veşnicia dacă nu clipa prezentă mereu reînnoindu-se? Tocmai de această promisiune a Graalului – viaţă fără de moarte – se bucură deja copilul, iar a trăi în eternitate reprezintă secretul nemuririi.

— Dacă este adevărat, spuse Galahad cu gravitate, de ce nu suntem cu toţii nemuritori de la naştere?

— Seminţe şi tendinţe, răspunse Merlin. Orice copil are tendinţa să treacă din lumea în care nu există timp în lumea orelor, a zilelor, a

anilor, de la liniştea lumii interioare la activitatea lumii exterioare, de la absorbirea de sine la absorbirea tuturor lucrurilor fascinante dimprejur. Priviţi un nou-născut în primele sale săptămâni de viaţă. Puteţi vedea cum atenţia lui este încet, încet atrasă de minunata lume pe care o descoperă înăuntrul său. Şi aşa începe alchimia, cu transformarea permanentă, care va sta în spatele fiecărei respiraţii din anii ce vor veni.

Un copil nu este un înger – puritatea sa durează puţin, înlăuntru, copilul nou-născut simte primele tresăriri de furie şi teamă, neîncredere şi îndoială. Pe măsură ce copilul îşi părăseşte starea de inocenţă, pătrunde într-o lume mai dezagreabilă, de ciocniri şi julituri. Apar dorinţe care nu sunt imediat împlinite; durerea este trăită pentru prima oară.

— Voi, muritorii, numiţi asta decăderea din graţie. Dar vă înşelaţi. Graţia operează la fiecare pas al existenţei umane, deşi percepţia voastră limitată vă poate împiedica să o vedeţi.

— Cum se leagă poveştile acestea triste de alchimie? întrebă Percival, încă sceptic.

— Deoarece există aici o magie ascunsă, răspunse Merlin. Pe măsură ce copilul creşte, inocenţa lui originară nu se pierde cu adevărat. Ceea ce se întâmplă este cu mult mai misterios. Inocenţa rămâne intactă, în starea ei de puritate şi unitate, pe care tu pur şi simplu o uiţi. Acum trăieşti în fragmente. Pentru tine, lumea este

limitată; percepţia ta de sine este mărginită de experienţele individuale şi de amintirile pe care le-ai acumulat.

Uitând întregul, pari să pierzi ceea ce erai, însă aceasta este doar o iluzie. Tu nu te simţi şi nu acţionezi ca un nou-născut, dar esenţa rămâne. De fapt, întregul nu poate fi fragmentat; adevărul nu poate fi vătămat de neadevăr. Pierderea inocenţei a fost un eveniment real, care în acelaşi timp nu are nici un fel de realitate. Forţele alchimiei acţionează dincolo de ceea ce vezi, auzi sau atingi.

— Cum pot să ştiu că inocenţa este cu adevărat acolo? întrebă Galahad.

— Dacă vrei să intri în legătură cu inocenţa din tine, ia seamă la trăsăturile nou-născutului: atenţie, curiozitate, mirare, siguranţa că eşti dorit pe acest pământ, sentimentul că trăieşti într-o perfectă pace cu eternitatea. Toţi copiii simt astfel.

PASUL 2: NAŞTEREA EGO-ULUI

— Următorul pas, continuă Merlin, anunţă sosirea pe scenă a ego-ului, simţirea lui „eu”. Pentru a avea un „eu” trebuie să ai de asemenea un „tu” sau un „el”. Naşterea ego-ului reprezintă naşterea dualităţii. Ea marchează începutul celor opuse şi, prin urmare, începutul opoziţiei. Fiecare pas nou m alchimie răstoarnă pasul de dinainte, întorcând vechea lume cu susul în jos, dar revoluţia de acum este poate cea mai şocantă. Nu mai eşti un zeu!

Imaginaţi-vă o fiinţă care se simte atotputernică în lumea sa. Oriunde se uită, tot ce-i întimpina ochiul este o oglindă a lui însuşi. Brusc, oamenii şi lucrurile încep să fie văzute ca fiind creaturi separate. Nici unul dintre voi nu-şi aminteşte acest eveniment zguduitor, deoarece el apare devreme în copilărie. Totuşi, a fost o schimbare spectaculoasă, echivalând cu o nouă naştere. Erai fericit ca un zeu, acum te-ai născut ca muritor.

— A fost o naştere petrecută şi ea în durere, spuse Percival. Era acest pas absolut necesar?

— O, da! Seminţe şi tendinţe, ţi-am spus. Când curiozitatea copilului face ca atenţia să-i fie îndreptată în afara lui, ce vede el atunci? Mai întâi, faţa mamei lui. În planul naturii, copilul îi va răspunde în mod automat mamei sale ca unei surse de iubire şi hrană. Dar este o sursă *în afara copilului însuşi*. Aici e clenciul, pentru că oricât de perfectă ar fi iubirea faţă de mamă, nu este o iubire de sine şi mulţi ani vei suspina după pierderea iubirii perfecte, doar pentru a-ţi da seama că eşti nostalgic după propriul tău sine de dinainte ca altcineva să fi intrat în scenă.

La început, nu exista nici o separare. Când copilul atingea sânul mamei sau pătuţul sau un zid, toate aceste lucruri păreau a fi parte a unei senzaţii continue, fără diviziuni. Curînd însă, fiecare copil ajunge să-şi dea seama că mai există ceva în afară de el însuşi – lumea exterioară. Ego-

ul spune: „Acesta sunt eu, acesta nu sunt eu”. Apoi, încet, încet, unele lucruri încep să se identifice cu „mine” – mămica, jucăriile mele, foamea mea, durerea mea, patul meu. Imediat după ce apar preferinţele, apare o întreagă lume care nu sunt eu – nu mămica, nu jucăriile mele şi aşa mai departe.

— Nu pot să-mi amintesc de această naştere, aşa cum o numeşti tu, zise Percival. Dar dacă ceea ce spui tu este corect, atunci în acest moment trebuie să fi început aventura căutării Graalului. Unde în altă parte ar putea începe, dacă nu în separare?

— Da, atâta vreme cât te simţeai pe tine însuţi ca fiind divin, nu era nevoie să cauţi să recâştigi binecuvântarea lui Dumnezeu, fu de acord Merlin. În separare, începi să te cauţi pe tine însuţi în obiecte şi evenimente. Pierzi capacitatea de a te vedea pe tine însuţi ca sursa adevărată a tot ce există. Pentru copii, nu era greşit să se vadă pe sine ca sursă a vieţii. Pe măsură ce începi să explorezi lumea din afară, iar obiectele ei devin fascinante, fericirea ta se leagă de ele. Aceasta se numeşte trimitere la obiect, care vine să înlocuiască trimiterea la sine a copilului.

— Iar acest pas nu se pierde pe măsură ce copilul continuă să crească? Zise Galahad.

— Nimic nu este vreodată pierdut. Naşterea ego-ului a făcut să apară lături pe care încă le poţi

simţi în tine însuţi: frica de a fi abandonat, nevoia de a fi aprobat, posesivitatea, anxietatea, preocuparea de sine, milă de sine. Devii dependent de lume şi aşa rămâi, deoarece nu te mai poţi împlini în acel fel simplu în care se împlineşte copilul. Dar nu dispera, deoarece sub aceste schimbări acţionează o forţă mai profundă.

PASUL 3: NAŞTEREA DOBÂNDITORULUI

— Odată ce ai un ego, continuă Merlin, ai o lume „în afară” şi iese la iveală o nouă tendinţă, pornirea de a ieşi în lume şi a dobândi. Primele semne ale acestei schimbări sunt primitive. Copilul doreşte să apuce lucrurile şi să le ţină; doreşte să exploreze de unul singur, asigurându-se că mama este prin apropiere. Curînd, vrea să meargă şi începe să protesteze dacă mama nu îl lasă. Această dorinţă de a scăpa şi a cutreiera/urmări este la început timidă. Dar după un timp, acelaşi copil care tânjea să fie ţinut şi protejat ţipă să fie lăsat liber. Acesta este un instinct sănătos, pentru că ego-ul ştie că necunoscutul este o sursă de teamă. Dacă copilul nu porneşte să cucerească lumea, va creşte fiindu-i din ce în ce mai frică de ea.

De acum, ne mişcăm din ce în ce mai departe de sentimentul păcii, unităţii şi încrederii cu care ne-am născut. Ego-ul începe să stăpânească asupra spiritului. Când copilul ajunge în interior pentru a afla ce este acolo, el nu găseşte pura conştiinţă; găseşte un vârtej de amintiri.

Experienţele devin personale şi nu mai pot fi împărtăşite vreodată complet.

— O altă poveste tristă! Se tângui Percival.

— Da, dacă s-ar sfârşi aici, zise Merlin. Dar naşterea înfăptuitorului îţi dă încredere şi sensul unicităţii. Această lume de obiecte şi evenimente are un scop – să devii un individ. Pentru aceasta, ego-ul este necesar, cel puţin pe drumul pe care l-aţi ales voi, muritorii.

— Nu oricine este un dobânditor. Este acesta un pas necesar? întrebă Galahad.

— Nu oricine preţuieşte succesul mai mult decât orice altceva şi nu oricine se identifică cu banii, munca şi statutul, zise Merlin. Dar pornirea dobânditorului este mai simplă, mai fundamentală decât atât. Este semnul ego-ului în acţiune, care îşi dovedeşte sieşi că separarea poate fi îndurată. Într-adevăr, naşterea dobânditorului face din separare o lume veselă, plină de lucruri de făcut şi de învăţat. În unii oameni, dobânditorul va dura foarte multă vreme. Setea de faimă şi avere va copleşi adevăratul ţel al aventurii căutării. Dar Dumnezeu ne permite o liberă voinţă completă. Iar dacă o persoană decide că lumea „din afară” este mai importantă decât el însuşi, trebuie să urmeze pofta de faimă şi avere.

Ego-ul, aşa cum îl vede magul, nu oferă nici o posibilitate de împlinire. Este dominator şi lipsit de iubire. „Ascultă-mă, spune el, apucă tot ce poţi pentru ţine Aceasta este calea fericirii”. Voi, toţi

muritorii, urmaţi acest sfat o vreme. Nu este nimic rău în această, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, deoarece încrederea Lui în libera voinţă se transformă în cel mai înţelept mod de a acţiona.

Trebuie neapărat să vă spun că al treilea pas rămâne cu voi, deoarece atâta vreme cât ego-ul este prezent, şi dobânditorul va fi prezent. Dobânditorul nu-şi satisface niciodată poftele. De fapt, nu există nici o limită pentru experienţele pe care le poţi aduna; lumea este infinită în diversitatea ei. Dar pe măsură ce ego-ul se dezvoltă, acoperă spiritul cu învelişuri de materie

— Bogăţie, putere, imagine de sine – până când o voce slabă începe să se întrebe: „Unde este iubire? Unde este fiinţă?” Cel de-al patrulea pas, o nouă naştere, este pe cale să apară.

PASUL 4: NAŞTEREA DĂRUITORULUI

— În timp, ego-ul se. Loveşte de o nouă noţiune, adăugă Merlin, şi anume că fericirea nu stă numai în a lua, ci şi în a da. Este o descoperire spectaculoasă, pentru că eliberează ego-ul de multe feluri de teamă. Este teamă de izolare, care este urmarea egoismului total. Este teamă de a pierde care apare deoarece nu poţi să ai mereu totul. Este teamă de inamicii care vor să-ţi ia ceea ce ai.

Devenind un dăruitor, ego-ul nu mai trebuie să trăiască cu aceste temeri sau cel puţin nu tot atât de mult ca înainte. O problemă sâcâitoare a

fost rezolvată. Dar şi aici funcţionează ceva mai profund. Faptul de a dărui leagă doi oameni, pe cel ce dăruieşte şi pe cel ce primeşte. Această conectare dă naştere la un nou sens al apartenenţei – nu apartenenţa pasivă a copilului care în mod automat este legat de mamă, ci o apartenenţă activă a cuiva care a învăţat să creeze fericire.

Dăruirea este creatoare. Ea răstoarnă complet perspectiva ego-ului. Înainte ca dăruitorul să se fi născut, nu era importantă decât apărarea împotriva pierderilor. E vorba de pierderea banilor şi a proprietăţilor, dar de asemenea şi de pierderea imaginii de sine, pierderea importanţei. Acum, persoana împarte liber ceea ce are cu altcineva, fără a *simţi* aceasta ca pe o pierdere, ci o simte ca fiind plăcere. Cât de uimitor este, pentru că plăcerea de a lua nu a fost niciodată astfel!

Galahad arăta gânditor:

— Iubirea a intrat în inimă. Aceasta-i diferenţa.

— Da, zise Merlin. Atâta timp cât ego-ul îşi urmează propriile interese, nu simte iubire. S-ar putea să simtă o plăcere intensă, satisfacţie de sine sau ataşament. Aceste sentimente sunt numite uneori iubire, dar prin natura ei, iubirea este lipsită de egoism şi e nevoie de un act lipsit de egoism pentru a provoca iubirea. Faptul de a dărui nu se limitează la a da bani, lucruri sau

altceva. Înseamnă de asemenea a face servicii, a te dărui pe tine, a te devota, a dărui iubire în formă pură.

Pentru toate aceste motive, naşterea dăruitorului este simţită ca nouă şi eliberatoare. Chiar dacă ego-ul încă domină, el a început să privească în afara lui. Mulţi oameni învaţă plăcerea de a dărui precum copiii; mulţi părinţi îşi învaţă copiii să împartă ce au cu alţi copii. Totuşi, adevărata naştere a dăruitorului s-ar putea să nu apară decât mult mai târziu. Atâta timp cât dăruieşti deoarece aşa ţi s-a spus sau pentru aşa crezi că trebuie să faci nu o să simţi plăcerea profundă de a dărui. Dăruirea trebuie să fie spontană, născută din sentimentul că „vreau să fac aşa”, nu din „e mai bine să fac aşa”.

— Când cineva începe să dăruiască, este oare un semn că ego-ul moare? întrebă Percival.

Merlin se încruntă.

— În alchimie nu există moarte. Nimic nu trebuie să piară, pentru ca Graalul să fie dobândit. Vechea idee de moarte a ego-ului presupune că există lucruri pentru care Dumnezeu te judecă.

— Dar ai spus că ego-ul este dominator şi lipsit de iubire, obiectă Percival. Face acesta parte dintr-un plan al lui Dumnezeu pentru noi?

— Planul lui Dumnezeu este ca tu să te găseşti pe tine însuţi, zise Merlin. Destinul tău nu este acela de a atinge un scop fix. Dacă vrei să explorezi cum este să fii egoist, ignorant, criminal

său complet lipsit de credinţă, Dumnezeu îţi va permite toate aceste experienţe. De ce să nu o facă? Tu nu eşti judecat, nici una dintre acţiunile tale nu este bună sau rea în ochii lui Dumnezeu.

— Dar este cutremurător! zise Galahad. Tu spui că criminalul şi sfântul sunt egali?

— Sunt egali dacă păcătosul şi sfântul sunt doar măşti pe care ţi le pui, răspunse Merlin. Sfântul, în această viaţă s-ar putea să fie păcătosul dintr-o altă viaţă, iar păcătosul de astăzi s-ar putea să fie cel ce învaţă să devină un sfânt mâine. Toate aceste roluri sunt iluzii în ochii lui Dumnezeu. Nu spun că trebuie să adopţi neapărat această perspectivă. Mi-ai cerut să te călăuzesc, iar eu trebuie să-ţi arăt cu ce o să te întâlneşti pe drum.

PASUL 5: NAŞTEREA CĂUTĂTORULUI

— Multă vreme, ego-ul a făcut totul în felul lui, continuă Merlin. Întrebarea ce este bine pentru mine a dominat toate consideraţiile; punctul de vedere individual, limitat a fost singurul care părea real. Este firesc. Aşa cum am spus, această lume relativă are un scop, şi anume acela de te învăţa să devii un individ. Iar individualitatea începe în cele din urmă să se deschidă şi să-ţi lărgească orizonturile. Poate că tu vei spune că dându-li-se libertatea voinţei, oamenii vor fi încurajaţi să fie din ce în ce mai egoişti. Dacă ego-ul lipsit de iubire, dominator, are ultimul cuvânt de spus, poate că aceasta ţi-ar fi soarta.

Dar alchimia lucrează invizibil pe nevăzutele cărări ale sufletului.

În timp, dăruitorul face următorul pas, devenind un căutător. În această fază, problemele care frământa vechiul şi familiarul ego sunt abandonate. Sentimentului de „eu” îi este permis să se extindă. Acum persoana devine nerăbdătoare să aibă experienţe spirituale, deoarece sesizează existenţa unei surse a iubirii şi împlinirii ce nu poate fi descoperită nici în cea mai intensă iubire faţă de o altă persoană. Încă o dată, această nouă faţă apare ca o cutremurare. În cel mai bun caz, dăruitorul este un filantrop. El începe să dăruiască doar familiei şi prietenilor, apoi să dăruiască comunităţii şi să facă opere de caritate, dar în cele din urmă spiritul dăruitorului nu poate fi satisfăcut până când de darurile lui nu beneficiază toţi oamenii.

Dar poţi tu să te dăruieşti cu adevărat tuturor? Această întrebare te aduce la limita individualităţii; este o întrebare la care numai un sfânt poate răspunde. Aşa că este firesc ca în stadiul dăruirii să apară întrebări la care nu se poate răspunde, fapt ce pregăteşte calea pentru o nouă naştere. Dăruitorul care doreşte să îmbrăţişeze lumea îşi dă seama acum că lumea nu mai este o sursă de împlinire. Lucrurile care odată îi aduceau plăcere încep să i se pară banale; în particular, nevoia de aprobare şi importanţă de sine a ego-ului nu mai lucrează în sensul furnizării

satisfacţiei. Apare setea de a vedea faţa lui Dumnezeu, de a trăi în lumină, de a explora tăcerea conştiinţei pure; Impulsul căutătorului poate lua multe forme.

Cu toate acestea, toţi căutătorii împărtăşesc sentimentul că lumea materială nu mai pare să fie locul în care dorinţele lor să poată fi împlinite. De ce se întâmplă astfel? Oare Dumnezeu nu se află pretutindeni? Nu există spirit în orice grăunte de nisip? Da şi nu. Dumnezeu se află pretutindeni, dar acest lucru nu-ţi foloseşte la nimic dacă nu poţi vedea unde este El. Căutătorul caută pentru a vedea.

— Cred că *acesta* este stadiul în care începe aventura căutării Graalului, zise Galahad.

— Pentru unii muritori e adevărat, acesta este momentul când Graalul devine un simbol pentru o nevoie interioară profundă, răspunse Merlin, dar fiecare stadiu a fost o aventură a căutării, chiar şi căderea din inocenţă. Voi, muritorii, sunteţi obsedaţi de a împărţi realitatea în bine şi rău, sfânt şi păcătos, dumnezeiesc şi ne-dumnezeiesc, când, în realitate, viaţa este o curgere divină. Un singur impuls, acela de a poseda cunoaşterea totală şi împlinirea totală, este ceea ce conduce toată viaţa înainte.

Totuşi, ai dreptate într-un sens. Odată cu naşterea căutătorului, putem pentru prima oară să punem un nume dorinţei nenumite până acum. Nu contează dacă numele este Dumnezeu, Graal,

Fiinţă divină sau Spirit. Toate semnifică o nouă şi profundă nevoie de a scăpa de graniţele impuse de timp şi spaţiu. Esenţa ta este nemărginită. Te-ai născut pentru o viaţă universală. Lumea pare limitată în timp şi spaţiu, dar acest lucru este doar o aparenţă.

— De ce trebuie să fim înşelaţi de aparenţe? întrebă Percival.

— Universul nu îţi ascunde nimic, răspunse Merlin. Nu ai fost tras pe sfoară. Aparenţa limitării se datorează faptului că lumea este o şcoală sau un câmp de instrucţie. Iar regula de bază aici este că în felul în care te vezi pe tine însuţi aşa vei vedea lumea. Dacă pe tine te vezi ca fiind nevoiaş sau nevaloros, această judecată şi e de ajuns pentru a-L ţine pe Dumnezeu la distanţă de tine. Poate că vei spune că îl doreşti pe Dumnezeu, dar vei dori în acelaşi timp să menţii şi aceste judecăţi împotriva ta.

— Deci, Dumnezeu stă deoparte, spuse cu tristeţe Galahad. Aventura căutării Graalului este fără sfârşit.

Merlin îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Spiritul nu poate sta deoparte de tine, chiar dacă ar vrea, deoarece totul este spirit. Nu există locuri secrete în care el să nu se afle. În ceea ce îl priveşte, Dumnezeu nu vede nimic rău la tine.

Lasă-mă să-ţi spun mai multe despre căutător, pentru că acesta este stadiul alchimic în care îl

atragi pe mag şi acesta este de asemenea stadiul pentru care voi, muritorii, vă descoperiţi cel mai puţin pregătiţi. De mic copil, ai din ce în ce mai multe dorinţe. Căutătorul este cel ale cărui dorinţe s-au extins atât de mult, încât nimic nu le mai satisface, în afară de întâlnirea faţă în faţă cu Dumnezeu. Aceasta nu este o dorinţă „mai înaltă" decât a vrea jucării, faimă sau iubire. Jucăriile, banii, faimă şi iubirea *erau* faţa lui Dumnezeu atunci când ele erau cele mai importante lucruri pentru tine. Orice lucru despre care crezi că îţi va aduce în cele din urmă pacea şi împlinirea constituie versiunea ta despre Dumnezeu. Însă pe măsură ce te dezvolţi de la o fază la alta, ajungi din ce în ce mai aproape de adevăratul scop. Imaginea ta despre Dumnezeu devine din ce în ce mai adevărată, mai aproape de natura Lui de spirit pur. Totuşi, fiecare pas este divin.

— Vrei să spui că acela ce vrea să fure sau să ucidă urmează un impuls divin? Totuşi, şi acestea sunt dorinţe, zise Percival.

— Iubirea este universală şi prin urmare nu ţine partea cuiva, răspunse Merlin. S-ar putea ca ego-ului să nu-i placă acest fapt. S-ar putea ca el să spună: „eu merit iubirea lui Dumnezeu, dar persoana de acolo nu o merită". Nu acesta este felul în care vede lucrurile Dumnezeu. Hoţul cauzează o pierdere a proprietăţii. Criminalul cauzează pierderea vieţii omeneşti. Dacă aceste pierderi sunt reale pentru tine, atunci bineînţeles

că vei condamna persoanele care le cauzează. Dar oare timpul nu fură din averea ta şi nu îţi ia până la urmă viaţa? Este şi el un criminal? Există o perspectivă care priveşte păcatul ca pe o iluzie. Nimic din ceea ce tu numeşti păcat nu pătează nici măcar cu o fărâmă iubirea lui Dumnezeu.

— Căutătorii obţin imediat viziunile şi experienţele pe care le doresc? întrebă Galahad.

— Oricine primeşte versiunea despre divin pe care o are în minte. Unii îl văd pe Dumnezeu în viziuni, alţii îl văd într-o floare. Există multe feluri de căutători. Unii cer intervenţii miraculoase şi mântuire, alţii urmăresc o forţă invizibilă care vorbeşte din cele mai mundane apariţii. Căutătorul este motivat de o sete după o realitate mai înaltă. Acest lucru nu înseamnă că stadiul de dinainte al dăruitorului dispare. Dar acum darul este făcut fără o motivaţie egoistă, acum el vine din compasiune.

Pentru prima oară, este pusă la îndoială pretenţia ego-ului de a fi atotcunoscător şi atotputernic. Naşterea căutătorului poate fi, prin urmare, extrem de impetuoasă. Imaginează-ţi o caleaşcă trasă pe drum de o pereche de cai. De foarte multă vreme nu există nici un vizitiu, iar caii au ajuns să creadă că ei stăpânesc caleaşca. Într-o zi, o voce slabă din interiorul caleştii şopteşte: „Stop!” La început, caii nu aud vocea, dar ea repetă: „Stop!” Nevenindu-le să creadă urechilor, caii o iau la fugă încă şi mai năvalnic,

doar pentru a dovedi că ei nu au nici un stăpân. Vocea interioară nu foloseşte forţa; nu protestează. Ea doar repetă „Stop!”

Aşa se întâmpla şi în interiorul tău. Caleaşca eşti tu întreg, caii sunt ego-ul, vocea dinăuntrul caleştii este spiritul. Când spiritul îşi anunţă intrarea în scenă, la început, ego-ul nu-l ascultă, deoarece e sigur că puterea sa este absolută. Dar spiritul nu foloseşte felul de putere cu care este obişnuit ego-ul. Ego-ul este învăţat să respingă lucrurile; este învăţat să judece, să separe şi să acapareze ceea ce crede că îi aparţine. Spiritul este simplu, vocea firavă a Fiinţei, afirmând ceea ce există. Odată cu naşterea căutătorului, aceasta este vocea pe care începi să o auzi, dar trebuie să fii pregătit pentru o reacţie violentă din partea ego-ului, care de fapt nu îşi va preda puterea fără luptă.

— Cum poate ajunge această luptă la vreun sfârşit dacă spiritul nu are nici o putere? întrebă Percival.

— Am spus că spiritul nu foloseşte puterea aşa cum ştie ego-ul. În timp, vei învăţa că spiritul nu este nimic altceva decât putere, puterea unui orizont de posibilităţi infinit. Este o forţă organizatoare care menţine orice atom din univers într-un echilibru perfect. Comparată cu ea, puterea ego-ului este ridicol de limitată şi vulgară. Totuşi, îţi vei da seama de asta doar după ce ai înfrânt nevoia ego-ului de a controla, prezice şi

apăra. Puterea lui este limitată la aceste trei lucruri. Dacă eul le-ar putea preda pe toate odată, nu ar mai fi nevoie de vreun pas pentru a te dezvolta; naşterea căutătorului ar fi de ajuns.

Dar nu aşa se întâmplă lucrurile. Vocea spiritului anunţă că există o realitate mai înaltă. A ascende la acea realitate e o altă chestiune.

— Mă gândesc că de fapt căutătorii trebuie să fie rari, căci bătălia este tare grea, zise Galahad. Cu siguranţă mulţi eşuează şi-şi pierd speranţa. Oare de aceea atât de puţini sunt născuţi să atingă Graalul?

— Oricine este născut să atingă Graalul, îi reaminti Merlin. Motivul pentru care căutătorii par să fie atât de puţini ţine mai mult de aparenţele sociale. Căutarea este o experienţă complet interioară. Nu poţi spune luându-te după semne exterioare cine este un căutător şi cine nu este. Societatea nu acordă distincţii speciale sau recompense pentru căutător, care ar putea să fie complet retras, izolat, lăsând societatea în urmă sau ar putea continua să-şi trăiască viaţa într-o poziţie socială înaltă.

— Cum ştie o persoană că este un căutător? întrebă Percival.

— Semnele interioare ale căutătorului sunt următoarele: când dăruieşte, este motivat doar de iubire neegoistă şi compasiune şi nu vrea nimic în schimb, nici măcar recunoştinţă; intuiţia devine o călăuză de încredere pentru acţiune, luând locul

raţionalităţii stricte; captează străfulgerări ale lumii nevăzute ca realitate mai înaltă; apare o cunoaştere profundă a lui Dumnezeu şi a nemuririi. Aceste semne vor fi însoţite de o gust sporit pentru singurătate, de faptul că se bazează doar pe sine şi nu pe aprobarea socială, de un fior datorat Fiinţei şi de dorinţa de a nădăjdui. Diferitele dependenţe vor începe să dispară. Meditaţia şi rugăciunea vor deveni părţi ale vieţii de zi cu zi. Deşi toate aceste manifestări spirituale te vor retrage din lumea materială, te vei găsi în mod paradoxal într-o legătură mai profundă cu natura, vei avea mai multă alinare în trupul tău şi vei fi mai uşor acceptat de alţi oameni. Aceste lucruri se întâmpla deoarece spiritul nu este opusul materiei. Spiritul e totul, iar apariţia în viaţa ta va face toate lucrurile mai bune, chiar lucruri care par opuse.

PASUL 6: NAŞTEREA CLARVĂZĂTORULUI

— Ţi-am spus, continuă Merlin, motivaţia căutătorului era aceea de a putea să vadă şi curînd această capacitate apare. Cel de-al şaselea pas, naşterea clarvăzătorului, este chiar foarte aproape de căutător. Căutarea în sine nu aduce nici o împlinire. Viaţa ar fi uscată şi zadarnică dacă ai căuta mereu fără să găseşti nimic. Din fericire, în planul divin, toate întrebările îşi poartă în sine răspunsurile, toate scopurile ajung să fie găsite la sursă. Când întrebi cu adevărat unde este Dumnezeu, vei vedea răspunsul.

Nu vreau să vă amăgesc aici. Naşterea clarvăzătorului este la fel de revoluţionară ca oricare dintre paşii de dinainte. Ea înseamnă sfârşitul ego-ului, sfârşitul oricărei identificări exterioare. Imaginează-ţi viaţa ca pe un film proiectat pe un ecran alb. Atâta vreme cât eşti dominat de ego, te concentrezi asupra imaginilor în mişcare, considerându-le reale. Atunci când căutătorul intră pe scenă, începi să le simţi irealitatea. Dar odată cu naşterea clarvăzătorului te întorci şi te afli faţă în faţă cu lumina. Acum imaginea de sine este văzută ca fiind ceea ce este – o proiecţie lipsită de temei, făcută reală de către nevoia disperată a ego-ului de a da importanţă minţii şi trupului, amândouă limitate în timp.

Clarvăzătorul zăreşte această motivaţie şi nu se mai lasă convins de ea. În loc de a te vedea pe tine însuţi ca fiind o alcătuire de carne şi oase care găzduieşte un spirit – fantoma din interiorul maşinii – îţi dai seama că totul este spirit. Corpul este spirit concrescut într-o formă astfel încât prin organele de simţ el poate pipăi, vedea şi mirosi; mintea este spirit într-o formă care poate fi auzită şi înţeleasă. Spiritul însuşi în formă pură nu este nimic din acestea şi poate fi perceput doar printr-o intuiţie rafinată. Ai auzit fraza: „Cei ce îl cunosc nu vorbesc despre El; cei ce vorbesc despre El nu îl cunosc”. Aceasta este taina spiritului.

— Dar nu vorbeai tu acum despre El? întrebă Galahad, încurcat.

— Nu în felul în care ai putea crede. Când vorbesc despre o piatră poţi să o vezi şi să o atingi. Când vorbesc despre spirit, arăt spre o lume invizibilă. Săgeţi de lumină zboară către noi dinspre acea lume pentru a ne incendia sufletele, dar noi nu putem trimite spre ea săgeţi ale gândirii.

— Sună foarte misterios, murmură Percival.

— Un trandafir ar fi foarte misterios dacă doar te-ai gândi la el, fără să-l vezi vreodată. Spiritul este o experienţă directă, dar el transcende această lume. Este o tăcere pură, înţesată de posibilităţi. Atunci când câştigi cunoaşterea a orice altceva câştigi cunoaşterea unui lucru oarecare; când câştigi cunoaşterea spiritului, devii însăşi cunoaşterea. Toate întrebările se opresc deoarece te găseşti pe tine însuţi în pântecul realităţii, unde totul pur şi simplu *este*. Când privirea clarvăzătorului cade pe ceva, acel ceva este pur şi simplu acceptat pentru ceea ce este, fără a fi judecat. Nu mai există un ego care să aibă nevoie să ia, să posede sau să distrugă. În absenţa fricii, nu mai apar astfel de motivaţii pentru că nevoia de a poseda nu se mai naşte. Când nu mai ai nici o nevoie de satisfăcut, atunci faptul de a te afla aici, în această lume, în trupul tău, este cel mai înalt scop spiritual pe care l-ai putea atinge.

Percival şi Galahad erau prea tulburaţi de această parte a discursului lui Merlin. Ei

urmăriseră ceilalţi paşi cu atenţie, iar stadiul ego-ului, al dobânditorului şi al dăruitorului le erau deja cunoscute. Când magul le-a vorbit despre căutător, cei doi cavaleri s-au recunoscut aşa cum erau în acel moment. Stadiul clarvăzătorului însă i-a umplut de veneraţie, ca şi cum ei erau nişte exploratori urcând pe vârful unui munte, în faţa lor deschizându-se un vast orizont nou, îndelung nădăjduit, dar nevăzut încă.

— Doresc mult să fiu acel clarvăzător de care ai vorbit, spuse Galahad, entuziast.

Merlin dădu din cap.

— Asta înseamnă că eşti pregătit. Pentru un mag, există doar trei feluri de oameni: cei care nu au experimentat încă Fiinţa pură, cei care au gustat-o şi cei care au explorat-o pe de-a-ntregul. Tu ai gustat-o şi acum vrei s-o explorezi. Pentru tine, această lume a începe să dispară ca lucru solid şi se va retrage în lumina copleşitoare a Fiinţei. În îndepărtatul ţinut numit India se spune că viaţa de rând păleşte în faţa lui Dumnezeu că o făclie ce pare strălucitoare într-o încăpere întunecoasă, dar care devine invizibilă atunci când este aşezată în lumina soarelui de amiază. Merlin se întoarse către Percival. Şi te includ şi pe tine în acest stadiu, chiar dacă îţi imaginezi că te acuz de ceva.

Percival roşi şi spuse cu glas tremurător:

— Cum va fi această nouă viaţă?

— Ca şi înainte, ea va fi simţită ca o nouă

naştere. Clarvăzătorul este diferit de căutător prin faptul că nu mai trebuie să selecteze şi să aleagă. Căutătorul se află încă sub imperiul iluziei atunci când spune „Aici este Dumnezeu, aici nu este Dumnezeu”. Clarvăzătorul, pe de altă parte, îl vede pe Dumnezeu în viaţa însăşi. Lungul război din interior se termină, în sfârşit, iar războinicul merge să se odihnească. În locul bătăliei ai experienţa îndeplinirii fireşti şi fără efort a tuturor dorinţelor tale. Nu există semne exterioare care să îi arate pe aceia dintre noi ce sunt clarvăzători, dar înlăuntrul lor ei se simt deschişi şi mulţumiţi şi îi lasă pe ceilalţi să fie aşa cum sunt, ceea ce reprezintă cea mai înaltă formă de iubire, nu aşază nici un obstacol în calea altor oameni şi a evenimentelor şi nu mai păstrează nici o fărâmă de „eu”.

PASUL 7: SPIRITUL

— E greu să-ţi imaginezi că ar putea exista un stadiu mai înalt al vieţii, spuse Galahad după o clipă, profund mişcat de descrierea pe care Merlin o făcuse clarvăzătorului.

— Fii prudent cu acest cuvânt, *mai înalt*, atrase atenţia Merlin. Ego-ul este cel care trebuie să facă distincţie între înalt şi jos. Scopul vieţii tale este libertatea şi împlinirea. Împlinirea nu este dobândita până când nu îl cunoşti pe Dumnezeu complet, aşa cum Se cunoaşte El pe Sine. Voi, muritorii, tânjiţi mereu după minuni, dar eu vă spun că minunea cea mai mare sunteţi voi

înşivă, pentru că Dumnezeu v-a dat capacitatea unică de a vă identifica cu natura Lui. Un trandafir perfect nu îşi dă seama că este un trandafir; un om împlinit ştie ce înseamnă a fi divin.

— Poate fi descrisă această stare? întrebă Percival.

— Acesta este cel de-al şaptelea şi ultimul pas al alchimiei, spiritul pur. Când acesta se iveşte, clarvăzătorul descoperă că ceea ce păreau a fi bucurie totală şi împlinire pot fi extinse. Vedeţi voi, a ajunge în prezenţa lui Dumnezeu nu reprezintă sfârşitul aventurii căutării, ci începutul ei. Aţi început în inocenţă şi aşa veţi sfârşi. Dar acum inocenţa este diferită, deoarece aţi câştigat o cunoaştere completă, pe când copilul are doar sentimente.

Când sunteţi capabili să vă vedeţi pe voi înşivă ca spirit, identificarea cu corpul şi cu mintea va dispărea. În acelaşi timp, ideea de naştere şi moarte va dispărea. Veţi fi o celulă în trupul universului, iar acest trup cosmic vă va fi la fel de intim pe cât vă este propriul trup acum. Spunând acestea, mă apropii cât pot de felul în care simte un mag, pentru că *mag* este doar un alt cuvânt pentru cel de-al şaptelea stadiu.

Înţelegeţi aceasta: pentru un mag, naşterea reprezintă doar ideea că „am un trup”, iar moartea reprezintă doar ideea că „nu mai am acest trup”. Pentru că magul nu mai este supus iluziei naşterii, orice trup pe care mi-l iau este

văzut ca un tipar de energie, orice minte, ca un tipar de informaţie. Aceste tipare se schimbă mereu; ele vin şi pleacă. Dar magul însuşi este dincolo de schimbare. Mintea şi trupul sunt asemeni unor camere în care cineva ar alege să trăiască, dar nu tot timpul.

Nici un fel de gândire sau simţire nu poate aproxima această stare şi nu ţi-o poate aduce. Spiritul se naşte în tăcere pură. Dialogul lăuntric al minţii tale trebuie să se sfârşească şi să nu mai înceapă vreodată, deoarece ceea ce dă naştere acestui dialog interior – fragmentare a sinelui, nu mai este prezent. Sinele tău va fi unificat şi precum copilul care erai la început, nu vei mai simţi nici îndoială, nici ruşine, nici vinovăţie. Nevoia de dualitate a ego-ului are ca rezultat o lume a binelui şi a răului, a ceea ce e drept şi nedrept, a luminii şi umbrei. Acum vei înţelege că aceste contrarii se contopesc. Aceasta este perspectiva lui Dumnezeu, pentru că El se vede pe Sine în orice.

Dacă simţi că acest ţel este prea semeţ sau prea îndepărtat, iată un secret. Deşi ai senzaţia că treci prin cei şapte paşi ai alchimiei, fiecare dintre ei a fost prezent încă de la început. În inocenţă, se găsea totalitatea lui Dumnezeu, la fel în ego, dobânditor, căutător sau dăruitor. Tot ceea ce s-a schimbat în realitate a fost concentrarea atenţiei tale. În fiinţa ta există fiecare aspect al universului, la fel de complet şi etern ca universul

însuşi. Totuşi, naşterea întru spirit este un eveniment extraordinar. Pe măsură ce unitatea se desăvârşeşte, vei deveni din ce în ce mai familiarizat cu divinul, până când, în cele din urmă, vei avea experienţa lui Dumnezeu ca Fiinţă infinită, mişcându-se cu o viteză infinită, printr-un infinit de dimensiuni. Când se va ivi, această experienţă cutremurătoare va părea la fel de firească şi de simplă ca a sta aici, sub stele, însă fiecare stea ce licăreşte vei fi tu însuţi.

Aşa cum deseori se întâmplă când vorbesc magii, cei doi cavaleri se simţiră transportaţi în starea care le fusese descrisă. Galahad privi cerul nopţii şi brusc se simţi ca şi cum ar fi putut atinge stelele. Îşi simţi inima scăldată de sentimentul că aparţine cu adevărat lumii.

— Suntem acasă, îşi şopti Percival.

— Nu vă lăsaţi înşelaţi, murmură Merlin. Aceste sentimente sunt atât de intense pentru că sunt noi pentru voi. Însă, într-adevăr, aceasta este starea voastră naturală. A fi în unitate cu cosmosul, a fi în intimitate cu viaţa în toate formele ei pentru ca în final să deveniţi una cu propria Fiinţă – acesta este destinul vostru, sfârşitul aventurii căutării.

— La sfârşit, ne vom reîntoarce la începuturi, murmură Galahad.

— Da, zise Merlin. Fiecare dintre voi începe cu iubire, continuă prin bătălie, pasiune şi suferinţă, ajungând în cele din urmă din nou la

iubire. Vocea lui Merlin se îmblânzi din ce în ce mai mult, pe măsură ce cercul de lumină din jurul lor se stinse, fără să mai rămână aproape nimic din el. Am spus că voi, muritorii, tânjiţi după minuni; şi fiind copii privilegiaţi ai universului, nu vă va fi refuzat nimic. Spiritul este starea miraculosului care se va desfăşura în trei stadii:

Mai întâi, vei trăi miracole în starea numită conştiinţă cosmică. Orice eveniment material va avea o cauză spirituală. Orice întâmplare va avea loc pe scena universului. Forţele cosmice vor concura la împlinirea celei mai mici dorinţe ale tale. Deşi pare minunat, nu este o stare atât de avansată, deoarece cu multă vreme înainte de a atinge conştiinţa cosmică vei fi obişnuit ca dorinţele tale să se împlinească în mod spontan.

În al doilea rând, vei realiza miracole în starea numită conştiinţă divină. Aceasta este starea creatoare pură, în care vei fuziona cu puterea lui Dumnezeu, prin care El creează lumile şi tot ceea ce se întâmpla în aceste lumi. Această putere nu vine din ceea ce face Dumnezeu – este doar lumina conştiinţei Sale. Vei vedea divina conştiinţă ca pe o strălucire de aur bogată, scânteind oriunde îţi va cădea privirea. Lumea devine iluminată în interior şi nu mai rămâne nici o îndoială că materia este manifestarea spiritului. În starea de conştiinţă divină, te vei vedea pe tine însuţi ca fiind creator, nu creatură, ca pe cel ce dă viaţă, nu ca pe cel ce primeşte.

În al treilea rând, vei deveni miracolul în starea cunoscută drept conştiinţă unită. Acum, orice distincţie între creator şi creatură a dispărut. Spiritul din interiorul tău se va uni complet cu spiritul din orice altceva. Reîntoarcerea ta la inocenţă înglobează totul, deoarece, precum un copil care atinge tăblia pătuţului şi simte că este el însuşi vei vedea orice acţiune ca spirit revărsându-se în spirit. Vei trăi într-o cunoaştere şi încredere totală. Deşi în aparenţă vei locui tot în trup, el va fi doar un grăunte al Fiinţei pe ţărmurile oceanului infinit al Fiinţei care eşti tu însuţi.

Cei doi cavaleri nu aveau idee despre cât de lungă fusese expunerea lui Merlin. Păreau să fi fost ridicaţi într-un spaţiu unde sferele Fiinţei se deschideau una după alta asemeni petalelor unei flori. Şi ca ultimă deschidere, un diamant aproape transparent ce abia putea fi zărit se rotea în centrul unei sfere deschise. „Ce este acesta?”, vru să întrebe Galahad, dar nu îndrăzni.

— *Priveşte Graalul,* şopti Merlin. Desfăşurarea aventurii căutării voastre v-a condus către viziunea ţelului – punctul de lumină pură, esenţa diamantului care arde înăuntrul sufletului vostru.

Cei doi cavaleri au îngenuncheat pe pământul rece şi s-au rugat în inimile lor să fie vrednici de acea viziune.

— Trăiţi în devoţiune faţă de această clipă,

spuse Merlin. V-am condus până la cea mai profundă dorinţă a voastră, dar acum trebuie să câştigaţi adevăratul Graal, nu doar viziunea lui.

— Adevăratul Graal? Murmură Percival. Ce trebuie să căutăm, această imagine?

— Nu aştepta nimic, nu anticipa nimic, îl preveni Merlin, în timp ce viziunea Graalului începea să dispară. Oamenii caută simboluri, iar simbolurile se schimbă de la o epocă la alta. Dar ceea ce v-am arătat eu nu este un simbol, ci adevărul. Graalul este sclipirea de cleştar a Fiinţei în inima voastră. Faţetele lui reflectă slab lumina şi din aceste reflexii slabe apar toate facultăţile minţii şi trupului pe care voi le percepeţi ca fiind simţurile voastre. Ca reflexii, ele sunt reale, dar cu mult mai real este diamantul transparent al Fiinţei pure.

Pe neaşteptate, Merlin căscă, dându-şi capul pe spate, ca şi cum ar fi fost cel mai plăcut lucru din lume. Îşi desfăcu larg braţele şi sări în picioare. Se făcuse un întuneric ca de smoală acum, focul se stinsese cu totul, dar Percival şi Galahad puteau simţi ochii lui Merlin fixaţi asupra lor. El spuse:

— Într-o zi, veţi privi înapoi la această noapte şi veţi întreba: „Cine eşti tu, Merlin?” De dincolo de timp, eu vă voi răspunde astfel: „Sunt cel ce nu are nevoie de miracole. Sunt un mag şi pentru mine a mă afla aici este îndeajuns de miraculos. Ce poate fi mai miraculos decât viaţa însăşi?”

Odată cu ultima sclipire de lumină, bătrânul dispăru. Percival şi Galahad stăteau încremeniţi, fără să scoată o vorbă. Erau ţintuiţi încă de vraja discursului lui Merlin şi pe măsură ce această vrajă dispărea, amândoi tremurau, regretând întoarcerea pe pământ. La ivirea zorilor, o luară înapoi spre castel. În răsăritul auriu al soarelui, Percival îl văzu pe regele Arthur stând la fereastra odăilor sale regale; privea direct spre ei.

— Crezi că ar trebui să-i spunem despre toate acestea? întrebă Percival, arătând spre castel.

Galahad îşi scutură capul.

— Sunt sigur că regele ştie ce ni s-a întâmplat; trebuie să i se fi întâmplat şi lui, altfel de ce ar vorbi cu atâta zgârcenie despre Graal? Dar îţi spun eu, frate cavaler, aş vrea ca Arthur să înţeleagă că suntem alături de el în aventura căutării ce ne-a dat-o Merlin. Să numim această noapte noaptea peşterii de cleştar. Regele va şti ce înseamnă.

Şi deşi nu fuseseră în nici o peşteră, ci stătuseră doar sub acoperământul împodobit al cerului, Percival fu imediat de acord.

Cuprins

CURTEA VECHE PUBLISHING